

Gökyüzüne Yazılmış Hikâyeler

**İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ**

**İSTANBUL - GÜNGÖREN
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ**

Bu kitap İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğünün “GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ” kapsamında, Güngören Ergenekon İlkokulu 4-F sınıfı ve 3-H sınıfı öğrencileri tarafından yazılan ve komisyonca uygun bulunan eserlerden oluşmaktadır.

İstanbul - 2025

İMTİYAZ SAHİBİ:

Okul Müdürü

EKREM GÜLER

EDİTÖR ve DİZGİ:

Ergenekon İlkokulu Proje Ekibi:

EKREM GÜLER

NEZAKET CESUR KIRŞAN

MELEK BARDAKÇI

ÇİĞDEM ÇELEBİ

İletişim:

<https://ergenekonilkokulu34.meb.k12.tr>

Sunuş

Bu güzel hikâye kitabı, okulumuzun pırıl pırıl yürekli öğrencilerinin hayal dünyalarının bir yansımasıdır. Her bir sayfasında, çocuklarımızın yaratıcılığı, duyarlılığı ve masum bakış açıları hayat buluyor. Onların kaleminden dökülen bu eserler, sadece birer hikâye değil, aynı zamanda umudun, sevginin ve dostluğun naif birer ifadesidir.

Okulumuz, öğrencilerimizin akademik başarılarının yanı sıra onların bireysel yeteneklerini keşfetmelerine ve geliştirmelerine de büyük önem vermektedir. Bu kitap, öğrencilerimizin yazma becerilerini sergilemelerine olanak tanıyan, özgüvenlerini pekiştiren ve yaratıcılıklarını özgürce ifade etmelerine zemin hazırlayan bir projenin ürünüdür.

Emeği geçen tüm öğrencilerimize, onlara rehberlik eden değerli öğretmenlerimiz sayın Melek Bardakçı ve Çiğdem Çelebi'ye ve bu süreçte desteklerini esirgemeyen velilerimize yürekten teşekkür ediyorum. Bu kitabın, okuyan herkes için ilham verici bir yolculuk olmasını diliyor, öğrencilerimizin kalemlerinin hiç susmamasını temenni ediyorum.

Sevgi ve saygılarımla,

Ekrem GÜLER

Okul Müdürü

Nisan 2025

Saliha Nur Alakuş

Rüzgar Eymen Gül

Mustafa Baran

Elif Ada Açılan

Deniz Demiray

Ömer Alsaç

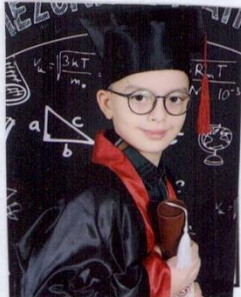
Elif Taslak

Elif Yavuzaslan

Eymen Buğra Sever

Eray Mehmet
Nurioglu

Talha Koçyiğit

İremşu Voltay

Ömer Furkan Yeni

Miraç Toklu

Muhammed Kadir
Memiş

Yusuf Aras Özdemir

Mehmet Ali
Sevinçtekin

Özgür Yusuf Ercan

Ömer Asaf
Özbayrak

İkra Coşgun

Ömer Faruk Usta

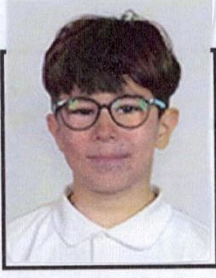
Miran Emir Adıyaman

Alihan Yılmaz

Alper Dinç

Muhammed Zana
Gökteş

Amine Saruhan

Bager Kadacı

Eflin Gülmez

Elanur Kaymaz

Hamza Kılıçaslan

Elif Nur Kadacı

Hiranur Aslan

Masal Ağır

Merve Sena Özcan

Elif Su Erden

Yusuf Ömer Gümük

Kadir Yiğit Can

Orhan İçdoğan

Şefika Ebrar Bozık

Elifnur Sevinçtekin

AİLE HER ŞEYDİR

Zamanın birinde, uzak bir köyde yaşayan Ayşe adında bir kız çocuğu vardı. Ayşe, bayramları çok severdi. Bayram demek, yeni kıyafetler, lezzetli yemekler ve sevdikleriyle bir araya gelmek demektir ama bu bayram, Ayşe için diğerlerinden çok farklıydı.

Ayşe'nin ailesi, maddi zorluklar içindeydi. Babası hastaydı ve çalışamıyordu. Annesi, evde dikiş dikerek ailesini geçindirmeye çalışıyordu. Ayşe, bayramda giyecek yeni bir elbisesi olmayacağını biliyordu ve bu durum onu çok üzüyordu.

Bayram sabahı geldiğinde, Ayşe erkenden kalktı ve annesine yardım etmek için mutfığa koştu. Annesi, üzgün görünmemeye çalışarak Ayşe'ye gülümsedi ve "Bugün bayram, kızım. En güzel elbiseni giy ve komşularımıza bayramlaşmaya gidelim." dedi. Ayşe, eski elbisesini giydi ve annesiyle birlikte komşularını ziyaret etmeye başladı.

Komşuları, Ayşe'yi güler yüzle karşıladılar ve ona bayram harçlığı verdiler. Ayşe, bu parayla kendine yeni bir elbise alabileceği için çok sevindi ama sonra aklına babasının ilacı geldi. Babasının iyileşmesi, yeni bir elbiseden çok daha önemliydi. Ayşe, topladığı paranın tamamını babasının ilacı için harcadı.

Akşam olduğunda, Ayşe'nin babası kendini daha iyi hissediyordu. Ayşe, babasının iyileştiğini görünce çok mutlu oldu. Annesi, Ayşe'ye sarıldı ve "Sen dünyanın en iyi çocuğusun." dedi. O gece, Ayşe, eski elbisesiyle de mutlu olunabileceğini ve asıl önemli olanın sevdiklerimizin sağlığı olduğunu fark etti.

ELİF SU ERDEN(4/F)

AKILLI BULUT

Bulut adında çok zeki, çok tatlı bir kedi varmış. Bulut'u evin büyük kızı çok istediği için hayvan barınağından sahiplenmişlerdi. Ev halkı Bulut'u çok seviyordu.

Bulut bir gün balkonda güneşin altında keyif yaparken odadan gelen bir ağlama sesi duydu. Bulut ne olduğunu anlamak için sesin geldiği odaya gitti. Mira uykusundan uyanmıştı. Daha 3 aylık olduğu için çoğu şeyi yapamıyordu. Mira'nın annesi Aysun Hanım markete gitmişti. Mira'nın abisi Arda müzik sesinden Mira'nın ağlama sesini duymuyordu. Bulut, Mira'nın beşiğinin ucuna sallamak için bağladıkları ipi yakalayarak beşiği sallamaya başladı. Mira tekrar uykuya daldı. Tam o anda Aysun Hanım eve girdi ve olanları gördü, çok sevindi, Bulut'u okşadı ve ödül maması verdi.

Aradan yıllar geçti ve Mira 3 yaşına girdi, oynayıp zıplıyor, Bulut da ona katılıyordu. Akşam olunca ev halkı uyudu ama Bulut uyumadı. Eve hırsız girdi, Bulut evde bir yabancı olduğunu fark edince ev halkını uyandırmak için mutfak masasının üstündeki sürahiyi iterek yere düşürdü. Gürültüyü duyan Emre Bey mutfığa koştu. Hırsız, Emre Bey'le göz göze gelince panikleyip balkondan kaçtı. O sırada bütün ev halkı uyanmıştı. Şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Şaşkınlıkları geçtikten sonra Emre Bey polisi aradı. Neyse ki evden çalınan bir şeyler olmamıştı. Polis kısa süre içinde olay yerine geldi, evi inceleyerek ipucu bulmaya çalıştı.

Aradan birkaç gün gün geçtikten sonra hırsız yakalandı. Böylece Bulut sayesinde Emre Bey ve ailesi büyük bir tehlikeyi hiçbir kayıp yaşamadan atlattılar. Ev halkı da Bulut'u sahiplenmenin çok doğru bir karar olduğunu bir kez daha fark etmiş oldu.

ARKADAŞ

Mehmet o sabah dışarıdan gelen bir ses ile uyandı. Hemen kalktı, camdan dışarı baktı ve arkadaşı Ömer'i gördü. Ömer ona sesleniyordu. Okula geç kaldığını, çabucak hazırlanıp gelmesini söylüyordu. Mehmet telaşla hazırlandı ve Ömer'in yanına gitti. Birlikte okula doğru yürümeye başladılar ve yolda başka arkadaşlarıyla da karşılaştılar. En sonunda okula vardılar.

Öğretmenleri geldi ve birlikte derse başladılar. Ders bitti ve teneffüs zili çaldı. Bahçeye çıkıp ebelemece oynamaya başladılar. Oyun oynarken bir anda Ömer'in ayağı takıldı ve yere düştü. Diğer çocuklar ona gülmeye başladı. Ömer Mehmet'in ona yardım edeceğini düşünüyordu. Fakat Mehmet de ona gülüyordu. Ömer buna çok üzüldü ve sessizce kalkıp sınıfına geçti. Ders bitince Ömer eve her zamanki gibi Mehmet ile birlikte gitmedi. Mehmet bu duruma çok şaşırdı. Mehmet eve geldiğinde annesine, "Ömer artık benimle konuşmuyor." dedi. Annesi olan biteni anlatmasını istedi. Mehmet anlatmaya başladı. Okulda Ömer'in düştüğünü, herkesin ona güldüğünü ve kendinin de güldüğünü anlattı. Anlatması bittikten sonra annesi ona dedi ki: "Mehmet bak oğlum! Sen arkadaşını kırmışsın çünkü o düştüğünde ona yardım etmek yerine gülmüşsün. Düşünsene sen düştüğünde herkes sana gülse senin hoşuna gider miydi?" . Mehmet bu konuşma üzerine hatasını anladı.

Okula gittiğinde Ömer'e hatasını anladığı söyleyip ondan özür diledi. Ömer de özrünü kabul etti ve yeniden arkadaş oldular.

ARKADAŞININ YERİNDE OLSAN...

Mert, okulda çok neşeli bir çocuktur. Dersleri sever, arkadaşlarıyla oyunlar oynar, herkesle iyi geçinirdi. Ama bir gün sınıfa yeni bir çocuk geldi: Can. Can sessizdi, kimseyle konuşmuyor, teneffüslerde yalnız oturuyordu.

Mert, Can'ın hep tek başına olduğunu fark etti ama onunla konuşmayı hiç düşünmedi. Ertesi gün Can okula gelmemişti. Öğretmen de Can'ın sınıftaki yalnızlığını işaret ederek, o gün "Empati" konusunu anlatmaya karar verdi ve çocuklara sordu:

— Arkadaşınız Can'ın yerinde olsaydınız ne hissederdiniz?

Mert o an düşündü. Eğer kendisi yeni bir okula gelseydi ve kimse onunla konuşmasa nasıl hissedirdi? İçinde bir üzüntü oluştu. Can'ın yalnızlığını anlamıştı.

Teneffüste Can'ın yanına gitti. "Merhaba! Biz futbol oynuyoruz, sen de gelir misin?" diye sordu. Can önce şaşırdı, sonra gülümsedi. "Olur!" dedi heyecanla.

O günden sonra Can artık yalnız değildi. Mert sayesinde arkadaş edinmişti. Mert de bir şeyi öğrenmişti: Birinin yerine kendini koyup düşünmek, kalpleri birleştirdi.

Orhan İÇDOĞAN(4/F)

AZİM VE SABIR

Bir gün Samet bir kardan adam yaptı. Çok güzel bir kardan adam olmuştu. Ama bir hata vardı. Kardan adam üç tane kartopundan değil, iki kartopundan oluşmuştu. Bu durum Samet'in içine sinmemişti. Kardan adamı tekrar baştan yapmaya başladı. Kardan adamın ikinci topunu yapmıştı. Son topu yapmak için kar toplamaya gittiğinde bir çocuk kardan adamı parçalamıştı. Samet tam pes etmeye başlamışken nereden geldiğini anlayamadığı bir ses ona sesleniyordu.

-Hey buraya bak. Beni bu şekilde bırakamazsın. Yardım et, tamamla beni!

Samet sesin sahibini bir türlü bulamıyordu. Sonunda sesin kaynağını buldu. Ses parçalanmış halde yerde yatan kardan adamdan geliyordu. İnanmak çok zordu ama Samet'le konuşan kardan adamdı.

-Hey, Samet! Benim, kardan adam, korkma!

Kardan adam sözlerine devam etti:

-Sakın pes etme. Biraz sabırlı ol. Sadece iki kere başarısız oldun. 50 kere de başarısızlığa uğrasan yine de denemekten vazgeçmemelisin. Sakın pes etme.

Bundan sonra Samet tekrardan kardan adamı yapmaya başladı. Yine devrildi kardan adam fakat Samet pes etmedi. Bunu yapmak için ısrarcıydı. En sonunda çok güzel bir kardan adam yaptı. Ailesi ve arkadaşları çok beğendi.

Samet böylelikle başarıya ulaşmanın yolunun sabretmekten geçtiğini anladı.

Ömer Furkan YENİ(4/F)

BEYAZ AFET

Kayseri'de küçük bir kasabada yaşıyorduk. Kış çok çetin geçiyordu. Akşam ailecek akşam haberlerini izliyorduk. Hava durumu haberlerinde meteoroloji, yoğun kar yağışı olacağını söylüyordu. Annemle babam endişeli endişeli birbirine baktı. Gözlerindeki korkuyu hissetmiştim. Çığ düşmelerine karşı tedbirli olup evlerde kalmamız için uyarı yapıyordu. Babama dönüp:

-Evde mi kalacağız baba?

diye sordum.

Babam:

-Evet, uyarıları dikkate almamız gerekiyor.

Erciyes Dağı'na çok yakın bir kasaba yaşıyorduk. Gece olmuş, yatma vakti gelmişti. Babam sobadaki kömürün iyice tutuşmasını bekliyordu. Aksi takdirde odaya zehirli gaz yayılabilirdi.

Sabah uyandıgımızda her yer bembeyaz olmuştu ve kar yağışı yoğun bir şekilde devam ediyordu. Dağların doruklarında çok fazla kar birikmişti. Sonunda korkulan oldu. Büyük bir uğultu duyuldu. Dağın zirvesinden büyük kütleler halinde karlar bayır boyunca yuvarlanıyordu. Yuvarlanırken de kar kütlesi gittikçe büyüyordu. Birkaç evin üstüne çığ düştü, diye haber gelmişti.

Babam yardım amaçlı dışarı çıkmıştı. Hepimiz çok üzüldük ve endişelendik. Kendi kendimize can kaybı olup olmadığını sorup durduk. Elektrikler de kesilmişti. AFAD ekibi bekleniyordu. Bir müddet sonra kar küreme araçları önde, AFAD ekipleri arkada geldiler. Çığ altında kalan evlere müdahale etmeye başladılar. Çok şükür ki korkulan olmamıştı. Bilim burada da insanlığa yardım etmişti. Meteorolojinin önceden yaptığı hava tahminlerinden dolayı risk taşıyan evlerde oturan insanlar her ihtimale karşı evlerini boşaltıp daha güvenli yerlere yerleşmişlerdi. Bu yüzden çığ altında kalan evlerin boş olduğu tespit edildi. Herkes rahat bir nefes aldı.

Bu olay kasabada yaşayan insanlara büyük bir ders oldu. Herkes bir araya toplanarak dağın eteklerini ağaçlandırmaya karar verdiler. Çünkü her dikilen ağaç, çığın düşmesini engelleyecek, can ve mal kaybını önleyecekti.

Ağaç dikim zamanı gelince çoluk çocuk demeden bütün kasaba halkı ellerimizde kazma-kürek ve ağaç fidanlarıyla dağa ağaç dikmeye çıktık. Bu işi de tamamladıktan sonra büyük bir iş yapmanın gururuyla ve huzuruyla evlerimize dağıldık.

Mirac TOKLU(4/F)

CANIM KEDİM

Merhaba ben Yeliz. 10 yaşındayım. Dışarıda oyun oynamayı çok seviyorum ve yine dışarıdaydım. Karşıda bir kedi ve çocuk gördüm, çocuğun kediye tekme attığını gördüm ve hemen oraya koştum ve kediyi alıp çocuğa:

- Sen ne yapıyorsun? O bizim can dostumuz.

Yavru kediyi alıp eve gittim. Annem kediyi aldı, banyoya götürdü, bir güzel yıkadı. Sonra da minik dostumuz derin bir uykuya daldı. Uyanınca mama yiyip süt içti. Ertesi gün sınıfta bu kediden bahsettim. Arkadaşlarımdan ve öğretmenimden isim düşünmelerini söyledim. Onlar da kabul ettiler, tüm sınıfta isim bulduk. Kedinin isminin Ponçik olmasına karar verdik. Tüm sınıfın ve öğretmenimin bir kedisi olmuştu. Herkes bir şey getiriyordu. Arkadaşım kum, öğretmenim mama, bazısı ise kuru mama getiriyordu. Ponçik artık sahipsiz değildi hatta arkadaşımın annesi bize sokaktaki kedilere dağıtmamız için mamalar verdi ve akşam hepimiz sokaktaki dostlarımıza mama verdik. Ayrıca Ponçik'in gözleri masmaviydi. Ponçik yeni hayatından çok mutluydu. Artık o çocuk kedilere vurmuyordu. O kedilere vurduğu için kimse onu sevmiyordu ama şimdi dostlarımıza vurmuyordu. Herkes onu da sevmeye başlamıştı. O çocuk tekrar yanıma gelip,

- Yeliz çok özür dilerim.

Ben ise şöyle dedim:

-Benden değil aslında onlardan özür dilemelisin.

O da kedi sahiplenmişti. Annem beni çağırıp dedi ki:

- Kızım arkadaşın, annesi ve öğretmenin bize gelecek.

Beraber evi toplayıp kısır, börek, sarma ve makarna salatası yaptık. Misafirlerimiz gelince hemen onlara terlik verdim. Misafirler salona geçtiler. Biz arkadaşlarımla odama geçip Ponçik'i rahatsız etmeden sevdik. Bu duruma sevinmişti çünkü koskocaman ailesi vardı. Hepimiz yemeklerimizi yiyip oyun oynadık. Akşam olmuştu. Çok yorulmuştuk. Hemen uyuduk ve ertesi gün dedem ve anneannem aradı ve bize geleceklerini söylediler ama bir hafta sonra geleceklerdi. O gün çok mutluydum, ardından alışveriş merkezine gidip onlara hediye aldık.

Dedeme tişört ve tespih, anneanneme vazo ve eşarp aldık. Onları şimdiden paketlemiştim. O gece yatağımda hep onları düşündüm. Ponçik anneannemle tanışacaktı. Kesin onlar da heyecanlıydı. Günler geçip bir hafta gelmişti. Yarın geleceklerdi. Yatakta döndüm, dolandım, uyuyamadım. Sabah olmuştu, babamla onları almaya gitmiştik havalimanına. Onlara koşarak sarıldım. Arabaya geçip onlara:

-Size bir sürprizim var.

Dedim, onlar da merak etmişti. Eve geldik. Annem bize lezzetli bir kahvaltı hazırlamıştı. Kahvaltımızı yapıp sürprizlerini getirdim. Dedem tişört ve tespihi çok beğenmişti. Anneannem de vazoyu ve eşarby çok beğendi. Onlara dedim ki:

- Şimdi en güzel sürpriz geliyor.

Ponçik'i yanlarına getirdim. Onlar da Ponçik'i çok sevmişti. Akşam yemeğinde tüm aile bir aradaydı. Herkes çok mutluydu. Dedem ve anneannem bana dedi ki:

-Aferin bizim güzel torunumuza. Ne kadar merhametli bir çocuksun sen.

Beni tebrik ettiler. Ben de:

Bu dünya tüm canlılarla çok güzel. Onları sevmek ve korumak tüm insanların görevidir.

İşte arkadaşlar! Minik bir can parçası olan Ponçik hayatımızı böyle güzelleştirdi. Tabi biz de onun hayatını...

Saliha Nur ALAKUŞ(4/F)

ÇIĞ

Hanife 3.sınıfa giden çok zeki ve çalışkan bir öğrenciydi. Sivas'ta Yıldız Dağları'nın eteklerinde küçük bir köyde yaşıyordu. Sonbahar gelmiş ve okullar açılmıştı. Okulun ikinci haftasında öğretmenleri yeni bir sınıf arkadaşlarının geldiğini söyleyerek Elif'i onlara tanıttı. Ardından Elif'i yanı boş olan Hanife'nin yanına oturttu. 1,2,3 ve 4.sınıfların karmasından oluşan bir köy okuluydu burası. Toplam 35 kişilik bir sınıftı. Elif şaşırmış olacak ki sanki donup kalmıştı. Tabii biraz da utanıyordu, henüz hiç kimseyi tanımıyordu. O da 3.sınıf öğrencisiydi.

Hanife çok neşeli, konuşkan bir kızdı. Yanına sıra arkadaşı gelmesine çok sevinmişti. Çünkü çok fazla arkadaşı yoktu. Elif'le hemen kaynaştılar. Hatta akşam onlara biraz yemek ve annesinin koyunlarından sağdığı sütten götürmüştü. Elif aslında buraya taşınacaklarını öğrendiğinde çok üzülüp ağlamıştı. Sınıf arkadaşlarından ve öğretmeninden ayrılacağı için de üzgündü. Ama Hanife ve diğer çocuklar ona o kadar sıcak davranmışlardı ki üzüntüsü bayağı azalmıştı.

Elif'in babasının işinden dolayı buraya taşınmışlardı. Babası Yıldızeli'ndeki bir otelde yönetici olarak çalışmaya başlamıştı. Birkaç ay sonra karlı günlerin yoğunlaştığı kış aylarından birinde otele üç tane adam gelip 15 günlük oda tutmuşlardı. Elif'in babası birkaç kere konuşmalarını duydu. Adamlar değerli madenlerden bahsediyorlardı. Bir gün Elif'in babasına,

Yıldız Dağları'nın eteklerindeki değerli madenlerle ilgili birkaç soru sordular ama o da buranın yabancı olduğunu söyledi, ne için geldiklerini sordu. Adamlar hazine arıyorlardı. Hatta Elif'in babasına da kendilerine yardım etmesi karşılığında para teklifinde bulundular. Fakat o kabul etmedi ve bu yaptıklarının doğru olmadığını söyledi. Sonra adamlar otelden ayrıldılar, dağa doğru gittiler ve o gece tüm köylüler gece yarısı büyük bir gürültü sesiyle kendilerini dışarı attılar. Dağdan kocaman çığlar geliyordu. Herkes ne olduğunu anlayamadan bağırarak kaçıyordu. Elif'le annesi de çok korkmuşlardı. Babaları otelde kalmıştı. Bu çığ felaketinde ne yazık ki Hanifelerin evi ve hayvanlarının ahırını yıkılmıştı. En kötüsü de sütünü sağıp Eliflere götürdükleri koyunları da çığın altında kalmıştı.

Sabah olduğunda Elif'in babası olanları duyup köye gelmişti. Evlerinde tanımadığı insanlar vardı. Elifler evleri yıkılan arkadaşı ve ailesini misafir etmişlerdi. Babası ne olduğunu sordu. Köylüler de bilinçsiz, kaçak yollarla hazine arayan birkaç adamdan bahsettiler. Adamlar dağda dinamit patlatmışlar ve bu da çığ düşmesine sebep olmuştu.

Elif'in babası kendine çok kızdı adamları polise şikâyet etmediği için. Onların da böyle bir şey yapacaklarını tahmin edememişti aslında. Elif de çok üzgündü arkadaşı ve ailesi için. Babası "Onlar için bir şey yapabilirim." dedi Elif'e. Hanifelerin evleri tamir edilene kadar onları otelde misafir etti. Tüm köylü de ahırın tekrar yapılmasına yardım etti. Bu üzücü çığ olayı köylülerin hiç aklından çıkmadı, özellikle de Hanife'nin çünkü koyununu bir daha bulamadı.

Yusuf Aras ÖZDEMİR(4/F Sınıfı)

ÇINAR'IN MERHAMETİ

Merhamet, bir kimsenin veya bir başka canlının karşılaştığı kötü durumdan dolayı duyulan üzüntü veya acıdır. Gelin bakalım Çınar'ın yaptığı merhamet içeren hareketlerine göz atalım.

Çınar, bir kış günü okula doğru yol alırken soğuktan donmak üzere olan bir kedi gördü. Şimdi vakti olmadığı için okuldan sonra onunla ilgilenmesi gerekiyordu. Okul 07.30'da başlayıp 17.00'da bittiği için neredeyse 10 saat boyunca kedinin donmadan durabileceğini düşünmüyordu. O yüzden kediye alıp okulda sıcak bir yere götürdü. Yoldayken sınıf arkadaşı İsa ile karşılaştı.

İsa:

-Çınar, o ne? dedi.

-Kediiii! Görmüyor musun?

-Görüyorum da okula niye getiriyorsun?

-Soğukta buz kesiyordu. Bende üzülüp okulda sıcak bir alana koyacağım. İsa:

-Güzel fikir ama okulda sıcak bir alan yok ki nereye koyacaksın? dedi ve soru sormaya devam etti. Çınar da teker teker cevap vermeye devam etti.

En sonunda okula vardılar. Çınar kediye müdüre götürdü. Müdür de kediye hayvan barınağına götürdü. Çınar, İsa ve okulun müdürü Efe Bey anlaşarak kedinin adını "Tırnak" koydular. Tam dört gün sonra Tırnak'ı hayvan barınağından geri alma kararı aldılar ve Tırnak'ı geri aldılar. İsa, Tırnak'ı çok sevmişti fakat Tırnak İsa'ya değil Çınar'a alışmıştı. Yere bıraktığında her zaman Çınar'ın kucağına çıkıyordu fakat İsa vazgeçmiyordu. Yaklaşık 2-3 ay sonra İsa hala Tırnak'ı kendisine alıştırmak için ısrarcıydı. En sonunda Çınar'ın yaptığı hareketleri yapmaya başladı ama bir fayda etmiyordu.

En sonunda İsa şöyle sordu:

-Çınar, sen bu kediye ne yaptın da her zaman sana geliyor?

Çınar:

-Seni ölümden kurtaran birinin mi yanına gidersin, yoksa hiç tanımadığın birinin yanına mı?

İsa :

-Beni ölümden kurtaran birini tercih ederim tabii ki de.

Çınar:

-İşte, ben onu ölümden kurtardığım için benden ayrılmıyor.

Gel zaman git zaman Tırnak, İsa'ya alışmıştı. İsa da onu görmek için hasta olduğu zaman bile okula geliyordu. O yüzden Çınar, Tırnak'ı İsa'ya verme kararı aldı ve Tırnak'ı İsa'ya verdi.

Ömer Furkan YENİ(4/F)

ÇOBAN ALİ VE ARKADAŞI

Küçük bir köyde Ali adında bir  oban yaőardı. Ali, koyunlarını her gün yemyeőil çayırlara götürür, onlarla konuşur, onları çok severdi. En çok da zayıf ve hasta olanları korurdu.

Bir gün Ali, ormanda yürürken yaralı bir köpek buldu. Zavallı hayvanın bacağı kanıyordu ve çok korkmuş görünüyordu. Ali hemen yere eğildi, köpeği incitmemek için yavaşça yanına yaklaştı. Cebinden çıkardığı mendille köpeğin yarasını sardı ve ona su verdi. Köpek, Ali'nin merhametini hissedip ona minnettarlıkla baktı.

Ali, köpeği köyüne götürdü, ona yemek verdi ve günlerce iyileşmesi için ona baktı. Zamanla köpek güçlendi ve Ali'ye çok bağlandı. Artık her gün onunla birlikte koyunları otlatmaya gidiyordu.

Bir gün Ali'nin koyunlarından biri uçurumun kenarına yaklaştı. Tam d őecekken köpek hızla koşup koyunu uzaklaőtırdı. Ali, köpeğe sarıldı ve ona teşekkür etti. O günden sonra köpek, sadece bir dost değil, sürünün de koruyucusu oldu.

Ali'nin merhameti sayesinde hem bir dost kazanmıő hem de tüm köy bir kahraman köpeğe sahip oldu.

Orhan i DOğAN(4/F)

ÇOCUKLUK ARKADAŞIM

Merhaba! Ben Meryem,13 yaşımdayım. Siirt'in Konakpınar Köyü'nde yaşıyorum. Dört yaşımdayken evimizin yanında bir ev vardı. O eve birisi taşınmıştı. Benimle yaşıt bir çocukları vardı. İsmi Mert'ti. Mert'le tanışmıştık ve çok yakın arkadaş olmuştuk. Üstünden iki yıl geçmişti. Mert'le beraber aynı ilkokula başlamıştık. Beraber okula gidiyor, öğle yemeklerini beraber yiyor ,beraber eve gidip geliyorduk.. Okul çıkışı ödevimiz varsa ödevimizi yapıp arka mahalledeki parka gidip oyun oynuyorduk. Büyümüştük, on bir yaşına girmiştik. Okul çıkışı Mert eve tam girecekti ki annesi kapıyı açıp Mert'e bir şeyler söylemişti. Mert birden ağlamaya başlamıştı. Ben Mert'in yanına gittim.

Ben:

-Ne oldu Mert?

Mert:

-Biz İstanbul'a taşınacağız.

Ben:

-Neden?

Mert:

-Babamın işlerinden dolayı İstanbul'a gidiyoruz.

Ben çok üzül müştüm. Mert ile son zamanlarımızı geçiriyorduk. Gece olmuştu, yatağıma girmiştik. O kadar çok ağlamıştım ki başım ağrıyordu. Hayatım boyunca Mert kadar iyi bir arkadaşım olmadı. Sınıftaki arkadaşlarım "Mert neden okula gelmiyor?" diye sorduklarında yine ağlamaklı oluyordum. Taşındıklarını söyledim. Artık okula tek başıma gidip geliyor, öğle yemeklerimi de tek başıma yiyordum.

Aramıza mesafeler girmiş de olsa telefonla sık sık görüşüyoruz. Özel günlerde birbirimize mektup ve tebrik kartları yazıp gönderiyoruz. Böylece yan yana olmasak da her koşulda arkadaşlığımızı devam ettiriyoruz. Yeter ki sevgimizde samimi olalım.

İremsu YOLTAY (4/F)

DANS SEVGİSİ

Merhaba. Ben Azra, yaşıam 12. Dans etmeyi çok seviyorum. Bunu anneme sürekli söylüyorum ama annem yaşıamın küçük olduğunu söylüyor. Annem dans etmemi ne kadar çok sevdiğimi bilir. Ben boş zamanlarımda hep dans ederim. Niye mi? Annem beni dans kursuna yazdırmadığı için kendi kendime öğrenmeye çalışıyorum. Bana büyüyünce "Ne olmak istiyorsun?" diye sorduklarında "Dans Koçu" diyorum. Ne kadar önyargılı baksalar da bundan pes etmeyeceğim.

Merhaba ben Azra'nın annesiyim. Adım Ayşe ve mesleğim de aşçılık. Kızımın dansa karşı büyük bir yeteneğı var. Her zaman dans eder. Ben kızımı dans kursuna göndermedim. Kızımı dans kursuna göndermememe sebebim, yaşıamın küçük ve dans etmenin bir hevesten ibaret olmasıdır. Biraz daha büyüdüğünde daha farklı hobilere yönelecek diye düşünüyorum.

Anne:

-Kızım! Yemek hazır. Hadi gel yemeğini ye.

Azra:

- Hayır anne! Şu anda dans ediyorum, siz yiyin.

(Anne, Azra'nın odasına girer.)

Anne:

-Kızım... Seninle bir şey konuşacağım. Bak kızım... Bu dans sevgini anlıyorum ama biraz daha büyüdüğünde başka şeylere de ilgi duyacaksın.

Azra:

- Anne eğer bana bir şans verirsen, o şans boşa çıkarmayacağıma söz veriyorum.

(2 yıl geçer ve Azra kendini dansta geliştirmiştir. Liseye başlamıştır ve annesi, Azra'yı dans kursuna kayıt ettirir.)

Yıllar geçer ve Azra artık profesyonel bir balerin olmuştur. Annesi Azra'yla gurur duyuyordu.

İremsu YOLTAY(4/F)

DEFNE'NİN RÜYASI

Defne, yatağına doğru gidiyordu. Artık rahatça uyuyabilirdi. Gün boyu arkadaşlarıyla parkta oynayıp eğlenmişti. Yaz akşamları her zaman yaptıkları bir şeydi. Günün yorgunluğunu Defne yatağına girince anladı.

Uyumadan önce öğretmeni Sude Hanımın ders sonunda anlattığı deprem afeti ve bunun yaşanmaması için alınacak önlemler aklına geldi. Bu konuyu düşünce düşünce uykuya daldı. Aniden başlayan gürültü ile irkildi ve gözleri korku ile açıldı. Sallantı o kadar şiddetliydi ki kitaplıktan düşen kitaplar onu daha da korkuttu. Daha sonra öğretmenin söylediği önlemler aklına geldi: Deprem anında sakin olup sağlam bir cismin altına çökerek sallantının geçmesini beklemek.

Defne aklına gelen her şeyi sırasıyla yapmaya başladı ama korkudan tir tir titriyordu. Annesinin ve babasının sesini duyunca biraz daha sakinleşmişti. Ailesi ona sakin kalıp sarsıntı geçene kadar beklemesini söyledi. Dışarıdan siren sesleri ve bağrışmalar geliyordu. Bu durum onun stres seviyesini daha da yükseltti. Odanın kapısı açıldı ve Defne'nin babası ona doğru koşup sarıldı. Babasına sıkıca sarılan Defne kendini güvende hissetti. Gözlerini açtığı anda rüya olduğunu anladı ve böyle bir şey yaşanmadığına hem sevindi hem de şükretti.

Rüyasını ailesine ve arkadaşlarına öyle anlatıyordu ki adeta o olayı istemeden yaşamış oluyorlardı. Bunun üzerine deprem konusunu daha fazla araştırıp okul panolarına deprem ile ilgili pankartlar yapıp astılar. Bu afetin sonuçlarını düşünmek bile canını sıkıyordu.

Ülkemiz bir deprem ülkesi ve daha önce de birçok kişi hayatını kaybetti. Bundan sonra daha fazla can kaybı olmamasını çocuk kalbiyle umut ediyordu.

Elif Nur SEVİNÇTEKİN(4/F)

DEFNE’NİN ŞİİR YARIŞMASI

Bir gün Demir Bey yeni evlerinde kızı Defne’yi okula kaydetmeye gitmişti. Defne heyecanla babasının gelmesini bekliyordu. Nihayet Demir Bey eve gelmişti. Defne çok mutlu olmuştu. Sonunda okula başlayacaktı. Okulun ilk günü Defne’yi okula ailesi götürdü. O gün eve geldiğinde ailesiyle okulun ilk günü hakkında konuştu, okulu çok sevmişti. Bir sonraki gün Defne okula giderken bir çocuk gördü. Çocuğun tekerlekli sandalyede olduğunu gördü ve kendini onun yerine koydu. Çok üzüldü. Sonra Defne şöyle dedi:

- Merhaba, tanışalım mı?

Çocuk:

- Olur tabii ki, adın ne?

Defne:

- Benim adım Defne, senin adın ne?

Çocuk:

- Benim adım Emre.

Defne:

- Memnun oldum Emre.

Böylece Defne, okulda ilk arkadaşını edindi. Çok mutluydu. Sınıfa çıktıktan sonra ilk dersin Sosyal Bilgiler olduğunu gördü. Öğretmen sınıfa girdiğinde, dersin konusunun “Empati” olduğunu söyledi.

Öğretmen şöyle dedi:

- Çocuklar, empati ile ilgili bir şiir yazın.

Defne eve geldiğinde şiirini yazmaya başladı. Defne hiçbir zaman şiir yazmamıştı. Neyse ki bu kolay olacaktı. Yarım saat süren şiir böyle olmuştu:

Empati

Sevgiyi bulmak için,

Empati kuramazsak

Empati kurmalıyız.

Sevgiyi bulamayız.

Sonraki gün Defne bu şiiri arkadaşlarına okudu. Öğretmeni ve sınıfı şiire hayran kaldı. Böylece, en güzel şiir ilan edildi. Okulda empati ile ilgili şiir yarışması olduğu için öğretmen bunu istemişti. Müdür yardımcısı sonraki ders, bütün okula birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncüleri açıkladı. Birinci Defne’ydi. Gözleri doldu. Bütün okul Defne’yi alkışladı. Okul bitince Defne bu haberi ailesine duyurdu. Hepsi birlikte çok sevindiler.

Elif Ada Açılan(4/F)

DEHLİZ

Merhaba ben Mert. Bugün güzel mi güzel bir gün bizi bekliyor. Çünkü bugün dehlizlerin yanına gideceğiz. Çok heyecanlıyım.

Merhaba Ben Gökçe. Bugün dehlizleri göreceğim için çok ama çok heyecanlıyım.

Merhaba ben Ali. Bugün en mutlu günüm çünkü ilk defa dehliz göreceğim.

Selam ben Lara. Bugün dehliz göreceğimize inanamıyorum.

Öğretmen: Evet çocuklar!

Yoklama yapacağım, yerlerinize oturun lütfen.

Ali, Fatma, Zehra, Lara, Ertuğrul, Osman, Gökhan, Gökçe, Yasemin, Ada, Murat, Mert, Berkan, Firuze, Cihan, Sudenaz, Erdem, Nazlı, Kemal, Kerim, Sude, Eylül, Kamil, Nisan, Nehir ve Kenan.

Şoför: Herkes hazırsa yola çıkalım Ayşe öğretmenim.

Öğretmen: Tamamdır. Hadi gidelim.

Herkes yerlerini aldıktan sonra yolumuza koyulduk. Zaman biraz geçtikten sonra bize kek ikram ettiler.

Şoför: Eeeeeet çocuklar geldiiiiik.

Öğretmen: Hadi çocuklar yavaşça yerlerinizden kalkın ve aşağı inin.

Rehber bizi dışarıda karşıladı:

Hoş geldiniz, hoş geldiniz.

Hep birlikte: Hoş bulduk.

-Ayyy Melekciğim seninle üniversitede ders çalışıyorduk. Daha dün gibi. Zaman ne kadar da hızlı akıp gitmiş.

-Evet Müberra çok güzel günlerdi. Öğrenci olmak gibisi yok.

Dehlizlerin yanına doğru ilerledik. Sonra dehlize vardık. Hepimiz heyecanla bekliyorduk. Çalıların arasından dehlizin içine girdik. Karanlık olduğu için el fenerini açtık. Mert el feneri açıp yere baktı. Bir de ne görsün önünde tüylü mü tüylü minicik bir fare. Öyle bir çılgılık attı ki...

Mert'in bağırması fareyi korkuttuğu için fare hemen oradan kaçtı.

Öğretmen: Mert iyi misin?

Mert: İyiyim öğretmenim sadece önümde fareyi görünce korktum.

Rehber öğretmen Müberra: Çocuklar dehliz üstü kapalı dar ve uzun bir geçittir.

Rehber öğretmenin dehliz ile ilgili efsaneleri anlatırken biz de yol boyunca ilerledik. Dehlizi gezdikten sonra lunaparka gittik. Lunaparkta ise hızlı trene bindik. Sınıfın yarısı da arabalara bindi. Uzun bir süre geçtikten sonra otele döndük. Hava kararmaya başlamıştı. Herkes yataklarına gidip kitaplarını okudu. Saat dokuz oldu. Herkes uykuya kaldı. Sabah yedide uyanmamız gerekiyordu. Çocuklardan biri olan Gökçe saat 7.30'a kadar diğer arkadaşlarını bekledi. Artık beklemek istemedi ve herkesi teker teker uyandırdı. Sonra herkes yatağını topladı.

Gökçe: Arkadaşlar sizlere bir şey söylemem lazım.

Ali: Söyle, hadi ne bekletiyorsun bizi?

Gökçe: Arkadaşlar söyleyeceğim şey aynı "Rafadan Tayfa Dehliz Macerası" gibi. Ailemle birlikte dehlizin içine girmiştik ama orada bir şeyler ters gidiyordu. Köpeğim Kırpık'ı kaçırmışlardı ne yapacağımızı bilmiyorduk. Benim aklıma bir plan gelmişti. Adamlar oradan uzaklaşınca biz Kırpık'ın yanına gidip ipi çözecektik. Annem ve babam "Tamam" dedi. Adamlar gitti. Neyse hemen Kırpık'ın yanına koştuk ama adamlar bizi duymuştu ve bizi yakalamak istediler. Ben de o sırada uykumdan uyandım. Meğer ben rüya görüyormuşum. Gökçe soluk soluğa kalmış bir şekilde arkadaşlarının yüzüne baktı.

Ali: Gökçe sen ne diyorsun? Sabahtan beri seni dinliyoruz. Neden en başta rüya olduğunu söylemedin?

Gökçe: Ayyyyy eveeeeet doğru. Söylemeyi unutmuşum.

Bütün öğrenciler gülmeye başladı.

Bu bir maceranın başıydı ve siz okurlar hayal gücünüzle bu hikâyeyi tamamlarsınız. Benden bu kadar.

Elif Nur SEVİNÇTEKİN(4/F)

DEPREM DEĞİL, İHMAL ÖLDÜRÜR

Ben ve ailem yeni satın aldığımız evimize taşınmanın heyecanı içindeydik. Evimize çok güzel yeni mobilyalar satın almıştık. Kardeşlerim ve benim için özel oda hazırlanmıştı. Evimizin tadilatı bitip teslim edildiği gibi annem ve teyzem hemen evin temizliğine başladılar. Taşınmak için sabırsızlanıyorduk.

Temizlik bitmiş, mobilyalar yerleşmiş ve biz artık yeni evimize taşınmıştık.

Henüz bir hafta olmuştu ki 6 Şubat günü sabaha karşı Hatay depremi meydana geldi. On bir ilimizin etkilendiği, çok büyük bir yıkım yaşadığı bu büyük depremde sonra ülke genelinde deprem riski taşıyan bölgeler adına çalışmalar başlatıldı. İstanbul'daki tüm belediyeler binaların depreme dayanıklılık derecelerini ölçmek için uğraşmaya başladı. Belediyeler tarafından gönderilen görevliler gelerek bizim sokaktaki tüm binaları gezip test ettiler. Maalesef ki bizim oturduğumuz apartman depreme dayanıklılık testinden geçemedi. Daha yeni satın aldığımız evimizin bu testten geçememesi hepimizi çok üzmüştü.

Çok güzel hayallerle tadilatını yaptırıp yeni mobilyalar döşeyip yeni taşındığımız evimizle ilgili böyle bir durumun olması bizi üzdüğü kadar aynı zamanda bize çok büyük bir ders de verdi. Ne dersi verdi diye soracak olursanız, biz evi satın aldığımız zaman evin

büyüklüğüne ve g zelliğ ne bakmıştıkt . Binanın kaç yaşında olduğ nu, depreme dayanıklı olup olmadığını hiç araştırıp soruşturmamıştıkt . şimdi bütün aile olarak hepimiz bu hatamızın bedelini ödüyoruz. Binamızın sağlam olmadığını bilmek bizi huzursuz ve mutsuz ediyor. Bütün bina sakinleri olarak binamızın bir an önce yenilenmesini istiyoruz.

Depremi doğal bir afet olduğ nu biliyorum. Eğer temeli sağlam binalar inşa edilirse bu kadar hayatımızı etkileyecek yıkımlar olmaz. Parçalanmış, dağılmış bir sürü hayatlar, ölen insanlar ve en sevdiklerini kaybedenler olmaz. Tüm insanlara tavsiyem araştırmacı olmalarıdır.

Ülkemizin bir daha böyle ağır acılarla sarsılmaması dileklerimle...

Talha Ko y ğ t(4/FSINIFI)

DEPREMDEN KORUNABİLİRİZ

Okuldan geldim, Annem mutfakta yemek hazırlıyordu. Üzerimi değiştirmek için odama geçtim. Salonda televizyonun sesi geliyordu. Anneme televizyonun senin neden bu kadar açık olduğunu sordum. Annem haberleri dinlediğini söyledi, bende merakla ne olduğunu sordum, haberlerde fay hatlarında hareketlenmeler olduğundan bahsettiğini söyledi. Annem önlemler almamız gerektiğini söyledi. Anneme okulda öğretmenimizin depremle ilgili almamız gereken önlemlerden bahsettiğini, bunların neler olduğunu anlatmaya başladım. İlk olarak deprem çantası hazırlamamız gerektiğini söyledim. Annem evdeki malzemelerle hemen hazırlamaya başlayabileceğimizi söyledi. Evde kullanmadığımız bir çantayı getirdi. İçerisine el feneri ,yiyecek içecek, battaniye , telefon, powerbank, düdüğü, ilk yardım malzemeleri vb. eşyaları çantaya koyduk. Birer kişisel bilgilerimizin olduğu kartlar hazırladık.

Birkaç gün sonra televizyon izlerken birden deprem olmaya başladı, panik yapmadık. Hemen sabitlenmiş eşyaların yanında “Çök, kapan, tutun” hareketini yaptık. Bir anda bina çökmeye başladı hemen kendimizi koruma altına almaya çalıştık. Annem yıkıntı altında kalacağımız anladı.“Sıkı tutun “ diye bağırmaya başladı. Annemle yıkıntı altında kaldık. Deprem olmaya başlayınca deprem çantasını yakınımıza koymuştuk. Annem korkmamamı, yanımda olduğu söyledi. Deprem çantasına yakın olduğunu, içerisindeki malzeme kullanarak yerimizi belli edeceğini söyledi. Daha sonra el fenerini açıp kapamaya başladı, bir yandan da düdüğü üflüyordu. Nihayet birilerinin sesini duymaya başlamıştık. Çok az da olsa “ Sizi duyuyoruz, kurtaracağız.” gibi sesler duyuyorduk. Daha sonra bu sesler yakınlaşmaya başladı. Artık sesleri daha net duyuyorduk. Nihayet bize ulaşmışlardı. Annem ve beni Afad kurtardı. Kaç saat enkaz altında kaldık bilmiyorduk. Kurtarma ekipleri anneme ismini sordu, şokta

olduğu için cevap veremedi. Hemen daha önce hazırlamış olduğumuz kartları verdim. Oradan adını okudu, cevap verdi.

Bizi ambulansla hastaneye götördüler. Hastanede birkaç gün kaldıktan sonra diğer depremzedelerin kaldığı konteynere gittik. Bir süre sonra hayatlarımız normale dönmeye başladı. Annem işe, ben okula gitmeye başladım. Yaşadıklarımızı uzun zaman unutamadık. Birkaç yıl sonra evimiz yeniden yapıldı ve evlerimize taşındık. Annemle enkaz altında kaldığımız o günü hatırlar, yaşadığımız için şükrederiz.

Özgür Yusuf ERCAN(4/F)

DEPREMİN BIRAKTIĞI İZLER

Merhaba! Benim adım Demet. Altı yaşındayken büyük bir deprem yaşadım. Depremde evimiz yıkıldı. Evdeki bütün eşyalar göçük altında kaldı. Çok üzüldüm ama hayatta kaldığım için de Allah'a şükrettim. Yalnız depremde çok sayıda bina yıkılmış ve altında insanlar kalmıştı. Ölen kişi sayısı çoktu. Ben ve ailem ufak tefek sıyrıklarla bu felaketi atlattık. Kaybedilen canlardan dolayı sağlıklı olduğuma sevinemiyordum. Bu yüzden karmakarışık duygu patlamaları yaşıyordum.

Çok yorgundum ve uykum gelmişti ama artık ne uyuyacak evim ne de anne babamın binbir hevesle aldığı çocuk odam vardı. Annemin kucağında uyuyakalmıştım.

Uyandığımda sabah olmuştu. Hava hala çok soğuktu. Annem ve babam aralarında bir şeyler konuşuyordu. Bu konuşmanın sonunda Mardin'e amcamların yanına gitmeye karar verildi. Ailecek otogara gittik. Orası da çok kalabalıktı. Herkes oradan uzaklaşmanın derdine düşmüştü. Zar zor otobüs bileti bulduk. Otobüsümüz iki saat sonra hareket edecekti.

Kahvaltı yapmamıştık. Babam simitçiden simit ve peynir aldı. Bir yere oturduk. Çayla birlikte kahvaltımızı yaptık. Otobüsün hareket saati geldikten sonra otobüsteki yerlerimizi aldık. Hüzünlü bir yolculuk başlamış oldu.

Otobüs otogara girdiğinde amcam ve yengemi orada beklerken bulduk. Bizi karşılamaya gelmişlerdi. Hep birlikte onların evine gittik. Uzun bir süre onlarla birlikte yaşadık.

Şu an on yaşındayım. Depremden bu yana on yıl geçmişti. Şu an evimiz yeniden inşaa edildi.

Yeni evimize taşındık. Bu yüzden çok mutluyum ama depremde kaybettiklerimiz aklıma geldikçe hep hüzünleniyorum. Tek dileğim, Allah bir daha böyle felaketler göstermesin.

DURU VE YARALI KÖPEK

Duru'nun annesi Melek Hanım, Duru'ya ekmek almaya gitmesini söyledi. Duru fırının yolunu tutmuş, fırına doğru gidiyordu. Yolda yaralı bir köpek gördü. Duru hemen geriye dönüp evine doğru koştu. Annesine durumu anlattı. Hemen yaralı köpeğin yanına gittiler. Duru'nun annesi köpeği tedavi olması için veterinerine götürdü. Veteriner yaralı köpeği tedavi edebilmesi için orada kalması gerektiğini söyledi. Duru köpekten ayrıldığı için çok üzülmüştü. Annesi Duru'ya üzülmemesi gerektiğini köpeği tekrar göreceklerini söyledi. Duru'nun morali birazcık düzeldi. Eve doğru yola koyuldular.

Birkaç gün sonra Duru evde oyun oynarken birden dışarıdan gelen havlama sesi ile evin camına doğru koştu. Duru camdan baktığında köpeğin kapının önünde durduğunu ve havladığını gördü. Duru hemen aşağıya köpeğin yanına indi onunla oynamaya başladı. Bir süre sonra köpek, Duru'nun pantolonundan çekiştirerek onu bir yere götürmek istediğini fark etti. Duru köpeği takip etmeye başladı. Bir kulübenin önüne geldiler. Duru kulübenin kapısından kafasını içeriye doğru sokup baktığında yaralı köpeğin yavrularını gördü.

Duru o zaman sadece yaralı köpeği değil, yavrularını da kurtarmış olduğunu anladı ve içi huzurla doldu.

Özgür Yusuf ERCAN(4/F)

ECE'NİN BİSİKLETİ

Ece yine her günkü gibi güzel bir rüya gördü. Rüyasında   ekli bir ormandaydı. Elma ağacından elma koparıp yiyordu. Bir yandan da etraftaki kuşların cıvıltıları eşliğinde kelebekleri kovalıyordu. Kalktı ı gün ise bayramdı. Bayramda dedesine gideceklerdi. Ece hazırlanmaya başladı ve annesi ile babası hazırlanınca da yola koyuldular. Oraya varınca dedesiyle uzun uzun sohbet etti. Biraz uzakta oturdukları ve anne babası da çalıştığı için çok sık g r  emiyorlardı. Dedesine anlataca ı çok şey birikmi ti. Dedelerinden sonra anneannelerinin evinin yolunu tuttular. Anneannesini görünce uzun uzun sarıldı, kokusunu içine çekti. Tıpkı annesi gibi kokuyordu. Oraya amcası da bayram ziyareti için gelmişti. Ece amcasıyla da sohbet etti. Ece'nin amcası:

- Bizim eve de buyurun gelin. Bir kahvemizi için. Zaten yolunuzun  st .

Ece, ailesi ve amcası birlikte anneannesinin evinden ayrılıp amcalarının evine gittiler. Kuzenleri kendi aralarında satranç oynuyorlardı. Satranç oynamaktan sıkıldıktan sonra futbol oynamaya karar verdiler. Ece de buna d hildi. Ece dışarıya çıkarken ailesinden izin almayı ihmal etmedi. Ece oyun alanına yürüyerek gidilece ini d   nm  t  fakat bisikletle gidiyorlardı. Dört bisikletin arasından bir tanesi gözüne çarptı. Ece kırmızıyı severdi. Kuzenlerinden birisinin desenli mi desenli, kırmızı mı kırmızı bir bisikleti vardı. Ece'nin o günden beri aklına takılmı tı. İlk başta bayram harçlıklarıyla alabileceğini düşündü. Bayram sona ermi ti ve Ece epey bir bayram har lı ı toplamı tı. Bu parayla hayal ettiği bisikleti alabilirdi fakat bisikletin sto u t kenmi ti. Ece sabırlı bir  ocukt , bekleyebilirdi. Bayramı beklediği gibi bu bisikleti de beklerdi. Ece bayram olmasa bile kuzenlerine ziyarete gidiyordu çünkü hem e leniyordu hem de bisikleti deneme fırsatı oluyordu. Ece bisikleti unutmu  bir şekilde yatmı tı. Rüyasında bisikletle kelege i kovalarken ondan çok daha fazla hızlıydı ve doğayı da ke fediyordu. Bu rüya Ece'ye alacağı bisikleti tekrar hatırlatmı tı. Babasıyla bisikletin satıldığı mağazaya gitti. Satış görevlisinden bilgi aldıklarında istediği bisikletin başka bir  ubede olduğunu ve bir hafta içinde teslim edebilecekleri bilgisini aldılar. Hemen satış işlemlerini ba lattılar. Ece yine bekleyecekti. Günler  abuk geçsin diye Ece erkenden yatıyordu. Hem rüyasında sürekli bisikletine bindi ini görüyordu.

Bu şekilde bir hafta geçmişti. Bir sabah kapının zili çaldı. Ece koşarak kapıya koştu. “Kim o?” dedikten sonra kargo görevlisi olduğundan emin olunca kapıyı açtı. Zaten annesi de yanına gelmişti. Ece bisikletinin geldiğini görünce bir sevinç çılgılığı attı. Nihayet bisikletine kavuştu.

Bisikletine kavuşan Ece, onu kuzenlerine göstermek için kuzenlerinin evinin yolunu tutmuştu. Kuzenleri onu bisikletleriyle bahçe kapısında karşıladı. Onlar da Ece’nin bisikletini çok beğenmişlerdi.

Ece Kuzenlerine bisiklet yarışı yapmayı önerdi. Hepsi bu teklifi kabul etti. Yalnız bir şartları vardı. Kaybetseler de kazansalar da birbirlerini tebrik edecekler, kaybedenlerle dalga geçmeyeceklerdi. Herkes bu şartı kabul etti.

Yarıştta Eymen birinci oldu. Ece sonuncu oldu ama hiç üzülmeydi. Sonuçta keyifli bir zaman geçirmişlerdi.

Ece on altı yaşına basmıştı. Babası Ece’yi bisiklet kullanma kursuna kayıt ettirdi. Ece kursun en başarılı öğrencisiydi. Virajları, engelleri zıplamaları rahatça aşıyordu ama bir sorun vardı. Ece enerjisini çok yoğun yaşıyordu. Bu yüzden de bisikletini çok zorluyordu. Kurs öğretmeni bu konudaki uyarılarını yaptıktan sonra Ece bisikletine daha titiz davranmaya başladı.

Kursta bir yarışma düzenlendi. Ece yarışmada birinci oldu. Ece’nin daha yüksek hedefleri vardı. 18 yaşına girdiğinde Dünya Olimpiyatlarına katılmak istiyordu. Sonunda beklenen an geldi. Ece artık 18 yaşındaydı ve seçmelere katıldı. Birinci turu rahatça geçti. İkinci turda biraz zorlandı. Dokuz yarışmacıyla yarışlıyordu. Ece azimli ve hırslı bir çocuktı. Pes etmek, onun lûgatında yoktu. Enerjisini tekrar topladı ve yarışmayı birinci olarak bitirdi.

Seçmelere medya mensupları da hem izleyici olarak hem de haber yapmak üzere katılmışlardı.

Ece oradakilere şöyle seslendi:

-Bisiklet serüvenim bisiklete sempati duymamla başladı. Hayalimdeki bir bisikleti almak istememle sabretmeyi çok iyi öğrendim. Bisiklet de bir tür sabır sporudur. Rakibim beni geçmek üzereydi ama ben telâş yapmayıp, sabrederek hangi hareketleri ne zaman yapacağımı ölçüp biçtim. Böylece birinci oldum. Buradan da sabırlı olmanın bizlere çok şey kazandırdığını anlamış oldum. Herkese desteklerinden dolayı teşekkür ederim. Dünya Olimpiyatlarında ülkemizi en iyi şekilde temsil edeceğimden şüpheniz olmasın.

Mustafa BARAN(4/F)

EDA VE KEDİSİ PAMUK

Bir gün Eda ve ailesi ormana pikniğe gitmişler. Ormanın havası o kadar güzelmiş ki; o mis gibi tertemiz havayı insanın içine çektikçe çekesi geliyormuş. Eda ve ailesi çok mutluymuş. Salıncak kurmuşlar, top oynamışlar, mangal yakmışlar, ip atlamışlar. Eda ve annesi ormana yürüyüşe çıkmaya karar vermiş. Eda'nın arkadaşı Murat da tesadüfen ormanda dolaşıyormuş. Murat her zaman kötülük, kurnazlık, yaramazlık peşindeymiş. Usul usul gezinen yavru kediyi görmüş. Onu kovalayıp taş atarak yavru kediyi ürkütüp ortadan kaybolmuş. Kedi öylesine korkmuş ki; korkudan ağacın en uç noktasına kadar çıkıvermiş. Eda ve annesi kedinin miyavlamasını duymuşlar. Yavru kedicğin bu kadar bağırması dikkatlerini çekmiş. Daha sonra sese doğru ilerlemeye başlamışlar, aramışlar aramışlar, sesin nereden geldiğini henüz bulamamışlar. Çalılardan, otlardan hatta ağaç kovuklarının içlerine kadar bakmışlar. Bu sırada kedicik, Eda ile annesinin ayak seslerinden korkmuş çünkü onların da Murat gibi zalim olduğunu düşünmüş. Telaşla kendini koruyayım derken ağacın dallarına sıkışmış. Ağacın dalları karnına batmış, canı çok fazla yanmaya başlamış. Çığlıklarını tüm orman duyuyormuş. Eda ile annesi çığlıkların arttığını fark etmişler, daha da paniklemişler. Eda kafasını yukarı kaldırmış bir de ne görsün? Yavru kedicik ağacın dallarına sıkışmış. Bunu gören Eda çok üzölmüş ve annesine dönüp:

- Anneciğim nasıl kurtaracağız bu kediyi ?

Annesi:

- Bilmiyorum kızım.

Eda:

- Ağaca tırmanabilirim anneciğim.

Annesi:

-Hayır kızım bu senin için çok tehlikeli.

Eda:

-O zaman babamı çağırırım.

Annesi:

-Tamam kızım, hemen babanı çağırma gidiyorum. Sen burada kediye bekle.

Eda kedinin başında beklerken karnından yaralandığını farketmiş. Kedinin öleceğini zannedip hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlamış. Babasıyla annesi gelmişler ve Eda'yı ağlarken görmüşler. Eda ise daha da fazla ağlayarak kedinin karnından yaralandığını söylemiş. Babası; "Kızım ağlama şimdi onu veterinere götürürüz, iyileşir endişelenme." demiş. Eda'nın biraz olsun içi rahatlamış çünkü babasına güveniyormuş. Babası ağaca tırmanmaya başlamış ve kediye yaklaşmaya çalışmış ancak kedi ona zarar vereceğini zannedip avazı çıktığı kadar bağırarak. Eda'nın babası kediye kucaklamaya çalışmış, kedi onu tırmalamış. Eda'nın babası can acısıyla aniden dengesini kaybedip aşağı düşürmüştü. Bacağı kırılmış annesi yardım ekiplerini aramış ve yardım istemiş. Yardım ekiplerini beklerken kedi bir yandan, babası bir yandan acı acı çığlıklar atıp ağrıdan kıvranıyorlarmış. Çok geçmeden yardım ekipleri olay yerine varmışlar ve yaralıları ulaştırmışlar. Babasını sedyeye koyup hastaneye doğru gitmişler. İtfaiye ise minik kediye ağaçtan indirmek için bir merdiven kullanmış. Elleriyle özel eldivenler takıp kediye sıkıştığı ağacın dallarından çıkarmışlar. Kediye veterinere götürüp tedavi ettirmişler. Eda ve annesi babasının yanına gitmişler. Babasının ayağını alçıya almışlar ki bir süre yürüyemeyecekmiş. 15 gün geçtikten sonra babasının ayağı iyileşmiş. Eda bu sırada kediye çok merak etmiş. Bu durumdan babasına söz etmiş. Babası; "Tamam kızım gidelim, tedavi olduğu veterinere bakalım ve kedinin durumunu öğrenelim." demiş. Eda çok sevinmiş. Eda ve ailesi kediye o kadar çok beğenmiş ki gözleri kamaşmış. Yavru kedinin gözleri deniz mavisi, tüyleri kar gibiymiş. Eda, annesine dönüp bu kediye sahiplenmek istediğini söylemiş. "Peki kızım babanın fikrini de alalım." demiş. Babası "Tamam ama bir şartla", demiş. "Ne babacığım?" diye heyecanla sormuş. Babası ise "O kediye gözün gibi bakacaksın." demiş. Bunu duyan Eda, "Tabi ki babacığım! Sana söz veriyorum. Seni pişman etmeyeceğim." demiş ve kediye sahiplenmiş. Çarşıya çıkıp kedinin ihtiyaçlarını almışlar. Kum, yatak, mama ve birkaç oyuncak tasma almışlar. Eve doğru ilerlemişler. Bu sırada yolda giderken annesi "Bu kediye ne isim verelim?" diye sormuş. Babası "Kartopu", Eda ise "Pamuk" olsun, demiş. Pamuk, kulağa daha hoş gelmiş ve Pamuk ismini vermişler. Gel zaman git zaman çok eğlenceli zamanlar geçirmişler. Evlerinin önünde Eda kediyle oynarken yoldan Murat geçiyormuş. Murat'ın da yoldan geçerken kediye neler yaptığı aklına gelmiş. Murat ;"Eda sen bu kediye nereden buldun?" demiş. Eda anlatmaya başlamış; "Ağaçta bulduk, yaralıydı, tedavi ettirdik ve sahiplendik." demiş. O kadar pişman olmuş ki yüzü düşüp yoluna devam etmiş. Eve doğru

yürürken bir köpek sürüsüne denk gelmiş. Köpekleri gören Murat köpekleri kızdırmaya başlamış. Sinirlenen köpekler Murat'ın peşine düşmüş. O can havliyle Murat yere düşmüş. Köpekler Murat'ı ısırılmış, bunu gören mahalleli yardıma gelmişler. Hastaneye götürmüşler. Murat'ın durumu çok ağırmış. Yüzü, kolları, bacakları yaralanmış, sargıya almışlar. Biraz zaman geçtikten sonra yaraları iyileşmiş. Eda Murat'ın ziyaretine gitmiş. Murat, Eda'ya "Benim sana bir şey itiraf etmem gerekiyor. O köpekleri çok kızdırdım ve aynı şekilde senin sahiplendiğin kediye de ben korkuttum. Kedi o yüzden ağaca çıkıp sıkıştı ve yaralandı." demiş. Eda çok sinirlenmiş. Eda : "Murat bunu nasıl yaparsın, nasıl bir hayvana nasıl zarar verirsin? Ne kadar acımasısın!" demiş. Murat: "Ama yaptığımdan dolayı çok üzgünüm. Bundan sonra iyi bir çocuk olacağım. Söz veriyorum. Beni köpekler kovaladıktan sonra aklım başıma geldi ve hiçbir canlıya zarar vermemem gerektiğini anladım. Beni affet Eda ." demiş.

Eda ve Murat çok iyi arkadaş olmuşlar. Siz siz olun asla hiçbir canlının canını yakmayın. Hepimize bir ders olsun. Onları koruyup kollayalım.

Elif Su ERDEN(4/F)

ELİF'İN KÖPEĞE MERHAMETİ

Elif okula giderken bir köpek gördü ve patisinin yaralı olduğunu fark etti.. Okula gidip gelince köpeği eve götürdü. Annesi onu ve köpeği içeri aldı. Elif durumu annesine anlattı. Hemen hazırlandılar ve veterinerine gittiler. Veteriner köpeğin durumunu inceledi ve bir kaç gün patisinin üstüne basmaması gerektiğini söyledi. Eve girdikten sonra köpek için bir köşe hazırladılar. Köpek, köşesinde hemen uyumaya başladı. Akşam olunca karnı acıkmıştı ki uyandı. Hemen Elif'in annesi kaba yemek koydu. Yemeğini yedikten sonra Elif'in yanına gitti. Elif onun için aldığı topu ona verdi. Köpek onunla oynamaya başladı. Bir kaç gün geçtikten sonra köpeğin patisi iyileşti. Köpek, dışarıdan gelen diğer köpek seslerini duyunca havlamaya başladı. Belli ki dışarı çıkmak istiyordu. Elif onu dışarı çıkardı. Köpek ailesini görünce yanlarına gitti.

Elif köpeksiz eve döndü. Annesi onu görünce hemen durumu anlayamadı ama biraz vakit geçince anladı ve onu teselli etti. Elif aslında üzgün değildi. Ama köpeğin yokluğunu çok fark etti. Çünkü köpek onunla sürekli oyun oynuyordu. Ama onunla oynayan biri olsa fark etmeyecekti ama onunla oynayan yoktu.

Bir kaç gün sonra köpek onunla oynamak için bahçeye gelmişti. Elif onunla oynamak için aşağıya indi ve oynadılar. Köpek orada mı diye baktı ve orada olduğunu gördü hemen onunla oynamak için aşağıya indi ve onunla oyununu bitirince hemen eve gitti ve uyudu.

Eray MEHMETNURİOĞLU(4/F)

ELMA SUYU

Bugün yine her zamanki gibi okula gitmek için uyanmışım. Biraz daha uykum vardı ama okula gitmem gerekiyordu. Bu yüzden yatağımdan kalktım ve elimi yüzümü yıkadım. Elimi yüzümü yıkarken mutfaktan güzel kokular gelmeye başladı. Bu yüzden hemen mutfağa gittim ve annemle konuşmaya başladım:

- Anneciğim kahvaltıda ne var?
- Bugün sana omlet yaptım oğlum.
- Yaşasın! Omlete bayılırım.
- Hadi geç sofraya da omleti soğutma.

Güzel bir omlet yedikten sonra okula gitmek için yola çıktım. İlk dersimiz ise Matematik'ti. Kesirler konusunu işlemeye başladık. Kesirlerin birçok türü varmış: Tam sayılı kesir, birim kesir, basit kesir, bileşik kesir...

Ders bittikten sonra okulun duvarında bir afiş dikkatimi çekti. Afişte yarın bir gezi yapılacağından ve bu etkinlikte toprağa fidan dikileceğinden bahsediyordu. Üstelik bu etkinlik ücretsizdi.

Bugün sanki dersler önceki günlerden daha kısa geçmişti. Eve döner dönmez anneme afişte gördüğüm geziden bahsettim. Annem biraz düşündü ve gitmeme izin verdi. Bunu duyunca çok sevindim. Biraz televizyon izledikten sonra ailemle yemek yedim. Ardından ödevimi yaptım. Yarınki geziyi düşünmekten dolayı ödevimi yapmak normalden daha uzun sürdü. Ödevimi yaptıktan sonra annem ve babam ile çay içtik, bisküvi yedik ve sohbet ettik. Sohbet o kadar uzun sürmüştü ki zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Artık saat geç olduğundan dolayı çok uykum gelmişti. Hemen odama gidip yatağıma uzandım. Çok uykum olduğundan dolayı hemen uykuya dalmışım. Sabah uyandığımda iyi bir uyku uyuduğumdan dolayı erken kalktım. Hemen kahvaltımı yapıp geziye gitmek için okuldaki toplanma alanına doğru yola

çıktım. Geziye gitmek için o kadar heyecanlıydım ki okula ne ara geldiğimi fark etmedim. Okuldaki toplanma alanına ulaştıktan sonra oradaki gezi otobüsüne bindik, otobüste ise öğretmenlerimiz bize müzik açarak bizi eğlendirdiler. Ağaçların dikildiği alana o kadar çok ulaşmak istiyordum ki otobüs yolculuğu bana çok uzun geldi. Otobüs yolculuğu sırasında doğaya zararlı atık bırakan bir fabrika gördük. Hayvanlar ve bitkiler adına çok üzüldüm, fabrika sahibine ve bu kirliliğe göz yumanlara ise çok sinirlendim. Ardından büyük bir alanı kaplayan kocaman binalar gördük, öğretmenimiz eskiden buranın ormanlık bir alan olduğunu fakat insanların bu binaları yapmak için ağaçları katlettiğini söyledi. Bunu duyunca çok üzüldüm ve elimden bir şey gelmediği için kendime kızdım.

Ardından fidanları dikeceğimiz alana geldik. Fidanları dikeceğimiz alana gelince öğretmenimiz bize fidanları kura ile seçeceğimizi söyledi. Kura çeken herkese farklı farklı fidanlar çıkıyordu. Bana ise en sevdiğim meyvenin fidanı olan elma ağacının fidanı çıkmıştı. Öğretmenlerimiz kime hangi ağacının fidanının çıktığını sordu. Bazısına portakal, bazısına kiraz, bazısına ise erik fidanı çıkmıştı. Herkesin ne fidanı aldığını öğrendiğimde, elma ağacının fidanını seçtiğim için kendimi çok şanslı hissettim. Öğretmenimiz herkese fidanına bir isim koymasını söyledi. Ben ise fidanıma "Elma Suyu" adını verdim.

Yusuf Aras ÖZDEMİR(4/F)

EMPATİ MUTLULUK GETİRİR

Bir gün sınıfımıza başka, ülkeden bir öğrenci gelmişti. Adı Alvin'di. Yabancı olduğu için hepimiz ona garipseyerek bakmıştık. Alvin kendini tanıttıktan sonra yanımıza oturmuştu. Ders boyunca hepimizin gözleri Alvin'in üstündeydi.

Ders bittikten sonra yani teneffüste Alvin yanımıza gelmişti. Bizim ile beraber oynamak istemişti. Arkadaşım Osman ise ona; "Hayır! Sen yabancısın, bizimle oynayamazsın." demişti. Ardından bir başka arkadaşım olan Defne, Alvin'i iteklemişti. Alvin ise gözleri dolu bir şekilde yanımızdan uzaklaşmıştı.

Teneffüsten sonra tekrar derse gitmiştik. Bu dersimizde, "Empati" konusunu işlemiştik.. Empati; kendini bir başkasının yerine koymakmış. Bu konuyu anladıktan sonra hepimiz Alvin'den özür dilemeye karar vermiştik çünkü Alvin'e karşı çok kaba davranmıştık. Onun yerinde biz de olabilirdik. Hepimiz Alvin'den özür diledik ve arkadaş olmuştuk. Öğretmenimiz ise bu yaptığımızla gurur duymuştu.

Eymen Buğra SEVER(4/F)

EMPATİ NEDİR?

Empati, bir başkasının hislerini ve düşüncelerini anlayabilmek demektir. Yani, birinin ne hissettiğini anlamaya çalışmak ve onun yerine kendini koymak. Mesela, arkadaşım üzgün olduğunda neden böyle hissettiğini düşünmek için kendimi onun yerine koymaya çalışırım. Onun kalbinde neler olduğunu anlamak için biraz düşünmem gerekebilir.

Empati yapmak insanları daha yakınlaştırır ve arkadaşlıkları güçlendirir. Çünkü insanlar kendilerini, anlaşıldıklarında daha iyi hissederler. Eğer birisi bana bir sorununu anlattığında, o zaman ben de ona nasıl yardımcı olabileceğimi düşünürüm. Belki birlikte bir çözüm buluruz veya onu daha iyi hissettirecek bir şey yaparız. Empati, sadece arkadaşlar arasında değil, ailede ve diğer insanlarda da çok önemlidir. Ailemde birinin üzüntü yaşadığını gördüğümde, onlara destek olmak ve ne düşündüklerini anlamak için dikkatli olurum.

Empati yapmak, insanların daha iyi birer arkadaş, kardeş ve insan olmalarını sağlar.

Şefika Ebrar BOZİK(4/F)

EN ANLAMLI DOĞUM GÜNÜM

O gün benim en mutlu günümdü. Çünkü o gün benim doğum günümdü. Yatağımdan “Yaşasın!” diyerek kalktım. Elimi, yüzümü yıkadım, kıyafetlerimi değiştirdim, ardından mutfağa gittim. O gün Pazar günü olduğu için okul yoktu. Babam, annem, ablam, kardeşim ve ben kahvaltımızı yaptık. Ailemden çok pahalı bir hediye istedim ama ailem istediğim hediyenin gereksiz bir pahalılıkta olduğunu söyledi. Bana daha değerli bir hediye alacaklarını söylediler. Ben ağlayarak odama gittim ve akşama kadar odamdan çıkmadım.

Akşam olmuştu. Odamdan çıktım. Bir de ne göreyim? Benim için sürpriz bir parti düzenlemişler ve arkadaşlarımı da çağırmışlar. Annem en sevdiğim yemekleri hazırlamış hatta doğum günü pastamı bile kendi elleriyle yapıp çok güzel bir sofraya hazırlamış.

Arkadaşlarımla yemek yiyip ardından pastamı kestik. Müzik eşliğinde eğlendik, coştuk, çeşit çeşit oyunlar oynadık. O sırada dışarıda bizi izleyen bir çocuk gördüm. İlk anda aldırış etmedim. Yaklaşık iki saat sonra parti bitti. Arkadaşlarım evlerine gittiler ama çocuk hala bize bakıyor ve ağlıyordu. Çocuğun yanına gittim ve ne olduğunu sordum. Çocuk anne ve babası olmadığı için hiçbir zaman doğum gününün kutlanmadığını ve kimsenin ona hediye almadığını söyledi.

İşte tam o anda bir aileye sahip olmanın, her şeyden daha değerli olduğunu anladım. Oysa ben istediğim pahalı oyuncakları almadıkları için onlara küsmüş, akşama kadar ağlamıştım. Birden kendimi o çocuğun yerine koydum. Çocuğun doğum gününü kutlayacak bir ailesi yoktu. Bir daha istediğim bir şey alınmayınca hiç ağlamadım.

YUSUF ARAS ÖZDEMİR(4/F)

GİZEMLİ KUTU

Meryem, Elif ve Alaattin beraber okula gidiyorlardı. Sınıfa girdiklerinde öğretmen geziye gideceklerini söyledi. Otobüs geldi ve onları bir kampa götürdü. Çadırları kurdular ve yürüyüşe çıktılar. Kamptan epeyce uzaklaşmışlardı. Sonra Alaattin:

-Olamaz geri dönüşü nasıl bulacağız?

Meryem:

-Arkadaşlar biraz daha ilerleyelim. Şuradaki kumsala gidelim.

Biraz daha ilerledikten sonra ayak izlerini gördüler. Elif:

-Bu ayak izleri bizi bir maceraya götürebilir.

Alaattin:

-Bence de hadi bunları kazalım. İşe koyularak kazmaya başladılar sonra ayak izlerinin altından harita parçaları çıktı. Hepsini kazdıktan sonra Meryem;

-Hadi arkadaşlar bunları birleştirelim.

Böylelikle birleştirmeye başladılar. Bu harita adanın gizemini gösteriyordu. Sonra gizemli kutuyu gördüler ve gizemli kutuya doğru ilerlemeye başladılar. Alaattin tam kutuyu alacakken;

-O da ne! Bir adam karşısına çıktı ve kutuyu onlardan aldı. Adam gizemli kutuyu alarak gözden kayboldu. Çocuklar büyük bir hayal kırıklığı içindeydiler. Hava yağmurluydu ve adam giderken ayak izlerini bırakmıştı. Ayak izlerini takip edip sihirli kutuyu ondan geri almaya karar verdiler. Üç arkadaş ayak izlerini takip ederek adamı uyurken buldular. Sessizce yaklaşp gizemli kutuyu alıp kaçtılar. Alaattin, kutunun içinde ne olduğunu çok merak ediyordu.

Elif:

-Bu kutunun içinde ne olabilir ki?

Meryem:

-Hemen açıp bakalım.

O da ne! Gizemli kutu kilitliydi. Alaattin haritayı alarak anahtarı bulmaları gerektiğini söyledi. Anahtarı bulmalıyız, haritada bir bilmece yazıyordu ve bilmeceleri bilirlerse anahtarı bulabilirlerdi.

Alaattin:

-Kanadı var kuş değil kuyruğu var at değil.

Bilmeceyi düşünmeye başladılar.

Elif bilmeceyi bulduğunu söyledi. Bir anda bağırdı.

-Balık! Yani anahtar denizde. Denizin içinde bir kutu vardı üç arkadaş denize gitti ve denize daldılar. Denizdeki bir kutuyu gördüler. Anahtarı alıp gizemli kutuyu açtılar. Gizemli kutunun içinden bir ışık çıktı ve ışık bir süre yandıktan sonra söndü. Elif kutunun içine eğilip baktı kutunun içinde bir kitap çıktı. Bu kitapta arkadaşların her zaman birbirine karşı saygılı ve sırtını dayayabildikleri bir duvar olmaları gerektiği yazıyordu. O günden sonra arkadaş olmanın ne kadar önemli olduğunu anladılar. Hiçbir zaman birinin istemediği bir davranışı başkalarına da yapmamaları gerektiğini anladılar.

"Her zaman arkadaşlarınızı kollayın ve o hiçbir zaman onları üzmezin. "

Elif Su ERDEN(4/F)

GİZEMLİ SES

Dört arkadaş Emin,, Ali, Selena, Leyla onuncu sınıftalardı. Okul müdürü Miraç Bey, bir okul gezisi düzenlemişti. Gezi iki gün sonra olacaktı. Ücreti ise 150 liraydı. Yolculuk sırasında Selena'nın midesi bulandı. Leyla onu bir benzinlikte lavaboya götürdü. Selena biraz rahatlamıştı. Ormana gelmişlerdi. O ormana daha önce kimse gelmemişti. Öğretmenin anlattıklarını duyunca çocukların merakı iyice artmıştı. Sonra bir fısıltı sesi duyuldu. Sanki ormanın derinliklerinden geliyordu bu ses.

Gizemli ses:

-Ha ha ha ha! Buraya neden geldiniz? Burası benim evim.

Emin, Ali, Selena, Leyla ve arkadaşları:

-Aaaaaaaaaaaaaa! Sen de kimsin?

Gizemli ses:

-Bu ormanın sahibiyim. İsmim Yankı.

Edward:

-Ne? Yankı mı?

Leyla:

-Arkadaşlar buradan hemen gidelim.

Gizemli ses:

-Hey! Buradan hemen gidin.

Çocuklar:

-Tamam tamam, gidiyoruz.

Gizemli ses:

-2 kilometre düz gidin, sonra sola dönün.

Döndükten sonra yine 1 kilometre gidin. Orada küçük bir ev olacak. Öğretmen ve çocuklar evi bulmuştu ama benzin neredeyse bitecekti.

Leyla:

-Hey! Arkadaşlar arabanın benzini çok az kaldı.

Çocuklar eve girince biraz dinlendiler ve kanepenin yanında benzin dolu bir bidon gördüler. Sanki sihirli bir el o benzini onlar için oraya bırakmıştı. Arabanın deposunu benzinle doldurup yola çıkmak için hazırlanıyorlardı ki kulübenin kapısından kahkaha atarak okul müdürü Mirac Bey girdi. Bir yandan da benim adım Yankı deyip deyip kahkahayı patlatıyordu.

Anladılar ki müdür bey onlara hayatları boyunca unutamayacakları küçük ama etkili bir şaka yapmıştı.

İrem Su YOLTAY(4/F)

HER KOŞULDA MUTLU OLMAK

Merhaba sevgili okurlar! Sizlere hayatımdan bir kesiti anlatmak istiyorum.

Ben çok küçükken –hatırlayamıyorum bile- babam bir trafik kazası geçirmiş. Bu kaza sonucunda babamın beyninde bir hasar oluşmuş. Bu yüzden babam zaman zaman epilepsi nöbetleri geçiriyor. Halk dilinde bu rahatsızlığa “Sara” deniyor. Beyinden vücuda giden iki damar çok zarar gördüğü için babam nöbetler geçirmeye başlamıştı. Ailecek hepimiz babamın yanındaydık, hiçbir zaman onu nöbet anlarında yalnız bırakmadık. Annem, ben ve ablam, babam nöbet geçirdiğinde gece gündüz kendine gelene kadar büyük bir mücadele veriyorduk ama benim elimden bir kenarda izleyip ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu. Sürekli ağlıyordum, küçüktüm ne olduğunu çözemiyordum. Böyle durumlarda annem beni odama gönderiyordu ama ben babamın yanından ayrılmak istemiyordum. Çok ağır nöbetlerinde ambulans çağırıyorduk. Babamı sedyeye yatırıp götürürlerken geriye dönemeyecek olmasından çok korkuyordum. Şimdi biraz daha büyüdüm. Bazı şeyleri daha iyi anlayabiliyorum. Babam hiçbir zaman eski sağlığına kavuşamayacaktı ve babamın bu mücadelesine ailecek hep tanıklık edecektik. Babam yıllarca çalışmadı. Geçirdiği beyin kanaması sonucu evden dışarı çıkamadı. Annem, ailemizin geçimini sağlamak için gece gündüz çalıştı. Bize hem anne hem baba oldu. Bütün bu sıkıntıları yaşarken hep bir arada olduğumuz için de Allah’a şükrettim. Babamın rahatsızlığını, sabrımızı ölçen bir sınav olarak gördüm. Hayat bu işte. Bir yandan ağlarken bir yandan gülebiliyorsun. Hayat devam ediyor. İnsan en zor koşulda bile mutlu olabilecek ve şükredebilecek bir şeyler buluyor. Bazen bu tür zorluklar, insanın hayatına artılar da ekleyebiliyor. Her şeye rağmen annem, ablam, babam ve ben yine de mutluyuz çünkü bir aradayız. Birbirimizin kıymetini biliyoruz.

Yusuf Ömer GÜMÜK(4/F SINIFI)

HER ZAMAN MERHAMETLİ OL

Bir gün Ece, Şahin, Muhammet Salih, Ayaz, Ebru ve Burak annelerinden top oynamak için izin almışlardı. Anneleri izin vermişti ve "Dikkatli olun çocuklar" demişti. Çocuklar da "Tamam" diyerek evlerine yakın olan parka gitmişlerdi. Aralarında takım kurarak maça başlamışlardı. Muhammet Salih Ayaz'ın takımına gol atmıştı ve sevinçten havalara uçmuştu. Ayaz Ece'ye kızmıştı. "Sen nasıl topu tutamazsın" diye. Ece de ben ne yaptım? Sadece topu tutamadım."

Burak: Tamam! Sadece eğlenmek için oynuyoruz. Topu kaçırdı diye Ece'ye kızamazsın.

Şahin: Arkadaşlar üzülmeyin. Burak doğru söylüyor. Sonraki maçta siz de kazanırsınız.

Çocuklar maça devam etmişler. Ebru, topa vuracakken topa takılmış ve yere düşmüş, dizi kanamaya başlamıştı. Muhammet eve koşup ilk yardım çantasını aldı. Ece Ebru'nun kanayan dizini suyla temizledikten sonra yara bandı yapıştırdı. Daha sonra Ece Ebru'yu evine götürdü. Ebru'nun annesi kızını o halde görünce biraz telaşlandı.

Ebru: Anneciğim korkma! Topa takılıp yere düştüm.

Ebru'nun annesi: Ececiğim, Ebru'nun yarasını temizleyip sardığın için çok teşekkür ederim. Sen çok iyi bir arkadaşsın ve çok da merhametli bir çocuksun. Hep böyle merhametli kalmaya devam et, olur mu güzel kızım?

Bu güzel sözleri duyan Ece ve Ebru birbirlerine sıkıca sarıldılar ve daima tüm canlılara karşı merhametli olacaklarına söz verdiler.

Ebru'nun annesi de bu güzel arkadaşlıklarını kutlarcasına onlara fırından yeni çıkmış kurabiyelerden ve taze sıkılmış portakal suyundan ikram etti.

Ebru yarasının acısını çoktan unutmuştu bile.

ELİF YAVUZASLAN(4/F)

HOŞ GELDİN YA ŞEHR-İ RAMAZAN

Gelmişti yine on bir ayın sultanı, neşe, huzur ve mutluluk veriyordu insana. Ali de aynı şekilde coşkuluydu, içi içine sığmıyordu. Ali 12 yaşındaydı, bu yıl ilk kez oruç tutacaktı. Çok heyecanlı olduğundan sahura kadar gözüne uyku girmemişti. Sahurda mutfaktan gelen güzel kokular eşliğinde annesi Ali'yi uyandırmaya gelmişti. Bu yıl ramazanın ilk günü pazara denk geldiği için de orucunu çok rahat tutmuştu. İkinci gün oruç biraz daha uzamıştı. Ali her gün teravih namazını da kaçırmıyordu. Camiye birkaç arkadaşıyla beraber gidiyorlardı. Bu Ali'nin çok hoşuna gitmişti. Bazen caminin çıkışında lokma, sahlep dağıtılıyordu. Arkadaşlarıyla kikirdeyerek sıraya girmek bile güzeldi onun için. Üstelik ramazan ayı boyunca her gün bir iyilik yapma ödevi de hoşuna gitmişti.

Bir gün Ali oruç olduğunu unutmuş, bir bardak suyu içecekken birden babasının sesini duydu: -Ali oruç değil misin?

Ali birden bardağı masaya bıraktı, oruç olduğu tamamen aklından çıkmıştı. Sonra Din Kültürü dersinde öğrendiği bir şey aklına geldi. Babasına dönerek:

-Babacığım bu bana Allah'ın bir hediyesi değil miydi? Öğretmenimiz öyle söylemişti, dedi. Bunun üzerine babası da unuttuğu bir şeyi hatırlamış oldu aslında ve biraz da üzülerek haklı olduğunu söyledi oğluna.

Ardından ailecek çarşıya çıktılar, bayram için yeni kıyafetler aldılar. Ali kendisine bir pantolon ve bir de ceket aldı. Kardeşi de tüllü çiçekli çok güzel bir elbise aldı. Bayram sabahı erkenden kalktılar, yeni kıyafetlerini giyinip anne babalarıyla bayramlaştılar. Sonra da ailecek hep birlikte akrabalarına bayram ziyaretine gittiler. Epeyce şeker ve harçlık toplamak ikisinin de çok hoşuna gitmişti. Bu sene ramazan ve bayram, Ali için daha anlamlı ve coşkulu geçmişti.

-Yine gel Ramazan, diye bağırıyor penceresinden Ali.

Bir Ramazan ayı daha bitmiş ve bu sene Ali de oruca kavuşmuştu.

Yusuf Aras ÖZDEMİR(4/F)

İNSAN OLMAK

Bir insana zarar verme gücü varken, zarar vermemesi, karşısındaki kişiyi bağışlaması ve şefkat göstermesine merhamet denir.

Siyah boyalı demir kapıyı kapatarak kahverengi kürklü kabanının yakasını düzeltip evden çıktı. Remzi Bey yetmişli yaşlarda zengin ve varlıklı biriydi. Her ayın ortasında kiracılarından kira toplamaya çıkardı. Yine ayın ortası gelmişti. Kiracıların kapısını çalardı. Kira gününe ve zam tarihlerine günü gününe uyar, bu konuda hiç hoşgörülü olmazdı. Kiracılarından çoğu, kiralarnı günü gününe yatırsalar da bazılarının buna gücü yetmezdi.

Kiracılarından Ahmet Bey'in kapısını çalan Remzi Bey:

-Selamlar Ahmet Bey, hayırlı işler diliyorum. Biliyorsun malum bugün kira günü. Kirayı almaya geldim, bir dahaki aya da zam vakti. Zam yapacağım, haberin olsun.

Ahmet Amca, Remzi Bey'in konuşmalarının karşısında düşünceli düşünceli mahcup bir şekilde ellerini ovuşturuyordu. Neredeyse her kira ödeme gününde böyle sıkıntlanır, ne diyeceğini bilemezdi.

Ahmet Amca:

-Kirayı henüz hazırlayamadım Remzi Bey. Kusuruma bakma. Masraflar çok ağır, hiçbir şeye yetişemiyorum. Biliyorsun ki üç tane çocuk okuyor, iki tane de küçük yavrum var. Bir tanesi şehir dışında okuyor. Çocuğa burs da çıkmadı, ne yapacağımı bilemiyorum.

Remzi Bey yüksek ve sert bir ses tonuyla:

-Bu söylediklerin beni ilgilendirmez. Bunlar senin problemlerin. Ben alacağım kiraya bakarım.

Ahmet Amca'nın üzüntüsü daha da artmıştı ama Remzi Bey halden anlayacak gibi değildi.

Remzi Bey:

-Sen daha bu kirayı ödeyemiyorsun, ben yeni aya zam yapacağım. Peki o zaman nasıl ödeyeceksin? Sen en iyisi daireyi boşalt Ahmet Bey. Ben kiramı zamanında isterim. Böyle aksaklıklarla uğraşamam.

Ahmet Amca:

-Bu soğuk kış gününde beş çocukla nereye gideriz? Nasıl ev buluruz? Nasıl taşınırız? İnsaf et Remzi Bey.

Remzi Bey:

-Ben bilmem Ahmet Bey. Yarın derhal evimi boşaltıyorsunuz. Yoksa gelip eşyalarınızı kapıya atarım.

Ahmet Amca ve eşi Neriman Teyze sabaha kadar uyumadılar. Moralleri son derece bozuktu. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Sabah olup Remzi Bey gelecek diye çok korkuyorlardı.

Gün aydınlanmaya başladı. Karı koca koltukta uyuyakalmışlardı. Henüz daha sabahın erken saatleriydi. Birden kapı hızlıca çalmaya başladı. Bir yandan zile basıyor bir yandan kapı

alıyordu. Ahmet Amca korkuyla kapıyı açtı. Gelen Remzi Bey idi. Birden Ahmet Amca'nın boynuna atlayıp sarılarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Remzi Bey:

-Bana hakkını helal et Ahmet Bey. Çok üzgünüm. Sana zalimce davrandım. Çok ayıp ettim, biliyorum. Dün gece gördüğüm rüya beni kendime getirdi. Evde oturmaya devam edebilirsiniz. Kirayı da hazır ettiğimde verirsin. Hiç sıkma kendini. Ayrıca zam da yapmayacağım. Biliyorsun benim çocuklar meslek sahibi oldular, bana ihtiyaçları kalmadı ama senin çocuklarının sana ihtiyacı var. Ben de bir amcaları olarak destek olmak istiyorum. Kabul edersen okuyan üç çocuğuna burs vermek isterim.

Ahmet Amca ve Neriman Teyze duyduklarına inanamıyorlardı. Sevinçten karı koca birbirlerine sarıldılar. Remzi Bey'i içeri davet ederek kahve ikram ettiler.

Remzi Bey bu aileye karşı göstermiş olduğu merhamet duygusunun huzuruyla evin yolunu tuttu.

Talha Koçyiğit(4/F)

İŞİLTİLİ MAĞARA

Dört yakın arkadaş vardı: Turuncu saçlı, enerjik olan Toprak; esmer, meraklı olan Lidya; sarışın, hayalperest olan Hilal; sarışın, cesur olan ise Arda. Yaz tatili, sonunda gelmişti. Aylardır okulda planını yaptıkları şeyi yapacaklardı. İlk olarak Hayal Orman Parkı'na saklambaç oynamaya gittiler. Saat 09.15 sularıydı. Tam da Arda bir ağacın gövdesinde sayarken Lidya birden bağırdı:

-Bir mağara buldum! Hem de gizlenmiş.

Diğerleri hemen Lidya'nın yanına koştular. Gerçekten de, çalıların arkasında bir mağara gizlenmişti. Sanki kimse fark etmesin diye saklanmış gibiydi. Mağara karanlıktı ama içeri doğru esen hafif rüzgâr, içeride bir sırrın yattığını söylüyor gibiydi.

Arda öne atıldı:

-Kesinlikle orada bir şeyler saklı, gitmeliyiz!"

Toprak heyecanlandı:

-Belki de büyük bir hazine buluruz.

Lidya biraz endişeliydi ama gülümseyerek:

-Berabersek, korkmam! dedi ama içten içe korkuyordu.

Hilâl yine hayallere dalıp:

-Belki de yeni bir dünya bile vardır.

El fenerlerini açıp içeri yavaşça girdiler. Mağara serindi. Giriş sıradan taşlarla döşenmişti ama

sonra bir şey fark ettiler. Duvarlarda parlayan ışık çizgileri vardı. Tıpkı yıldızlar gibi. Işıklar onları mağaranın derinliklerine çağırıyordu. Birden mağaranın içi titredi. Bu deprem değildi. Yer sanki onları tanıyormuş gibi yavaşça şeklini değiştirdi. Duvarlar açıldı ve karşlarına renkli taşlarla kaplı bir oda çıktı. Ortada kocaman bir masa vardı. Masanın üzerinde, minik bir not:

"Sadece gerçek arkadaşlar bu mağaranın ısıltılı tarafını görebilirler."

Dört arkadaş birbirine baktı. Sonra şaşkın bir şekilde gülümsediler. Hilâl fısıldadı:

-Burası artık bize ait. Bizim dünyamız.

Bir anda odanın ortasındaki masa parlamaya başladı. Renkli taşlar havaya kalktı ve her birinin önünde dönmeye başladı. Hilâl'in etrafındaki taşlar mor; Lidya'nın mavi; Toprak'ın sarı; Arda'nın yeşildi. Bu ekibin en sevdiği renkleri. Her taş onların hayalini yansıtıyordu. Arda bir uzay gemisi; Lidya hayvanlarla konuşabildiğini; Toprak uçabildiğini; Hilâl çizimlerinin canlandığını gördü. Taşlar yere indiğinde, duvarlarda yazılar belirdi:

"Her çocuğun hayalinde bir dünya vardır. Siz kendi dünyanızı keşfettiniz."

Dört arkadaş bir süre birbirlerine sessizce baktı. Kalpleri kıpır kıpırdı. Orada, o özel odada saatler geçirdiler. Bu saklambaçtan bile keyifliydi. Orası sadece gerçek arkadaşlar için özel bir yerdi. Dışarı çıktıklarında güneş hâlâ yukarıdaydı. O sihirli dünyadan hiç ayrılmak istemiyorlardı ama biliyorlardı ki, ne zaman isterlerse o ısıltılı dünyaya geri dönebilirlerdi. Yeter ki kalpleri iyilik ve dostlukla dolsun.

DENİZ DEMİRAY(4/F)

KAAN VE ORMANIN GİZEMİ

Kaan, her sabah kahvaltıdan sonra arkadaşı Ela ile birlikte mahalledeki ormanın kenarındaki ağaçların altına giderdi. Orman, onlara hep gizemli bir yer gibi gelirdi. Bir gün, Kaan'ın gözleri parladı çünkü ormanın derinliklerinde daha önce hiç gitmedikleri bir patika keşfetmişlerdi. "Ela, buraya hiç gitmedik, hadi bakalım!" dedi Kaan. Ela, biraz çekinse de Kaan'ın cesaretine kapıldı ve birlikte patikayı takip etmeye başladılar. Ağaçlar, öylesine sık büyümüştü ki, güneş ışığı yer yer ağaçların yaprakları arasından süzülecek şekilde düşüyordu. Patikanın sonunda büyük bir kaya vardı, fakat o kayaya ulaşmak için biraz daha yürümeleri gerekti.

Yürüdükçe, ormanın sesi daha da artıyordu; kuşlar şarkı söylüyor, rüzgâr yaprakları hışırdatıyordu. Kaan, biraz heyecanlıydı çünkü hiç bu kadar derin bir ormana girmemişti. "Burası çok güzel, ama dikkatli olmalıyız." dedi Ela. Kaan, başını sallayarak ona hak verdi. Bir süre sonra, yere düşmüş bir harita parçası buldular. Harita, eski bir orman köyüne giden yolu gösteriyordu. "Bu çok ilginç." dedi Kaan. "Belki de ormanda bir zamanlar insanlar yaşamış." Ela, haritayı inceledikten sonra, "Bence bu harita bizi eski bir köyün kalıntılarına götürebilir." dedi.

İkisi de merakla haritayı takip etmeye karar verdiler. Patikada ilerlerken, birdenbire yere düşen bir taş sesi duyuldu. Kaan, korkmadan taşın olduğu yöne ilerledi ve büyük bir kayanın

altına gizlenmiş bir eski kutu buldu. Kutunun içinde eski bir madeni para ve birkaç kırık çömlek parçası vardı. Kaan, bu keşfin onların ormanda bulduğu ilk şey olduğunu fark etti. Saatler geçtikçe, hava kararmaya başladı ve Kaan, “Belki geri dönmeliyiz.” dedi. Ela da endişelenmeye başlamıştı. İkiisi de kutuyu güvenli bir şekilde yerine koyarak geri dönmeye karar verdiler. Eve döndüklerinde, her ikisi de büyük bir macera yaşamış oldukları için çok mutluydu. O günden sonra ormanı daha dikkatli keşfetmeye karar verdiler, ancak ne olursa olsun her zaman güvenli bir şekilde dönmeye de özen gösterdiler.

Muhammed Kadir MEMİş(4/F)

KARA GÜN DOSTU

Merhaba, ben Sıla. 10 yaşındayım. Annem ve babam çalışıyor. Zamanımın çoğunu arkadaşım Fatma'yla geçiriyorum. Fatma'nın babası, Fatma 5 yaşındayken ölmüştü. Fatma ve annesi maddi sıkıntı içinde yaşıyorlardı. Fatma ve annesi kirayı ödeyemediği için ev sahibi evden çıkmalarını söylemişti. Ayşe Abla sabahtan akşama kadar para kazanmaya çalışıyordu. Günde beş yüz lira kazanıyordu. Annem ve babam da her gün çalışmaya gidiyordu. Bu yüzden evde tek kalıyordum ama sonuçta mutlu bir aileye sahiptim. Fatma'nın annesi Fatma'ya bu durumlarını hissettirmemeye çalışıyordu. Ayşe Abla kazandığı kısıtlı parasıyla markete gidip su ve yiyecek bir şeyler alıyordu. Kahvaltı ve akşam yemeklerinde her zaman aynı şeyleri yiyorlardı. Ben bir yıl içinde çok para biriktirmiştım. Kumbaramı açıp saydığımda on bin liram olduğunu gördüm. Fatma ve annesine o kadar çok üzülmüştüm ki, bir karar verdim. On bin liramı Ayşe Abla'ya hediye edecektim. Biliyorum ki bu yaptığım çok güzel bir davranıştı. Tabi ki bunu yapmadan önce annemin de fikrini almam gerekiyordu. Annem bu düşüncemden dolayı çok mutlu oldu. Koşarak Fatmaların evine gittim. Ayşe Ablayı yanıma çağırdım ve konuştum.

Sıla:

- Ayşe Abla sana bir şey söyleyebilir miyim?

Ayşe Abla:

- Söyle bakalım güzel kızım.

Sıla:

-Ben sana bu zarfın içindeki on bin lirayı hediye etmek istiyorum, lütfen kabul et Ayşe Abla.

Merak etme, annemden de izin alıp öyle geldim.

Fatma:(geliyor)

-Anne ne oluyor, Sıla senin burada ne işin var?

Sıla:

Fatma ben bu on bin lirayı size vermek istiyorum.

Fatma:

-Gerçekten mi? İnanamıyorum anne.

Ayşe Abla:

-Ben de kızım ben de.

Parayı verdim ve hızlı adımlarla evime döndüm.

Artık Fatma ve Ayşe Abla biraz olsun sıkıntılarından kurtulabilirdi. Fatma'ya hala üzülüyordum çünkü babası yoktu. Kendime de üzülüyorum çünkü anne babam çok yoğun çalışıyorlardı.

Onlarla yeteri kadar zaman geçiremiyordum. Olsun! Onlar bana güzel bir gelecek sunmak için çalışıyorlardı. Annem işten geldikten sonra bugünkü olup bitenleri ona anlattım. Annem benimle gurur duydu ve ben de kendimle gurur duydum.

İREM SU YOLTAY(4/F)

KIRILAN BARDAK

Bu sabah erkenden kalktım, içimde bilmediğim bir heyecan vardı. Okula gitmeden önce bugünkü derslerimize hazırlıklı gitmek istedim ve test çözmeye başladım. Kendime her dersten 20 soru çözme hedefi koydum. Bütün soruları çözdüm hatta zamanım bile kaldı. O gün annem biraz hasta olduğu için henüz uyanamamıştı. Ben de anneme sürpriz yapmak istedim ve kahvaltı masasını kurmaya karar verdim. Dolaptan kahvaltı tabaklarını masaya taşıdım, bardağı da götürürken düşürdüm ve kırıldı. Annem sese uyanıp geldi, ben ağlıyordum.

Annem:

-Neden ağlıyorsun ne oldu?

diye sordu telaşla sordu.

Ben:

-Sana sürpriz yapmak istemiştım ama en sevdiğin bardağı kırdım,

diye cevap verince:

Annem:

-Benim en sevdiğim senin bu merhametin, bardak kırılır tekrar alınır. Hiç bunun için ağlanır mı?

diyerek bana sımsıkı sarıldı.

Ardından annem krep yaptı ve beraber kahvaltımızı yaptık. Annem kızmamıştı o yüzden sanki bugün içimde olan heyecan daha da artmıştı. Artık okul zamanı gelmişti. Formamı giydim, dişlerimi fırçaladım, çantamı hazırladım ve çıktık. Sınıfa girdim, ödevlerimi çıkarttım çünkü öğretmenimiz her gün ilk önce ödev kontrolü yapar ama bugün öyle olmadı.

Öğretmenimiz:

- Çocuklar bugün aramıza yeni bir arkadaşınız katıldı, ilk ders ona kendimizi ve okulumuzu tanıtalım ne dersiniz? dedi.

Ardından hepimiz kendimizi tanıtmaya başladık. Birinci ders tanışmayla bitti. Tam o sırada zil çaldı. Herkes dışarı koştu.

Yeni gelen çocuğun adı Hakan'mış. Deprem bölgesinden Hatay'dan gelmiş. Evleri yıkılınca buraya taşınmışlar. Çok üzıldüm, kendime kızdım, ben bardak kırıldı diye ağlamıştım ama onların bütün evleri yıkılmıştı.

O çıkmadı teneffüŖe. Ben yanına gittim isterse ona okulu gezdirebileceğimi söyledim. Kabul etti ve birlikte bahçeye çıktık. Sonraki teneffüs beslenme saatiydi ama Hakan bilmediği için beslenme getirmemişti. Ben yemeğimi onunla paylaşabileceğimi söyledim. Birlikte beslenmemden ıkardıklarımı yedik. Hakan’a hemen ısınmıştım. O gün beraber oturduk, henüz kitabı da olmadığı için benimkilere bakarak yaptı derslerini.

Sonraki günler o da alışmaya başladı zamanla, bizimle oyunlara da katılıyordu, dersleri de iyi olmaya başladı.

Yıl sonunda ğretmenimiz bana Hakan ilk geldiği zaman ona bu kadar yardımcı olup merhametli davrandığım için ayrıca teşekkür etti.

Yusuf Aras ÖZDEMİR(4/F)

KIŞ EĞLENCESİ

Ege o gün dışarıdan gelen çocuk seslerine uyanmıştı. Sinirle yatağından kalkıp cama koştu, tam çocuklara bağıracaktı ki ne görsün? Her yer bembeyaz lapa lapa kar yağıyor. O kadar mutlu olmuştu ki senelerdir beklediği kar sonunda yağmıştı. Acele acele evdekileri uyandırmaya koştu. Ailesi de bu kadar kar yağmasına şaşırmıştı. Ege biran önce aşağıya inip kartopu oynamak istiyordu. Annesinin ısrarıyla kahvaltısını yapıp arkadaşlarıyla oynamak için bahçeye indi. Bahçede olduğunu gören arkadaşları Ela ile Doruk koşa koşa Ege'nin yanına gittiler. Bir yandan kartopu yapıp bir yandan da saklanıyorlardı. O kadar çok eğleniyorlardı ki saatin nasıl geçtiğini anlamıyorlardı. Yorulduklarını fark edip dinlenmeye karar vermişlerdi ki, birden akıllarına kardan adam yapmak geldi. Ela ayaklarını, Doruk gövdesini yapmaya başladı. Ege de bir hışımla eve koştu. Çünkü kardan adamın yüzü için havuç ve zeytin gerekiyordu. İstediklerini aldıktan sonra arkadaşlarının yanına indi. Onlar gövdesini ve ayaklarını yapmış bitirmek için Ege'yi bekliyordu. Ege hemen büyük bir kartopu yapıp gövdenin üstüne koydu. Havuç ile burnunu, zeytin ile gözlerini ve ağzını şekillendirdi. Son olarak da kendi atkısıyla şapkasını takıp kardan adam yapmayı bitirdi. Hayatlarında yaptıkları ilk kardan adamdı, onlar için çok değerliydi. Her ne kadar yanından ayrılmak istemeseler de hava kararmıştı hepsi o günü unutamayacaklarını düşünerek evlerine dağıldılar.

KÖPEĞE MERHAMET

Bir hafta sonu arkadaşlarımla anneleriyle birlikte parka gitmiştik. Arkadaşım Mehmet kaydırdan kayıyor, Ali salıncakta sallanıyor, Aras ile Yusuf ise koşu yarışı yapıyorlardı. Hepimiz çok eğleniyorduk. Sonra hepimiz toplandık ve oy birliğiyle top oynamaya karar verdik. Gidip annemin yanından topumu aldım ve arkadaşlarımla yanına geri döndüm. Top oynamaya başladık. Ali sert bir şut çekti, top çalılarının arasına kaçtı. Topun arkasından koştum. Topu aldığım anda orada bir tane yavru köpek gördüm. Çok korkmuş görünüyordu. Arkadaşlarımı yanıma çağırdım. Köpeği oradan aldık ve düz bir yere götürdük. Çok acıkmış ve susamıştı. Hemen annemin yanına gidip, köpek için atıştırma ve su aldım. Annem benim böyle acele ettiğimi fark edip arkamdan geldi. Bizim köpeğe yardım ettiğimizi görünce bu güzel davranışımızdan dolayı bizi tebrik etti. Bize hayvanlara merhamet etmenin ne kadar önemli ve güzel bir davranış olduğunu anlattı.

Bundan sonra hayvanlara ve insanlara merhamet etmeye önem vereceğiz.

Eymen Buğra SEVER(4/F)

KÖY OKULU

Çok güzel şiirin bir köyde yaşıyorduk. Her gün abimle okula gidebilmek için epeyce yürüyorduk. Bir sabah kalktığımızda her yerin kar olduğunu gördük. Çok heyecanlıydık. Üzerimizi giyip okul yoluna çıktık. Her yer kar ve buz tutmuştu

Abimle yolu değiştirip uzatmak istedik. Göl buz tutmuştu. Abimle onun üzerinde kaymaya başladık. O sırada abim gölün içine düştü çünkü buz kırılmıştı. Korkudan ne yapacağımı bilmiyordum. Abimin elini tutarak oradan çıkarmaya çalıştım. Abim çıktığında çok ıslanmıştı ve üşüyordu. O korkuyla hemen okula gittik. Öğretmen abimi görünce hemen eve geri dönmesini söyledi. O halde okulda hasta olacağını düşünüyordu.

Abim eve gitmişti. Ertesi gün yine erkenden okul yoluna çıktık. Ben okula hiç gitmek istemiyordum. Aklımdan ben de göle düşersem öğretmenim beni de eve gönderir diye düşündüm. Okula ıslak bir şekilde gittim ama bu kez öğretmenim beni eve göndermek yerine sobanın yanında bekleyerek kurumamı söyledi. O gün benim için büyük hayal kırıklığı olmuştu...

Rüzgar Eymen GÜL(4/F)

KURNAZ TILKI

Ormanda yaşıyan kurnaz bir tilki varmış. Bu tilki, her zaman diğerk hayvanları kandırır ve onların yiyeceklerini çalarmış. Bir gün, tilki yine bir plan yapmış. Ormandaki bütün hayvanları bir araya toplamış ve onlara, "Ben çok hastayım." demiş. Hayvanlar, tilkiye çok üzölmüşler ve ona yardım etmek istemişler. Herkes elinde avucunda ne varsa tilkinin iyileşmesi için vermiş. Tilki halbuki hasta değilmış. Ormandaki diğerk hayvanlar buna kanmış.

Ertesi gün tilkiyi ormanda gezerken görmüşler. Gerçekten hasta olmadığını anlamışlar. Artık kimse tilkiyle konuşmuyor arkadaşlık etmiyormuş. Tilki çok üzölmüş. Ormandaki arkadaşlarının güvenini kaybetmiş. Bundan çok pişman olmuş. Ne yapacağını bilememiş. Herkesten özür dilemeye karar vermiş.

"Beni iyileştirmek için bana en güzel yiyecekleri verdiniz ama ben sizlere yalan söyleyerek kurnazlık yaptım, beni affedin ve aranıza alın" demiş. Söyledikleri o kadar samimiymiş ki diğerk hayvanlar buna inanmışlar ve onu aralarına tekrar almaya karar vermişler.

O günden sonra, tilki artık diğerk hayvanları kandırmamaya karar vermiş. Onlara yardım etmiş ve onlarla arkadaş olmuş. Hayvanlar da tilkiye güvenmeye başlamışlar. Tilki, artık kurnazlığını iyilik için kullanmış.

Elif Su ERDEN(4/F)

KÜÇÜK KASABADA BÜYÜK FIRTINA

Bir zamanlar dağların eteğine kurulmuş, rengârenk çiçeklerle süslenmiş bir kasaba vardı. Bu kasabanın adı Gökpınar'dı. Gökpınar'ın havası tertemizdi. Kuşlar sabahları cıvılda, çocuklar okuldan sonra sokaklarda güvenle oynardı. Bu kasabadaki çocuklardan biri de Arda'ydı.

Arda'nın en sevdiği şey, okuldan sonra arkadaşlarıyla birlikte evlerinin yakınındaki bol ağaçlı, bol oyuncaklı parkta oynamaktı. Öğretmenleri bir gün sınıfa endişeli bir şekilde girdi ve çocuklara seslendi.

- Çocuklar bu hafta sonu kuvvetli bir fırtına bekleniyor. Meteoroloji uyarı yaptı. Hepiniz ailenizle birlikte hazırlıklı olmalısınız. Dışarı çıkmak tehlikeli olabilir.

Çocukların bir kısmı bu uyarıdan dolayı endişelenirken bir kısmı umursamadı bile. Arda'da bu umursamayanların içindeydi. "Ne olacak ki rüzgâr biraz eser, sonra da durur." diye düşündü.

Arda'nın anne ve babası da televizyonda fırtına ile ilgili haberleri izlemişti. Çoktan hazırlıklara başlamışlardı bile. Acil durum çantası hazırlamaya karar verdiler. İçine el feneri, su, pil, dayanıklı gıdalar, ilk yardım malzemeleri gibi malzemeler koydular. Cuma akşamı gökyüzü bir anda değişti. Arda pencereden dışarı baktı. Rüzgâr sertleşmişti. Ağaçlar eğilip bükülüyor. Kuru dallar bir yandan diğer yana savruluyor. Çöp kutuları devriliyor, bazı çatılar uçuyordu. Ardından kuvvetli bir yağmur, gök gürlemesi ve şimşek parlaması... Elektrikler kesilmişti. Arda'nın kardeşi Melis ağlamaya başladı. Annesi Melis ve Arda'ya sarılıp korkmamalarını söyledi. El çabukluğuyla çantadan el fenerini çıkarıp açtı.

Gece boyunca fırtına ve şiddetli yağış devam etti. Evin içi karanlıktı ama ailecek gölge oyunu oynayarak evde güzel vakit geçirmeye çalıştılar.

Sabah güneş doğduğunda fırtınanın geçtiğini fark ettiler. Arda hemen pencereden dışarıya baktı. Hala her yerde su birikintileri vardı ama ortalık sakin görünüyordu. Kısa bir süre sonra da elektrikler de gelmişti.

Arda imkânlar ölçüsünde kahvaltısını yaptıktan sonra okula gitmek için hazırlanmaya başladı. Onu okula babası bırakacaktı.

Öğretmen tüm çocukları okulun bahçesinde bekliyordu. Tüm öğrencilerini iyi bir halde gördüğü için çok mutlu oldu ve şu açıklamada bulundu:

- Çocuklar, hepinizi iyi gördüğüme sevindim. Fırtına çok şiddetli geçti. Umarım bu konudaki uyarılarımı ciddiye alıp hazırlık yapmışsınızdır.

Arda parmak kaldırdı ve annesiyle birlikte yaptığı doğal afetle ilgili hazırlıklarını anlatmaya başladı. Öğretmen Arda'yı ve ailesini tebrik etti. Sonra da şunları söyledi:

- Doğa güçlüdür ama biz hazırlıklı olursak bu durumlardan zarar görmeden çıkabiliriz.

Arda ve sınıf arkadaşları bundan sonra doğal afetlere karşı hazırlıklı olmanın hayati bir önem taşıdığını çok iyi anladılar ve ona göre davrandılar.

Eray MEHMETNURİOĞLU(4/F)

LİLA'NIN ÇİÇEKLERİ

Bir zamanlar, Gökkuşığı Vadisi'nin tam ortasında yer alan küçük bir köy vardı. Bu köyde herkes çiçek yetiştirirdi. Ama en güzelleri, Lila adında küçük bir kızın bahçesindeydi. Onun çiçekleri sadece güzel kokmakla kalmaz, sanki her sabah hafifçe şarkı söyleyerek rüzgarla birlikte dans ederlerdi.

Köydeki diğer çocuklar Lila'ya çiçeklerinin sırrını sormuşlar ama o sadece gülümseyip:

-Sevgiyle konuşuyorum onlarla, dermiş.

Bir gün, vadinin üstüne karanlık bir bulut çöktü. Güneş haftalarca görünmedi. Tüm çiçekler solmaya başladı. Ama Lila'nın bahçesindeki çiçekler hâlâ capcanlıydı. İnsanlar şaşkınlıkla izledi. Sonunda yaşlı bir bilge geldi ve dedi ki:

-Bu çiçekler sıradan değil. Onlar, sevgiyi duyan ve ona karşılık veren nadir türler.

O günden sonra köyde herkes çiçeklerle konuşmaya başladı. Şarkılar söylediler, onlara umut dolu sözler fısıldadılar. Bir sabah, güneş tekrar doğduğunda, tüm köy rengârenk bir çiçek cennetine dönüştü.

Lila gülümsedi ve fısıldadı:

-Çiçekler sevgiyle büyür, tıpkı insanlar gibi.

Saliha Nur ALAKUŞ(4/F)

MERHAMET GÜZELDİR

Hafta sonu okullar tatil olduğu için arkadaşım ile dışarda oynuyorduk. Yan binanın oradan kedi miyavlama sesi geliyordu ama imdat der gibiydi. Arkadaşıma söyledim, gidip baktık. ,Bir de ne görelim? Kedi duvarın kenarına sıkışmış, çıkmak için çabalıyordu. Hemen annemi çağırmaya gittim. Arkadaşım kedinin başında kaldı. Anneme durumu anlattım. O da itfaiyeyi aradı ve itfaiye gelene kadar kedicik susamıştır diye su getirdik ama canı yanıyordu. Su bile içemedi. Çok üzülüyorduk ki itfaiye aletleriyle geldi. Kedicigi oradan çıkardı. Hepimiz alkışlıyorduk ama kedicik çok ürkmüş ve korkuyordu.

Annemle ve arkadaşım ile onu veterinerine götürdük, yaralarına merhem verdi. Rutin kontrollerini yaptırdıktan sonra onu sokağa tekrar bırakacaktık. Anneme "Kedicigi sahiplensek olur mu?" diye teklifte bulundum. Annem biraz düşündü . "Eve alamayız alerjim olduğu için ama binanın önüne kedi evi yapıp ona göz kulak olabiliriz." dedi. Biraz kırılmış olsam da "Annem de haklı." diye düşündüm.

Veterinerden onun mama ve ilaçlarını aldık. Eve döndüğümüzde annemle abimle kedi evi yaptık. Binamızın önüne koyduk. Ona mama ve su veriyorum, çok seviyorum. Adını da "Maya" koydum. Bana Maya çok alıştı.

Sokak hayvanlarına zarar vermeyelim. Onları koruyalım. Onlar da bir can taşıyor.

Mirac TOKLU(4/F)

MERHAMETİN ÖNEMİ

Merhamet herkeste olması gereken önemli bir duygudur. Mesela merhametli insanlar birbirine yardım ederler, dürüst olurlar, paylaşımcı vb. özelliklere sahiptirler.

Merhametli insanlar hem kendisine hem de kendisi dışındaki kişilere önem verir. Merhametsiz davranan kişileri uyarmalı, onlara doğruyu öğretmeliyiz. Çünkü biz merhametli bir topluma ve insanlarına sahip olmalıyız.

MERHAMETLİ İNSANLAR NE YAPAR?

Başlıkta da görüldüğü gibi bu soru insanların kafasında bir soru işareti oluşturur.

O zaman bu soruyu cevaplayalım. Merhametli insan, şefkatlidir, cömerttir, duyarlıdır, alçakgönüllüdür. İnsanları sever onlara güvenir. Merhametli biri, izinsiz kimsenin eşyasını almaz, kimsenin arkasından konuşmaz. Bu davranışlara sahip olmazsak merhametli biri olarak sayılmayız.

Şefika Ebrar BOZİK(4/F)

MERHAMETLİ AHMET

Ahmet kendi halinde yoksul bir ailenin beş çocuğundan en büyüğüydü. Yaşı her ne kadar daha 17 olsa da omuzundaki yük ve sorumluluk, ailesini bir arada tutmak için onu olgunlaştırmıştı. Babasını erken yaşta kaybeden Ahmet annesi ile birlikte yaşıyordu. Annesi ile birlikte çalışıyor ve ailelerinin geçimlerini sağlıyorlardı Ahmet okumak istemedi. Annesi her ne kadar onun okuması için çaba sarf etse de o çocuk yaşta çalışmaya atıldı. Ama kardeşlerinin okumasını çok istiyordu.

Günlerden bir gün annesi ile birlikte çalıştıkları temizlik şirketinin bulduğu bir evde temizlik yapıp eve dönerken sokağın köşesinde yaşlı bir kadının oturduğunu fark etti. Annesine kadını gösterince annesi çantasından çıkardığı bozuk parayı kadına verdi. Kadın öylesine sevinmişti ki. Belli ki çok ihtiyacı vardı. Soğukların giderek arttığı bu günlerde sokakta kalmak çok korkunçtu. Ahmet'in yüreği cız etti. Annesine döndü ve "Anneciğim bari bu gecelik bizim eve gelse olmaz mı, bahçede eskiden odunluk olarak kullandığımız küçük tek oda bir yer var. Güzelce yemek de veririz" dedi. Annesi hem kendi durumlarını düşündü hem de kadının bu soğukta ne yapacağını düşündü. Ama zaman kötüydü. Kimdi, neydi, neciydi. Nasıl evin içine alırız diye düşündü. Ama yüreğine öyle bir merhamet duygusu oturdu ki, oğlunuzda ısrarı birleşince kadının yanına gitti.

Kadınla biraz konuşunca gidecek yeri olmadığını anladı ve onu evimize götürdük. Bir güzel Allah ne veriyse yedik. Kömürlüğü de hemen derleyip toplayıp güzel bir oda yaptık. Eski bir soba vardı onu da oraya kurduk. O gece hiç olmadığımız kadar huzurluyduk. Yüreğimizdeki merhamet duygusunu bizlere veren Allah'a şükürler ettim. O günden sonra birlikte yaşadık. Biz ona o da bize çok alıştı. Biz ona evlat o da bize bir nine oldu.

Muhammed Kadir MEMİŞ(4/F)

MERİH'İN ORUÇLA İMTİHANI

Merih artık 12 yaşındaydı. Artık oruç tutmak için zorunlu yaşa geldiğini biliyordu. Hayatında sadece 6 kere oruç tuttu. O yüzden az da olsa oruç tutmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ramazan'ın ilk günü gelince annesi onu sahura kaldırmadı. Merih çok üzüldü. Annesine, kendisini sahura kaldırmamasının sebebini sordu. Annesi şöyle dedi:

– Merih oğlum, senin hastalığın daha yeni geçti. Tekrardan hasta olmanı istemiyorum.

Merih sadece " Tamam. " demek ile yetindi. Akşam babası eve gelince iftar yaptılar. Ertesi gün annesi Merih'i sahura kaldırmıştı. Merih çok uykuluydu ama oruç tutmak istiyordu. O yüzden uykulu uykulu sahura kalktı. Yemekte haşlanmış yumurta, patates, sucuk gibi yiyecekler vardı. Merih yemeğini yedi, dişini fırçaladı ve uyudu. Sabah uyandığında kahvaltı yapmak istedi fakat annesi buna izin veremeyeceğini söyledi. Merih çok acıkmıştı ama artık oruç tutmak zorunda olduğunu biliyordu. Zaman çok yavaş geçiyordu. Merih çok acıkmıştı ve yemek yemek istiyordu. ikindi ezanı okununca orucunu açabileceğini düşündü ama bu ezan akşam ezanı değil, ikindi ezanıydı. Babası Merih'e şimdi değil, akşam ezanından sonra açacağını söyledi. Merih " Peki!" dedi.

Merih yemek yemek istiyor fakat ailesi izin vermiyordu. En sonunda akşam ezanı okundu ve Merih orucunu açtı.

MÜZİK YARIŞMASI

Saat 12:45. Herkes sınıfa gelmişti.

Öğretmen:

- Çocuklar bugün sadece prova yapmamız gerekiyor çünkü zamanımız kalmadı.

Deniz:

- Öğretmenim ne provası yapacağız?

Öğretmen:

- Yarın müzik yarışması var. O yüzden prova yapacağız. İsmi okuyacağım kişiler şarkıyı söyleyecek. Elif Nur, sen şarkıyı söyleyeceksin. Deniz sen de Elifnur gibi şarkıyı söyleyeceksin. Mehmet sen ise gitar çalacaksın. Elif Su ile Elif Ada şarkıya göre dans edecek, davul çalan ise Aras olacak.

Aras:

-Öğretmenim hangi şarkıyı söyleyeceğiz?

Öğretmen:

-Yine yol göründü gurbete.

Ben:

-Öğretmenim ben o şarkıyı biliyorum.

Saatler geçtikten sonra eve döndük. Evde uyku saatimize kadar çalıştık. İşte o gün geldi.

Hazırlanıp okula gittik. Sıra bize gelene kadar çalıştık.

Sıra bize geldi.

Sunucu:

-Evet sırada yarışmacılarımız 4-B sınıfından Elif Nur, Deniz, Mehmet, Elif Su, Elif Ada ve Aras. Alkışlarla davet ediyorum.

Heyecanla sahneye çıktık. Şarkımızı söylemeye başladık.

Seyircilerin hepsi bizi büyük bir coşkuyla alkışladılar. Müdür beyin yanına gittik. Müdür bey yarışmaya katılan bütün grupları tebrik ettikten sonra dereceye girenleri açıkladı. Yarışmada birinci olan 4/B sınıfıydı. Günlerdir çalıştığımız yarışmayı kazanmıştık. Bu bizim için en güzel hediyeydi. Eməğimizin karşılığını almıştık. O gün dünyanın en güzel duygusunu yaşamıştık.

Elif Nur SEVİNÇTEKİN(4/F)

OKUL GEZİSİ

Günlerden bir gün öğretmenimiz okulda gezi olduğunu duyurdu. İstanbul'un tarihi eserinin bulunduğu yerlerin gezileceğini söylerken ben de ailemin izin verip vermeyeceğini düşünüyordum. Teneffüs zili çaldı, yanımda oturan sıra arkadaşşıma "Geziye gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordum. Ailesine soracağını söyledi ve okul çıkış saati geldi. Annem beni okula almaya geldiğinde hemen annemin yanına koştum. Geziye gitmeme izin verip vermeyeceği konusunda sabırsızlanıyordum. Anneme geziden bahsettim. Annem eve gidince babama da sorması gerektiğini söyledi. Akşam olunca babam eve geldi ve hemen babama geziden bahsettim. Babam, "Öğretmenin sözünden çıkmayacağına dair söz verersen ben de sana izin veririm." dedi. Sevinçten hemen gezi izin belgesini babamın eline tutuşturdum.

Sabah uyandım, sabırsızlanıyordum, çantamı hazırladım su ve çubuk kraker koydum, kahvaltımı ettim. Saçlarımı da tarayıp okula doğru yol aldım. Otobüsler okul bahçesine gelmişti bile. Sırayla bindik, yanımdaki arkadaşşımla beraber cam kenarından annemlere el salladık. Yolda giderken kelebek de bizimle beraber camdan eşlik etti. Nihayet tarihi eserlerin yoğun olduğu yere geldik. Ayasofya çok değişik bir cami idi. Eskiden müze olarak ziyaret ediliyormuş. Şimdi ise cami olarak faaliyete girmiş. Öğretmenimiz inşa eden kişinin Mimar Sinan olduğunu söyledi. Keyifli bir gündü benim ve arkadaşlarım için. Yolda gelirken şarkılar söyledik, şarkılar dinledik. Otobüs şoförü de bize gülümseyerek eşlik etti. "Hayatta çocuk olmak kadar güzel bir şey var mı?" dedi. Okula döndük. Annem beni okulun bahçesinde

bekliyordu. Otobüsten sırayla indik. Öğretmenimize ve otobüs şoförüne bu güzel günden dolayı teşekkür ettikten sonra annelerimizin yanına gittik. Hala enerjimiz bitmemişti. Okulun bahçesinde biraz top oynadıktan sonra evlerimize dağıldık. Çok yorulmuştum. Yemeği yer yemez hemen yatağıma koştum ve derin bir uykuya daldım.

Miraç Toklu(4/F)

OKYANUSTA SAVRULAN FIRTINA

Kuzey Buz Denizi'nde her zamankinden farklı bir hava vardı. Okyanusun derinliklerinden bir uğultu sesi geliyordu. Bir Gökkuşağı Alabalığı olan Fırtına her zamanki gibi yuvasından biraz uzaklaşmış yüzüyordu. Aniden çoğalan bir sesin içinde dönerken buldu kendini. Ne olduğunu bile anlayamamıştı. Okyanusta bir hortum çıkmış ve Fırtına'yı da içine almıştı. Uzunca bir süre sürüklendikten sonra gözlerini açtığında nerede olduğunu anlayamadı. Yuvasından oldukça uzağa bir yerlere sürüklenmişti. Etrafta tanıdığı hiçbir canlı türü yoktu. Ne arkadaşlarını ne anne babasını göremiyordu. Çok korkmuştu. Yanında yüzen bir balığa "Burası neresi acaba?" diye sordu. Balık, "Büyük Okyanus" cevabını verdi. Fırtına birden paniğe kapıldı. "Demek ki hortum beni çok uzaklara savurmuş." diye düşündü. Peki ama evine nasıl dönecekti? Balık, O'nun korktuğunu anlayıp nereden geldiğini sordu." Ben, Kuzey Buz Denizi'nde yaşıyorum, ailem, arkadaşlarım hepsi orada, bir hortuma kapıldım ve kendimi burada buldum." diye anlattı ve ağlamaya başladı. Evine nasıl döneceğini sordu. Balık, kuzeye doğru yüzmesi gerektiğini ama epeyce yolunun olduğunu ve tehlikelerle karşılaşabileceğini söyledi. Ama Fırtına'nın bu riskleri almaktan başka çaresi de yoktu. Hızla balığın gösterdiği yöne doğru yüzmeye başladı.

Aradan birkaç saat geçmiş ve Fırtına oldukça yorulmuştu. Bir deniz kabuğunun orada durup dinlenmek istedi. Tam uyumuştu ki bir sesle uyandı. Gözlerini açtığında kendisine doğru yüzen, karnı biraz şiş bir balık gördü. Daha önce hiç böyle bir balık görmemişti. O da hızla yüzmeye başladı çünkü balık hızla kendisine doğru geliyordu. Fırtına çok hızlı yüzebildiği için ondan kurtulmayı başarmıştı. Sonradan onun bir balon balığı olduğunu öğrendi. Yakalansa zehirlenip ölebilirdi. Fırtına iyice korkmaya başladı. Daha da hızla kuzeye doğru yüzmeye devam etti.

Aradan çoook uzun zaman geçmişti, nihayet Fırtına Kuzey Buz Denizi'ne dönmeyi başarabilmişti. Anne babası da onu her yerde aramış bir türlü bulamamışlardı. Fırtına'yı karşılarında görünce sevinçten ağlamaya başladılar. Fırtına bir daha asla yuvasından çok uzaklaşmadı. Yaşadığı bunca macera ona iyi bir ders olmuştu.

Yusuf Aras ÖZDEMİR(4/F)

ON BİR AYIN SULTANI

Ben ramazan ayını seven bir çocuğum. Adım Mehmet Ali. Ramazan ayı gelince içime bir huzur, mutluluk doluyor. Diğer aylardaki gibi davranmıyoruz. Sabırlı olmaya çalışıyoruz, kötü sözler söylememeye dikkat ediyoruz, namaz kılıyoruz, kur'an okuyoruz. Belirli bir süre boyunca da yemek yemiyoruz, su içmiyoruz. Geceleri annem ve babamın sahura kalkacağını duydum. Beni de uyandırmalarını istedim. "Ben de oruç tutmak istiyorum." dedim. Annem de okulda acıkabileceğimi söyledi. "Sen tekne orucu tutabilirsin." dedi. Öğlene kadar bir şey yemeden içmeden duracaktım, bunu sevdim ve kabul ettim. Gece davul sesine uyandım, cama koşup baktım çok sevinçliydim. Bu benim ilk orucum oldu. Açlık ve susuzluğu yaşayan insanları daha iyi anladım. Ben ne de olsa vaktim dolduğunda istediğim yemeği yiyebilecektim. Yemeği olmayan insanlara üzüliyorum. Yalnız yaşayan yaşlı insanlara iftarda yemek götürüyoruz, bu beni çok mutlu ediyor. İnşallah herkesin karnı doyuyordur. Ramazanda sevdiklerimizle beraber iftar yemeği yiyoruz, kalabalık sofralar kuruyoruz. Aynı zamanda ramazan bize Allah'a şükretmeyi öğretiyor ve tabi ki 30 günün sonunda Ramazan Bayramı'nı kutlamak çok heyecanlandırıyor.

MEHMET ALİ SEVİNÇTEKİN(4/F)

ORMANDA KALDIK

Selam! Ben Emma. Bugün en çok beklediğim gün geldi. Bugün ada gezimiz var. Kıydan vapur bizi alacak, deniz ve ormanın iç içe girdiği bir adaya bırakacak.

Merhaba! Benim adım Harry. İşte beklediğimiz gün geldi.

Merhaba! Benim adım Laura. İlk kez bir ada gezisine katılacağım. Sevinçten havalara uçacağım.

Selam, benim adım Oliver! Sevinçten yerimde duramıyorum.

Öğretmen:

- Çocuklar otobüs geldi. Haydi herkes otobüse!
Çocuklar, yavaş yavaş yerlerine oturdular. Bir müddet sonra deniz kenarına, vapura binecekleri yere gelmişlerdi. Vapur gelince herkes yerini aldı. Vapur kıydan uzaklaşmaya başladıktan sonra vapur çalışanları çocuklara meyve suyu ve kek ikram ettiler.

Kaptan:

- Herkes yerlerine oturup tutunsun. Tekrar ediyorum, sıkı tutunun.

Emma:

Harry, Laura, Oliver işte geldik. Yaşasın, adaya geldik!

Aslında henüz adaya varmamışlardı. Vapur ihtiyaç için geçici olarak kıyıya yanaşmıştı. Kısa bir süre sonra tekrar hareket edecekti. Harry, Laura, Emma ve Oliver, bu durumdan habersizdiler. Vapur durur durmaz dört arkadaş vapurdan atlayıp ormanın içlerinde kayboldular. Kaptan, öğretmen ve diğer öğrencilerin bu durumdan haberleri olmamıştı. Vapur onları almadan kıyıdan uzaklaştı.

Harry:

- Burası neresi böyle? Öğretmenimiz ve diğer arkadaşlarımız nerede?

Laura:

- Onlar arkamızdan gelmiyor muydu?

Emma:

- Ben de öyle zannediyordum. Geride kalmış olabilirler mi?

Oliver:

- Ayyy! Burada ne çok böcek vardır. Ben böceklerden çok korkarım.

Harry:

- Abartma! O kadar da değil.

Laura:

- Arkadaşlar! Öğretmenimizi ve diğer arkadaşlarımızı bulsak iyi olur. Ben tedirgin olmaya başladım.

Emma:

- Laura doğru söylüyor. Vapurdan indiğimiz yere hemen dönmeliyiz. Çocuklar geldikleri yöne doğru yürümeye başladılar. Kıyıya vardıklarında vapurun gitmiş olduğunu gördüler. Oliver ağlamaya başladı. Diğer çocuklar ise onu teselli ediyorlardı. Karınları da çok acıkmıştı.

Yakınlarındaki yaban armudu ağacını gördüler ve meyvelerinden koparıp yemeye başladılar. Kıyıda fazla uzaklaşmak istemiyorlardı. Mutlaka öğretmeni ve arkadaşları onların yokluğunu fark edip geri döneceklerdi.

Öğretmen de geziye katılanların yoklamasını yapmış ve dört arkadaşın vapurda olmadığını fark etmişti. Hemen kaptana seslendi.

Öğretmen:

- Kaptan hemen geri dönmeliyiz. Mola verdiğimiz yerde dört öğrencim kalmış. Gidip onları almamız.

Kaptan:

- Hemen dönüyoruz Semra Öğretmenim.

Vapur bir müddet sonra mola verdikleri yere gelip kıyıya yanaştı. Laura, Emma, Oliver ve Harry bitkin ve aç bir halde kıyıda dört gözle vapurun geri dönmesini bekliyorlardı.

Çocuklar öğretmenlerini görür görmez ona doğru koşular ve kocaman sarıldılar. Öğretmen biraz kızgındı.

Öğretmen:

Siz neden benim ve kaptanın uyarılarına dikkat etmediniz. Ya başınıza kötü bir şey gelseydi? Neyse ki iyisiniz. Bir musibet, bin nasihatten iyidir. Bu size büyük bir ders olsun.

Çocuklar yaptıklarından çok utanmışlardı. Çünkü onların yüzünden ada gezisi yarım kalmıştı. Çocuklar vapura bindikten sonra vapur tekrar yola koyuldu.

Harry, Laura, Emma ve Oliver için macera henüz bitmemişti. Bakalım onları ne tür maceralar bekliyordu.

ELİF NUR SEVİNÇTEKİN(4/F)

ORMANDA KAYBOLAN ÇOCUK

Bir varmış bir yokmuş bir gün Yağız ve ailesi ormanda piknik yapmaya karar verirler. Yağız'ın annesi Ebru Hanım akşamdan hazırlık yapar. Herkes kalkar ve elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalar ve giysilerini giyerler. Herkes arabaya geçer ve yola çıkarlar. Yolda gülüp eğlenirler. Geldiklerinde Ali annesine yardım etmek ister ve kilimi yere serer. Herkes yemeğini yer ve Ali sahile kadar koşmaya başlar.

MURAT BEY:

-Oğlum dur koşma!

Ali dinlemez ve kayıp olur. Çok korkar ve anne baba diyerek seslenir. Ali bir abla görür ve abla ona bakar.

ESRA ABLA:

-Ufaklık sen kayıp mı oldun?

ALİ:

-Evet abla kayıp oldum.

ESRA ABLA:

-İstersen benimle kalabilirsin aileni bulana kadar.

ALİ:

-Olur abla.

Ali, hatalı da olsa çaresizlikten onunla birlikte Esra ablanın evine kadar gider. Aslında onu çok tanıımıyordu. Ali'nin ailesi çok endişelenir. Eve dönerler. Esra ablası mısır patlatır ve film açar.

ESRA ABLA:

Annenin telefon numarasını biliyor musun Ali?

ALİ:

Biliyorum abla.

Abla telefonla konuşur ve konumunu atar ve Ali'yi almaya gelirler.

EBRU HANIM:

Size çok teşekkür ederiz.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ali'yi götürürler ve çok uykuları geldiği için uyurlar.

ALİ:

Yarın güzel bir gün beni bekliyor, der ve uyur.

ELİF YAVUZASLAN(4/F)

ÖMER'İN EMRE'YE VERDİĞİ TAVSİYE

Bir gün Ömer okula giderken Emre'nin yüzünde şeytani bir gülüş gördü. Ömer şöyle dedi:

-Hayrola Emre, yine ne işler peşindesin?

-Bir şey yok Ömer, her şeye karışmasan olmaz sanki! dedi.

Bunu duyan Ömer çok üzüldü. Tam o sırada Yasin geldi ve ağlayarak bağırdı:

-Gel buraya Emre, paramı geri ver! dedi.

Ömer:

-Yasin, ne oldu, ne parası?

Yasin:

-Emre benim paramı çaldı ve kaçtı!

Ömer kafasını Emre'ye çevirerek:

-Bu duyduklarım doğru mu Emre?

Emre cevap vermeden hızla oradan uzaklaştı. Ömer ve Yasin onu ne kadar kovalarsa kovalasınlar yakalayamadılar. En sonunda Emre'nin evine gittiler. Kapıyı Emre'nin annesi Nilay Hanım açtı. Nilay Hanım:

-Efendim çocuklar.

Yasin:

-Emre evde mi?

Nilay hanım:

-Evet evde. Ne oldu?

Yasin:

-Hiiiç. Bir şey soracağım. Nilay Hanım Emre'yi çağırdı:

-Emreeee ! Arkadaşların geldi. Sana bir şey soracaklarmış. Emre'nin keyfi yerindeymiş gibi duruyordu. Kapıya gelip:

-Ne var?, dedi.

Ömer, Yasin'i göstererek:

-Para nerede? dedi. Emre, annesi yanında olduğu için doğruyu söyleyemiyordu

-Ne parası ya, dedi.

Yasin:

-Benden zorla aldığın para tabii ki de. Nilay Hanım:

-Ne! Yasin'den paramı aldın sen? Kaç liraydı çocuklar? Ömer ve Yasin aynı anda:

-50 TL, dediler.

Nilay Hanım:

-Tamam çocuklar, diyerek Emre'ye baktı. Emre direkt ne yapması gerektiğini anladı. Parayı verip:

-Çok özür dilerim Yasin. Bir daha olmayacak, lütfen beni affet, dedi. Tabi ki bu sözleri pişman olduğu için değil annesinden çekindiği için söylüyordu.

Yasin:

-Tamam affettim. Ama bir daha olmasın.

Ömer söze karıştı.

-Yani, kendini Yasin'in yerine koy. Yasin senin paranı izinsiz alsa hoşuna gider mi?

Emre:

-Tabii ki de hoşuma gitmez.

Ömer:

-O zaman sana yapılmasını istemediğin bir şeyi başkasına yapma.

Emre yaptığından çok utanmıştı. Bir daha da şaka bile olsa bu tür davranışlardan daima kaçındı.

Ömer Furkan YENİ(4/F)

RAMAZAN GEZİSİ

Ali, bir gece mışıl mışıl uyurken birden mutfaktan gelen seslere uyandı. Kalkıp saate baktı. 04.00' dı. Annesinin bu saatte neden yemek hazırladığını merak edip mutfığa gitti. Annesi telaş içinde yemek hazırlıyordu.

Annesine sordu:

- Anneciğim bu saatte karnın mı acıktı?

Annesi:

- Hayır bir tanem sahur hazırlıyorum. Ramazan ayı geldi, oruç tutacağız ve tüm gün akşam ezanı okunana kadar bir şey yiyip içemeyeceğiz, dedi. Ali bu durumu çok merak etti ve kendisi de oruç tutmak istedi. Babası da uyanınca birlikte sahur yapıp yattılar.

Sabah oldu ve Ali'nin karnı çok acıktı. Zaman geçmek bilmiyordu. Akşama kadar karnı açlıktan zil çaldı. Nihayet vakit geldi ve iftarını yaptı. İftardan sonra babası ve annesi onu Eyüp Sultan Camisi'ne götürdüler. Her yer ıslıl ıslıldı. Camiler mahyalarla süslenmiş, sokak satıcıları çeşit çeşit tatlarla arabalarını doldurmuş, çocuklar cami avlusunda neşeyle koşuşturuyordu. Ali de hemen onların içine karıştı. Anne babasıyla fotoğraflar çektirdiler. Renkli macunlardan yediler. Ali'nin bütün günü o kadar güzel geçmişti ki ramazan ayını çok sevdi. İnsanların neşe dolu halleri, ıslıl ıslıl sokaklar adeta içini sevinçle doldurmuştu. Ramazan ayının birleştirici iyileştirici gücünü o da derinden hissetti. Heyecan içinde ertesi gün tutacağı orucu düşünerek uyudu.

Elif TASLAK(4/F)

RAMAZAN SEVİNCİ

Her sevinç mutluluk getirir ama Ramazan sevinci ve getirdiği mutluluk bir başka...

Her yıl Ramazan yaklaşırken içimi büyük bir mutluluk kaplar. Nerede o eski ramazanlar diyecek yaşta değilim belki ama eskiden ramazanların nasıl geçtiğini büyüklerimden duyuyorum.

Bu konuda çok şanslı bir çocuğum çünkü Ramazan-ı Şerif'in çok güzel kutlandığı bir mahallede oturuyorum. Ailem de Ramazan-ı Şerif'e çok kıymet verdiği için geniş ailemizde babaannem, anneannem, amcalarım, halalarım, dayılarım ve teyzelerimle iftar davetlerinde hep bir araya geldik. Geniş sofralarda hep birlikte iftar yaptık. Ramazan-ı Şerif'in saymakla bitmez güzellikleri var. Uzayan pide kuyrukları, sahurda çalan davul sesleri, iftar davetleri, ihtiyaç sahibi insanlara destek olmak, komşulara iftarlık pide ikramında bulunmak...

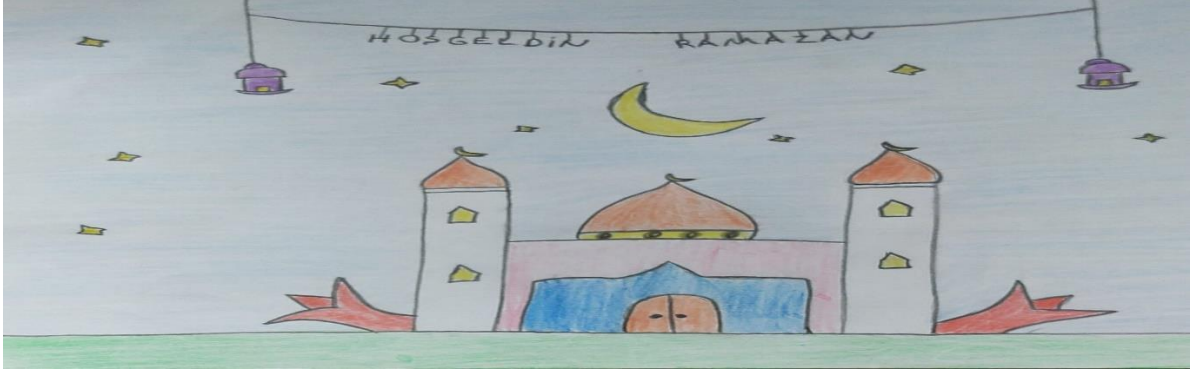
Mahallece yapılan Ramazan şenlikleri, söylenen Ramazan ilahileri, çocuk şarkıları, dağıtılan tatlılar, çocuklara dağıtılan ikramlıklar, şekerlemeler, hediyeler...

Ellerimizde Türk bayraklarıyla, rengârenk balonlarla Ramazan'ı Şerif'e önce sevinçle hoş geldin, sonra güle güle diye hüznle veda edip bayramı coşkuyla karşıladık.

Seneye sana yeniden çabucak kavuşabilmek dileğiyle...

Elveda Ramazan-ı Şerif

Talha KOÇYİĞİT (4/F)

RAMAZANIN İLK GÜNÜ

Bugün ramazanın ilk günüydü. Ben de bugün oruç tutacağım için çok heyecanlıyım. Sahura davulcunun sesiyle uyanmışım. Yatağımdan kalkıp elimi yüzümü yıkayıp, annemin hazırladığı sofraya gidip yemeğimi yedim. Sonra suyum içip niyetimi ettikten sonra abdest alıp namazımı kılıp yattım.

Sabah uyandığımda kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Biraz televizyon izledim. Arkadaşım kapıya gelip beni oyun oynamak için dışarıya çağırdı. Ben de annemden izin alıp, üstümü giyinip arkadaşım ile kapının önüne indim. Arkadaşım ile birlikte çok güzel oyunlar oynayarak çok eğlendik, vakit hızlıca ilerliyordu. Arkadaşım evden gidip topunu getirdi. Mahalledeki çocuklarla maç yaptık. Ondan sonra herkes evine dağıldı. Eve geldiğim de ezana çok az kalmıştı. Annem en sevdiğim yemekleri yapmıştı. Ellerimi yıkayıp mutfağa annemin yanına gittim. Sofrayı kurmasına yardım ettim.

Ailece sofraya oturduk ezanın okunmasına üç dakika kalmıştı. Heyecanla ezanın okunmasını bekliyordum. Ezan okundu duamı edip orucumu açtım. Bu da benim ilk tuttuğum orucumun heyecanıydı.

Eymen Buğra SEVER(4/F)

RAMAZANIN VERDİĞİ HUZUR

Bugün ilk defa teravih namazına gidecektim. Ramazan'ın ruhu sokağa sinmişti; iftar sonrası serin havada yürürken, her caminin avlusundan yükselen dualar içimi ısıtıyordu. Caminin kapısına vardığımda, içeriden gelen kandil ışıkları yüzleri aydınlatıyordu. Bir an durup derin bir nefes aldım ve içeri adım attım.

Ayakkabılarımı çıkarıp serin taşlara bastığımda, kalbimde tatlı bir heyecan vardı. Cemaat çoktan yerlerini almış, hafif bir uğultuyla birbirlerine selam veriyorlardı. Safları dolduran insanların yüzlerinde bir huzur, bir teslimiyet vardı. Bir köşeye yönelip durdum. Ezanın son yankısı kubbede süzülürken imamın sesi yükseldi, tekbirle birlikte herkes aynı anda namaza durdu.

İlk rekâta biraz tedirgindim, hareketleri kaçırırım diye düşündüm. Ama cemaatin uyumu, imamın huşu dolu sesi beni içine çekti. Her secde, her rükû sanki içimde bir şeyi temizliyor, hafifletiyordu. O an anladım ki teravih sadece bir namaz değildi; ruhu arındıran, insanı bir topluluğun parçası hissettiren bambaşka bir ibadetti.

Namaz bittiğinde camiden çıkarken gökyüzüne baktım. Yıldızlar daha bir parlak, hava daha bir ferah geliyordu. İçimde tarifsiz bir huzur vardı. Bu gece, Ramazan'ın bana getirdiği en güzel hediyelerden biri olmuştu.

Caminin avlusunda bir süre durup etrafı izledim. İnsanlar selamlaşıyor, tebessümle birbirlerine dualar ediyordu. Çocuklar avluda koşuşturuyor, yaşlılar bastonlarına yaslanıp Ramazan'ın bereketinden bahsediyordu. Bu manzara içimi daha da ısıttı.

Evime doğru yürürken aklımda tek bir düşünce vardı: Bu sadece bir başlangıçtı. O gece hissettiğim huzuru tekrar yaşamak istiyordum. Teravih, benim için artık sadece bir namaz değil, ruhuma dokunan bir yolculuktu.

Ömer ALSAÇ(4/F)

SAĞIR ALİ

Bir yaz mevsimiydi. Evde canım sıkılıyordu. Annemden izin alarak mahalleye top oynamaya gittim. Arkadaşlarla maç oynamaya karar verdik. Uzaktan bir çocuk yanımıza yaklaştı. Bize işaret diliyle bizimle oynamak istediğini anlattı. Arkadaşlarla oyuna devam ederken adının Ali olduğunu öğrendik. Oyuna devam ederken Ali'nin kulağının duymadığını anladık ve arkadaşlarla ona "Sağır Ali" lakabını taktık O bizi anlamıyordu ama biz onunla dalga geçiyorduk .

Bir hafta sonu ailecek denize gitmeye karar verdik. Ben denizde mikrop kaptım, hasta oldum. Kulağıma da epeyce su kaçmıştı. Duymamaya başladı kulaklarım. Çok korkmuştum, hemen hastaneye gittik. Doktor geçici bir süreç olduğunu söyledi. İçimde üzüntü ve korku vardı. Kulağım iyileşene kadar mahalleye arkadaşlarımın yanına gitmek istemiyordum. Ali'nin ne hissettiğini daha iyi anlıyordum.

Kulağım iyileşti ve Ali'nin yanına giderek ona sarıldım. Bir daha da ona "Sağır Ali" demedim...

Rüzgar Eymen GÜL(4/F)

SAĞLIKLIYIM, MUTLUYUM

Sabah annem ve kardeşimle kahvaltımı yaparken kapının zili çaldı. Ahmet ve Cemil kapıda bekliyorlardı. Parka gitmek için bir gün önceden sözleşmiştik. Hızlıca kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı giyip arkadaşlarımin yanına gittim. Parka doğru yola koyulduk.

Park evimize çok uzak değildi. Sadece karşı caddeye geçmemiz yeterliydi. Parkın girişinde tekerlekli sandalyede yaşlı bir amcayla karşılaştık. Sandalyenin tekerleği bir taşla takılmış, bir türlü hareket ettiremiyordu. Koşa koşa yaşlı amcanın yanına gittik. Tekerleği taştan kurtardık. Amcaya başka bir yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduk. Amcanın aynı zamanda sağır ve dilsiz olduğunu da fark ettik. Kırtasiyeden bir kalem ve not defteri aldık ve yazışarak amcayla iletişim kurmaya çalıştık.

Amca bizden yiyecek bir şeyler istedi. Çevredekilerden duyduğumuza göre kimsesizmiş. Karnını esnaf doyuruyormuş. Gece olunca da parkın yakınındaki bir depoda kalıyormuş. Arkadaşlarımla evin yolunu tuttuk. Durumu anneme anlattık. Annem bu durumdan biraz tedirgin olsa da vicdanı rahat etmedi.

- Tarhana çorbası ve kereviz yemeği yapmıştım. Saklama kaplarına koyayım, hep birlikte o amcaya götürelim.

Büyük bir sevinçle ben, annem, Cemil ve Ahmet parka doğru yola koyulduk. Giderken de fırına uğrayıp taze ekmek aldık. Yaşlı amcanın yanına gittik. Annem yaptığı yemekleri ona ikram etti. Amca yemeklerden daha çok ona gösterdiğimiz ilgi ve sevgiden dolayı çok mutlu olmuştu.

Biz parkta oynarken annem de bir bankta oturup bizi ve o engelli amcaýı gözlemeye başladı. Artık çok yorulmuştuk. Eve dönme zamanı gelmişti ama aklımız engelli amcada kalmıştı.

Ona kalabileceğı sıcak bir yer bulmamız gerektiğini düşünüyorduk. Birden aklımıza Cemil'in amcasının muhtar olduğı geldi. Evet, bu konuda ondan yardım alabilirdik. Annemle ve arkadaşlarımla birlikte Cemil'in amcasının yanına gittik. Lafı fazla uzatmadan engelli amcanın durumunu anlattık. Cemil'in amcası bu konuda onlara yardım edebileceğini söyledi.

Ertesi gün olmuştu. Muhtar bize geldi ve yaşlı amcaýı devletin zor durumda ve kimsesiz olan kişiler için açtığı bir eve yerleştireceğini söyledi. Mutluluktan havalara uçmuştuk.

Muhtar ve yetkili kişilerle birlikte parka gittik. Görevliler amcaýı alıp yeni yuvasına götürdüler. Biz de bir şeyleri başarmanın mutluluğı içinde evimize döndük. Ayrıca sağlıklı olduğumuz için ve bir yuvamızın olmasından dolayı Allah'a binlerce kez şükrettik.

MİRAC TOKLU(4/F)

SENİ ANLIYORUM

Elif, okuldan eve döndüğünde annesinin yüzündeki yorgunluğu hemen fark etti. İşten yeni gelmişti ve belli ki zor bir gün geçirmişti. Ama Elif'in aklı, sınıfta yaşanan bir olaydaydı ve bunu annesiyle paylaşmak istiyordu.

“Anne, bugün bir şey oldu,” diye başladı. Annesi başını kaldırdı, elindeki çayı masaya bıraktı ve kızının yüzüne baktı.

“Ne oldu kuzum?” dedi, ama sesi biraz dalgındı.

“Bizim sınıfta Can var ya,” dedi Elif, “bugün derste çok garip bir şey oldu. Öğretmen ona bir soru sordu ama o cevap vermek yerine ağlamaya başladı.”

Annesi kaşlarını hafifçe çattı. “Peki, öğretmen ne yaptı?”

“Öğretmen ona bağırmadı. Ama hepimiz çok şaşırdık. Sonra Can, babasının bu sabah işe gitmek yerine evi terk ettiğini söyledi. O kadar üzüldüm ki... Ama hiç konuşamadım. Ne diyeceğimi bilemedim.”

Annesi, Elif'in yanına oturdu ve onun elini tuttu. “Böyle anlarda ne diyeceğini bilememek normaldir, Elif. Ama önemli olan, Can'ın yanında olduğunu hissettirmek. Bazen bir şey söylemek yerine sessizce dinlemek bile büyük bir destek olabilir.”

Ertesi gün, Elif okula gittiğinde Can'a daha farklı gözlerle baktı. Öğle arası yanına oturdu ve ona, “Bugün öğle yemeğini birlikte yiyelim mi?” dedi.

Can önce şaşırđı, ama sonra gülümsedi. "Olur," dedi.

Elif o gün empati kurmanın, birine destek olmanın kelimelerden daha fazlası olduğunu anlamıştı. Empati, bazen sadece var olmak ve karşındaki kişinin yalnız olmadığını hissettirmektir.

Elif, Can'la beraber öğle yemeğini yerken dikkatini çekmeye çalışmadan, onun rahatça konuşabileceğı bir ortam yaratmaya çalıştı. Can ilk başta sessizdi. Ancak Elif'in sakin tavrı ve zaman zaman küçük, ilgisiz konulardan bahsederek ortamı yumuşatması, Can'ı biraz rahatlatmış gibiydi.

Bir süre sonra Can sessizliğı bozdu. "Babam dün eve gelmedi. Annem çok üzgün," dedi ve gözlerini tabağına dikti.

Elif ne diyeceğini yine bilemedi ama annesinin söylediklerini hatırladı. "Yanımdayım," dedi sadece. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen, buradayım."

Can hafifçe başını salladı. Gözleri biraz daha parlak görünüyordu, sanki sessiz bir teşekkür ediyordu. Elif o an, bazen en doğru şeyin, en az şey söylemek olduğunu hissetti.

Günler geçti ve Elif, Can'ın her gün biraz daha iyiye gittiğini fark etti. Ancak Can yalnızca Elif'in değil, öğretmenin de dikkatini çekmişti. Öğretmen bir gün Can'ı teneffüs sırasında yanına çağırđı ve durumunu daha yakından öğrenmek için onunla konuştu. Bu konuşma sayesinde öğretmen, Can'ın ailesinin yaşadığı sorunları okul yönetimine bildirdi ve rehberlik servisi Can'a destek olmaya başladı.

Elif, her gün Can'a biraz daha fazla zaman ayırmaya çalıştı. Onunla sadece konuşmak değil, oyun oynamak ve derslerde birlikte çalışmak gibi şeyler de yapıyordu. Can artık daha fazla gülümsemeye başlamıştı. Bu değişim, Elif'in içinde tarif edemediğı bir mutluluk yaratıyordu.

Bir gün Can, Elif'e yaklaştı ve alçak bir sesle, "Elif, biliyor musun, sen olmasaydın çok daha zor olurdu. Bana gerçekten yardım ettin," dedi. Bu sözler, Elif'in içini sıcak yaptı.

Aradan aylar geçtikçe, Can'ın ailesindeki durum tam anlamıyla düzelmese de, en azından o kendisini yalnız hissetmiyordu. Elif, bir arkadaşının zor zamanlarında yanında olabilmenin ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. Empati kurmak, bazen büyük değişimlerin başlangıcı olabilirdi.

Elif, Can'la olan bu deneyimden sonra sınıftaki diğer arkadaşlarına da farklı gözle bakmaya başladı. Kimsenin hayatının dışarıdan görüldüğü gibi olmadığını anlamıştı. Artık daha dikkatli ve anlayışlıydı. Bir gün sınıfta herkese, "Birine yardım etmenin yolu illa büyük şeyler yapmak değildir. Bazen bir gülümseme, bazen bir dinleyiş yeter." dedi.

Bu sözler sınıfta yankılandı. Can ise bir köşede oturuyor ve sessizce gülümsüyordu. Elif, ona uzattığı küçük yardım eliyle yalnızca Can'ı değil, kendi iç dünyasını da büyütmüştü.

Elif, o gün yatağına uzandığında Dostluk Ağacı'nın altındaki anları düşündü. Can'ın yüzündeki gülümseme, sınıftaki sıcak atmosfer ve okulda yayılan dayanışma duygusu... Bunların hepsi bir küçük adımdan, sadece "Yanımdayım" demekten başlamıştı.

O an, hayatının bu basit ama güçlü dersini hiç unutmayacağına karar verdi. Belki bir gün büyüdüğünde daha büyük işler yapacaktı, ama şimdilik bile bir fark yaratmış olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapatırken içini derin bir huzur kapladı. İnsanları anlamak ve onlara el uzatmak, dünyayı değiştirmek için gereken ilk adımdı. Elif, bunu yapabilecek güce sahip olduğunu hissetti ve o hisle sessizce uykuya daldı.

Hikâye burada bitse de, Elif'in içinde başlayan bu yolculuk daha yeni başlıyordu.

ÖMER ALSAÇ(4/F)

SEVGİNİN GÜCÜ

Arabanın arka koltuğunda sessiz sessiz oturuyor yağmur damlalarının boncuk boncuk konduğu camdan dışarıyı seyreliyordu Selim. Çok düşünceliydi. Kendine göre haklıydı elbette. Ankara'dan İstanbul'a taşınıyorlardı. Yeni bir şehir, yeni bir hayat, yeni bir okul, yeni bir öğretmen, yeni arkadaşlar ve yeni birçok şey...

Bunları düşünerek kafasında daha da büyütüyordu. Çok güzel bir eve yerleştiler. Hafta sonu okul kapalıydı ama yine de okula gidip bahçesinde dolaşıp okul binasını ve çevresini incelediler. Selim okulun ilk günü için çok heyecanlıydı. Yeni öğretmeni ve arkadaşlarıyla tanışacaktı. Kahvaltısını yapıp hazırlandı. Yeni okulunda ilk günü olduğu için annesi ve babası onu yalnız bırakmadılar. Selim yeni sınıfında yerini almış öğretmenini bekliyordu. Arkadaşları tek tek yanına gelerek tanışmaya çalışıyorlardı.

Zehra öğretmen büyük bir coşku ve neşe ile güneydin çocuklar diyerek sınıftan içeriye girdi. Güler yüzü, canlılığı, insanlara karşı sevgisi gözlerinden okunuyordu.

-Evet çocuklar bugün yeni ve güzel bir gün. Çünkü aramıza yeni bir arkadaşınız daha katıldı. Evet şimdi hep birlikte ona hoş geldin diyelim ve kendimizi tanıtalım. Şu an hepimizin

Selim’le ilgili yapması gereken şeyler var. Onun bize ve okuluna çabucak alışması için elimizden geleni yapmaya hazır mıyız?, dedi.

Bütün sınıftaki öğrenciler sevgiyle hep bir ağızdan “Eveet!” diye bağıldılar. Selim çok mutlu olmuştu. Öğretmeninin ve arkadaşlarının ona olan desteğini ve samimiyetini çok derinden hissetti. Selim kısa bir süre içinde öğretmenine ve arkadaşlarına alıştı ve uyum sağladı. Her gün okula çok mutlu bir şekilde geliyordu. Aklındaki bütün soru işaretleri gitmişti. Kendisini çok huzurlu hissediyordu. Öğretmeni ve arkadaşları ona hep sevgi ve ilgiyle yaklaşıyorlardı. Zehra öğretmen bir gün dersin ortasında Selim’e:

-Selimciğim bana ve arkadaşlarına alışabildin mi? Kendini nasıl hissediyorsun?, diye sordu.

Selim hemen ayağa kalkarak cevap verdi:

-Evet sevgili öğretmenim. Size ve arkadaşlarıma çabucak alıştım. Aramızda güzel bir bağ oluştu. Bana göstermiş olduğunuz sevgi sayesinde endişelerimin hepsi yok oldu. Size ve arkadaşlarıma çok teşekkür ediyorum, dedi.

-Öğretmenim bir şey daha eklemek istiyorum, diyerek sözlerine devam etti:

-Sevgi her zorluğu yener. Sınıfımızın adı Sevgi Sınıfı olsun, diyerek sözlerini tamamladı.

Bütün arkadaşları Selim’in bu fikrini beğendiler ve alkışladılar. Zehra öğretmen bütün çocukların mutluluğunu görünce “Bu günden sonra sınıfımızın adı Sevgi Sınıfı oldu.”dedi.

Not: Sevgi her zorluğu aşan bir güçtür.

Talha Koçyiğit(4/F)

SÜTLAÇ

Günlerden cumartesiydi. İçimde hafta sonunun mutluluğu var. Güneş odamın penceresinden içeri içimi ısıtırcasına doğuyordu. Mutfaktan kahvaltı hazırlıklarının sesi geliyordu. Anneme yardım etmek için mutfığa yöneldim. Babam da işe gitmemişti. Babam pazar günleri tatil yapardı. Babamı görünce mutluluğum daha çok arttı. Uzun zamandır kedi sahiplenmek istiyordum.

Hemen babama koşarak:

-Babacığım biliyorsun kedileri çok seviyorum. Bir kedi sahiplenmek istiyorum. Lütfen bana bir kedi alalım dedim.

Babam:

-Biliyorum oğlum, kedileri çok seviyorsun. Fakat bu sorumluluğu alabilecek misin? dedi.

-Evet babacığım, ona çok iyi bakacağımdan emin olabilirsiniz, dedim.

Babam "Kahvaltımızı yapalım, gidip bakalım." dedi.

Çok mutluydum, bir o kadar da heyecanlıydım. Kahvaltımı hızlıca bitirip hemen hazırlandım. Babamla birlikte hayvan barınağının yolunu tuttuk. Birbirinden sevimli, birbirinden güzel kediler vardı. Pamuk gibi bembeyaz, kömür gibi kapkara kediler vardı. Ben beyaz olanı seçtim ve hemen oracıkta adını "Sütlaç" koydum.

Sütlaç çok akıllı kıpır kıpır bir yavruydu. Ona iyi bakabilmek için gerekli bütün malzemeleri aldık. Onu hemen eve getirip annemle ve kardeşlerimle tanıştırmak istiyordum.

Biz evin kapısına geldiğimizde kardeşlerim çıkmış kapıda bizi bekliyorlardı. Onlar da çok heyecanlıydı. Sütlaç'la birlikte 6 kişilik bir aile olmuştuk. Tüm aile bireyleri Sütlaç'ı çok sevdiler. Evimizin en küçük bireyi olmuştu. Sütlaç evimizin neşe kaynağıydı. Her gün okuldan eve gelirken Sütlaç'a kavuşabilmenin mutluluğuyla gelirdim. Sütlaç da beni kapıda beklerdi. Onunla aramızda çok güzel bir bağ oluşmuştu.

Günlerden bir gün Sütlaç hastalandı. Onu hemen veterinere götürdük. Gerekli olan tedavisini yaptırdık ve eve geldik. Günler geçiyor fakat Sütlaç iyileşmiyordu. Artık iştahı kapanmış yemek de yemiyordu. Bayağı zayıflamıştı.

Bir sabah uyandığımızda Sütlaç'ı maalesef ölmüş olarak bulduk. O kadar masum yatıyordu ki kalbim acıyor, gözyaşlarım Sütlaç'ın üzerine damlıyordu. En iyi arkadaşımı kaybetmiştim. Annem babam ve kardeşlerim de çok üzgünlerdi ama bana destek olmaya çalışıyorlardı.

Babam:

-Sen ona çok iyi baktın, onu hep korudun. Sen iyi bir hayvan dostusun, vicdanın rahat olsun oğlum, dedi.

Sokaktaki arkadaşlarım Sütlaç'ın öldüğünü duyunca bana moral vermek için yanıma geldiler. Hepsi benim üzüntüme ortak olmaya çalışıyorlardı.

İçlerinden Berat yanıma oturarak:

-Seni çok iyi anlıyorum Talha çünkü Boncuk öldüğünde ben de çok üzölmüştüüm.

İnsanlar insanların acılarına ortak olmaya çalışırlar elbette ama empati kurmak bambaşka bir duygudur. Çünkü aynı acıları yaşamış olmak, birbirini en gerçek şekilde anlamaya vesiledir.

Talha Koçyiğit(4/F)

TARLALARIN SIRRI

Mehmet köydeki en büyük tarlalara sahipti. Ama son yıllarda işleri pek iyi gitmiyordu. Yağmurlar azalmış, toprak eskisi kadar verimli olmamıştı. Günlerce düşündü taşındı ama tarlaları eski haline getiremedi.

Bir gün köyün en yaşlısı olan Halil Dede yanına geldi. “Evlat tarlaların sana küsmüş.” dedi gülümseyerek. Mehmet şaşırdı, “Tarla küser mi hiç?” dedi. Halil Dede başını sallayarak “Eğer toprağı sadece kazanç için kullanırsan, onun ruhunu unutursan küser.” dedi. Halil dede: “Senin deden bu tarlalara gözü gibi bakardı, onlarla konuşur, dinlendirir, bereketi bölüşürdü.” dedi. Mehmet düşündü ve dedesinin tarlada dua ettiğini, toprağı elleriyle okşadığını hatırladı. Son yıllarda o ise kazanç derdine düşmüştü.

Ertesi gün işe koyuldu, tarlasını dinlendirdi, eski tohumları ekti. Suyu daha dikkatli kullandı. Üstelik köydeki çiftçilere yardım etti. Birkaç ay sonra tarlalar yeniden canlandı. Buğdaylar altın gibi parlıyor, sebzeler büyüyordu. O zaman anladı ki toprak sadece kazanç için değil sevgiyle işlenirse gerçek bereketi veriyordu. O günden sonra Mehmet tarlalarına sadece bir iş yeri gibi değil bir dost gibi bakmaya başladı ve tarlalar ona karşılığını verdi.

Saliha Nur ALAKUŞ(4/F)

TEDBİRLİ OLMAK

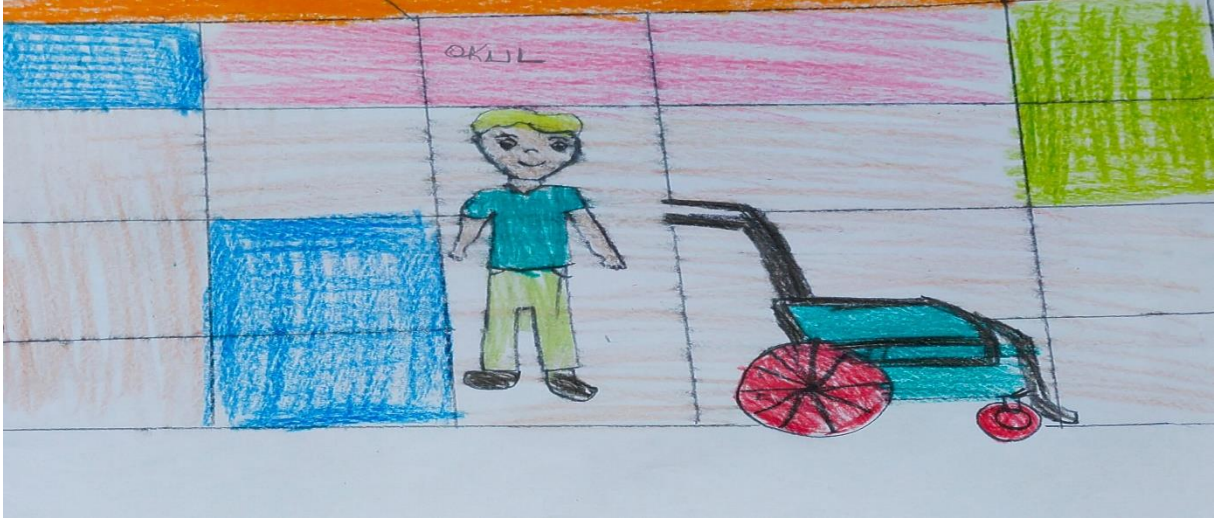
Biz Amasya'da yaşıyoruz. Amasya çok güzel bir yer. Yaklaşık 2 ay önce okulda “Doğal Afetler” adlı konuyu işliyorduk.

Öğretmenimiz her afet için ayrı ayrı önlemler almamız gerektiğini söylüyordu. Bu konu benim çok dikkatimi çekmişti. Yangın, sel, heyelan ve deprem... Bunlar bana çok tehlikeliymiş gibi geliyordu. Bana kalırsa deprem tehlikeli veya korkunç değildi. Sağa sola sallanmak, aynı bir gondoldaymış gibi hissettiriyordu. Hep böyle düşünüyordum. Ta ki o güne kadar...

Bir sabah erken bir saatte birdenbire küçük bir sallantı hissetmeye başladım. Sarsıntının hızı giderek arttı ve ürkütücü bir ses de geliyordu. Korkup ağlamaya başladım. Sonra anneme seslendim ama kendi sesimi ben bile zor duyuyordum. Sallantı beni yataktan düşürecek kadar hızlıydı. Yatağımın altındaki deprem çantası aklıma geldi. Hemen yatağımın kenarına inip çantayı aldım. İçinden düdüğü alıp “Çök- Kapan-Tutun” hareketi yapıp sallantının durmasını bekledim. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Belli bir süre sonra sallantının durduğunu hissettim. Hemen ayağa kalkıp, çantamı da yanıma alıp annemlerin yanına gidip hep birlikte hızlıca binayı terk ettik ve açık bir alana gittik.

Yaşadığım korkudan dolayı bir daha depremi eğlence olarak görmedim.

Eymen Buğra SEVER(4/F)

TEKERLEKLİ SANDALYEDEKİ ADAM

Mehmet yarın okulun ilk günü olacağı için çok heyecanlıydı. Hemen uyumuş ve saat 07.00'da uyanmıştı. Saat 08.00 olunca giyinmiş ve okula doğru yola çıkmıştı. Yolda giderken 70 yaşlarında ve tekerlekli sandalyede oturan bir adam gördü. Kendisini adamın yerine koydu ve bu duruma çok üzüldü. Bir an aklına bir fikir geldi. Koşarak sınıfa girdi ve öğretmenin yanına gitti ve şöyle dedi: "Bugün okuldan gelirken engelli bir insan gördüm ve çok üzüldüm. Tekerlekli sandalyesi de çok eskiydi. Ona bir yardım kampanyası başlatıp topladığımız para ile şarjlı tekerlekli sandalye alabiliriz." dedi. Sınıftaki herkes bu fikri çok beğendi. Birkaç gün içinde para toplandı ve şarjlı tekerlekli sandalye almak için Mehmet ve öğretmeni medikal ürünler satan bir mağazaya gittiler. Sandalyeyi alıp yaşlı adamın yanına vardılar. Yaşlı adam sandalyeyi görünce çok duygulandı ve Mehmet'e sarıldı. Mehmet ve öğretmeni, diğer sandalyeyi kime vereceklerini düşündüler. Kısa bir araştırmadan sonra onu da başka bir ihtiyaç sahibine hediye ettiler.

Okula dönünce müdür yardımcısı Ayşe Hanım ile karşılaştılar. Ayşe Hanım onları müdüre götürdü. Müdür onları, yüzünde hoş bir tebessümle karşıladı. "Hoş geldiniz çocuklar. Bu güzel davranışından dolayı çok teşekkür ederim. Beni çok duygulandırdınız." dedi ve Mehmet'e çok güzel bir kitap seti hediye etti. Mehmet, bu hediyeye çok sevindi. Çünkü kitap okumayı çok seviyordu.

Okuldan çıkış saati geldi. Zil çalar çalmaz öğrenciler okuldan dağıldı. Mehmet koşarak bahçe kapısından "Anneeee!" diyerek girdi. Bir an önce müdürün ona verdiği hediyeleri annesine göstermek ve bugünkü yaşadıklarını anlatmak istiyordu. Babası da işten gelmiş, Mehmet'in

yaşadığı heyecanın ve mutluluğun sebebini anlamaya çalışıyordu. Annesi de sofrayı hazırlıyordu. Hazırlıklar bittikten sonra ailecek sofraya oturdular. Bir yandan yemeklerini yerlerken bir yandan da Mehmet'in anlattıklarını anne ve babası pür dikkat dinliyorlardı. Çocuklarıyla ne kadar övünseler azdı.

Yemekler yendi, sohbetler yapıldı. Artık yatağa girme vakti gelmişti. Mehmet, dişlerini fırçalayıp, anne ve babasına "İyi geceler" dedikten sonra odasına yöneldi. Yatağına uzandı. O, minicik yüreğine kocaman bir iyilik sığdırmış olmanın verdiği huzur ve mutlulukla hemen uykuya daldı.

Eray MEHMETNURİOĞLU(4/F)

TOPRAĞIN BİZE VERDİĞİ NİMETLER

Merhaba! Ben Aylin, çok sebze sevmeyen bir çocuğum. Örneğin; patates, havuç, ıspanak, pırasa... Daha neler var neler... Ama okulda arkadaşlarım ve öğretmenimle derste düzenli beslenmede en çok sebze ve meyve yer almaktadır. Ben ise daha çok hamburger, cips, kola, tarzı şeyler severim. Mesela; annem akşam yemeğinde taze fasulye ve brokoli çorbası yapmıştı. Ben ise yemeyip kendime kola ve hamburger aldım. Annem buna çok üzülmüştü. “Ah kızım ah keşke sebze yesen!” dedi. Annem oldukça üzülmüştü. Bunu anlayıp hemen annemin yanına gidip şöyle dedim: “Anne! Tamam, tadına bakacağım.” dedim. Annem çok sevinmişti. Tadına bakıp “Anne! Bu çok güzelmiş.” dedim. Annem: “Yaaa kızım anneler hep doğruyu söyler.” dedi. O akşam anladım ki toprak bize sebze veriyor, ben ise kıymetini bilmeyip abur cubur yiyordum.

Ertesi gün mutlu mutlu uyandım. Annemden beslenmeme sebze koymasını istedim. Annem de “Tabi ki kızım koyarım.” dedi. Okula gidince tam da toprağın bize verdiklerinden konuştuk. Eve gelince okulda konuştuklarımızı anneme anlattım. Annem, “Kızım akşam yemeğinde ne istersin?” dedi. “Tabi ki pırasa isterim.” dedim. Annem de “Hemen yaparım kızım.” dedi. Beraber sofrayı hazırlayıp salata yaptık ve güzel bir ziyafet çektik.

SALİHA NUR ALAKUŞ(4/F)

TOPRAK, SU, HAVA, ATEŞ

Bir gün dört element, Toprak'ın evinde toplanmış. Bunlar "Hava, Su, Toprak ve Ateş"miş. Elementler sinemaya gitmiş. Film çok acıklı olduğu için hepsi ağlamaya başlamış.

Su'yun gözyaşları sel gibi akarken, Hava rüzgar gibi esmiş ve salonun perdelerini uçurmuş. Ateş ise hüznle kıvrılırken bir anlık dalgınlıkla koltuğu tutuşturmuş. Toprak, herkesin sakinleşmesi için onları teselli etmeye çalışmış.

Bu sırada sinema salonundaki insanlar olanları şaşkınlıkla izliyormuş. Sinema sahibi, "Bu kadar duygusal olacağınızı bilseydim sizi içeri almazdım." diye söylenmiş.

Elementler ne yapacaklarını şaşırmış. Su, yangını söndürmeye çalışırken biraz abartıp salonun su basmasına neden olmuş. Hava, "Tamam, sakin olun!" diyerek ortalığı yatıştırmaya çalışmış. Ateş ise, "Ben istemeden yaptım!" diye mahcup mahcup bakıyormuş.

Sonunda Toprak, "Sanırım bir daha birlikte sinemaya gelmemeliyiz." demiş. Hepsi gülmeye başlamış ve olay tatlıya bağlanmış .

Elementler, yaşadıkları bu komik olaydan sonra sinema salonundan çıkmışlar. Dışarıda yürürken Su, hâlâ gözyaşlarını silerek, "Gerçekten çok duygusal bir filmdi." demiş. Hava hemen şaka yaparak, "Su, sen zaten her şeye ağlıyorsun." diye gülmüş. Ateş ise, "Ama kabul edin, en çok Toprak duygulandı. Filmin başından beri sessizce hüznleniyordu." diye eklemiş. Toprak başını sallayarak, "Duygularımı belli etmem ama film gerçekten etkileyiciydi." demiş.

Daha sonra bir kafeye oturup sıcak çikolata içmeye karar vermişler. Ancak Su, ieeğini yanlışlıkla dknce bardak bir anda dolmuş, Hava esince çikolata her yere sıçramış, Ateş ise fincanı fazla ısıtıp neredeyse yakıyormuş. Toprak başını iki yana sallayıp gülümsemiş: “Biz gerçekten bir araya gelince hep olay çıkartıyoruz.” Hepsi kahkahalar atarak günü güzel bir şekilde sonlandırmışlar.

Ömer ALSAÇ(4/F)

UMUT HER ZAMAN VARDIR

Esmâ, Karadeniz'in sularına altın rengi bir ısıltı saçıyordu. Sahildeki küçük bir köyde yaşayan Nazar, her zamanki gibi balıkçı babasıyla birlikte denize açılmaya hazırlanıyordu. Ancak o gün, havada farklı bir gerginlik vardı. Radyoda kasırga uyarıları çalıyor, gökyüzünde kara bulutlar toplanıyordu.

Nazar'ın babası, tecrübeli bir balıkçıydı. Denizin dilini okumayı, rüzgârın fısıltılarını dinlemeyi biliyordu. Kasırganın yaklaştığını hissettiğinde, Nazar'ı uyardı : "Bugün denize açılmayacağız, kızım. Fırtına geliyor."

Nazar'ı, babasının sözleri rahatlatmıştı. Babası denize açılmayacaktı. Köydeki diğer balıkçılar da teknelerini güvenli bir yere çekip, evlerine sığındılar. Kasırga, gece boyunca kükredi. Rüzgâr, ağaçları kökünden söktü, dalgalar kıyıyı dövdü. Nazar, pencereden dışarıyı izlerken, kalbi korkuyla çarpıyordu.

Sabah olduğunda, kasırga dinmişti ancak köy tanınmayacak haldeydi. Birçok ev yıkılmış, tekneler parçalanmıştı. Nazar ve babası, enkaz yığınları arasında dolaşırken gözleri yaşlıydı.

Ancak umutlarını kaybetmediler. Köydeki herkes bir araya geldi, yaralarını sarmaya başladı. Evler yeniden inşa edildi, tekneler tamir edildi. Nazar, babasıyla birlikte balığa çıkmaya devam etti.

Kasırga, onlara doğanın gücünü göstermişti ama aynı zamanda, birlik ve dayanışmanın önemini de öğretmişti. Nazar, o günden sonra, hem denize hem de hayata karşı daha saygılı oldu. Doğal afetler karşısında, umudunu asla kaybetmemeyi öğrendi.

Elif Su ERDEN(4/F)

UZAYDA BİR GÜN

Roket kalkış için hazır, geri sayım başladı. On, dokuz ,sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir roket havalandı, hızla dünyadan uzaklaşıyordu. Arkadaşlarım ve ben çok çok heyecanlıydık. Dünyadan epeyce uzaklaşmıştık. Şimdi Ay'a doğru gidiyorduk. Artık uzaydaydık, roketin camından dışarıya baktığımızda dünyadan epeyce uzaklaşmıştık. Etrafımızda yıldızlar ve sonu görünmeyen bir boşluk vardı.

Nihayet Ay'a ulaşmıştık. Roketimiz Ay'a iniş yaptı. Bir an önce dışarıya çıkmak için can atıyorduk. Hemen dışarıda nefes almamızı sağlayan kıyafetlerimizi giyip dışarıya çıktık. Ay'da yapacağımız ilk iş Ay taşı toplamaktı.

Arkadaşlarımla ben gruplara ayrıldık, etrafa dağıldık. Hızla Ay taşı toplamaya başladık . Etrafta göz gezdirirken bir mağara gördüm.

Mağaraya doğru yürümeye başladım. Kapısına geldiğimde merakla içeri girdim. Bir de ne göreyim? Su birikintisi ve etrafında çiçekler vardı. Hemen arkadaşlarımla yanına koştum. Onlara mağaradan bahsetmek için sabırsızlanıyordum. Yanlarına gittiğimde hemen mağaradan bahsetmeye başladım. İçerisinde neler gördüğümü anlattım. Çok şaşırdılar. Onlar da mağaraya gitmek istediklerini söylediler. Arkadaşlarımla mağaraya gittik. Onlar da gördükleri karşısında çok şaşırdılar.

Fotoğraflar çektik, bu mağarayı insanlara anlattığımızda fotoğrafları gösterecektik.

Sonrasında rokete döndük. Topladığımız taşları bir kenara bırakıp, yemek hazırlamaya başladık, hepimiz çok acıkmıştık. Yemeklerimizi yedikten sonra topladığımız Ay taşlarını incelemeye başladık. İşlerimiz bittikten sonra arkadaşlarımızdan birisi futbol topu getirmişti. Biz de çok sevinmiştik. Hemen aramızda maç organize ettik. Maçı 5-2 biz yenmiştik. Yorulmuştuk, sabah Dünya'ya geri dönecektik. Yerlerimize gitmeden pencereden uzaya şöyle bir baktık. Her şey bir yana ülkemizi temsil etmiştik.

Görevimizi tamamlamış artık Dünya'ya dönmeye hazırдық.

Özgür Yusuf ERCAN(4/F)

YALAN

Ahmet annesiyle vedalaşıp, okula gitmek için yola koyuldu. Okulun bahçesinde arkadaşlarını oyun oynarken gördü. Hemen yanlarına gidip onlarla oyun oynamaya başladı. Ders zili çaldıktan sonra Ahmet arkadaşlarıyla sınıfa gitti. Birkaç dakika sonra öğretmenleri sınıfa yeni bir öğrenci geleceğini söylerken sınıfın kapısı çaldı ve içeri “ Salih ” adında bir çocuk girdi.

Öğretmen Salih’e arkadaşlarına kendisini tanıttırmasını istedi. Salih birkaç cümleyle kendisini tanıttı, arkadaşlarına babasının tayini çıktığı için okul değiştirmek zorunda kaldığını anlattı.

Birkaç gün sonra Beden Eğitimi dersi vardı. Hava güzel olduğu için öğretmenleri çocuklara bahçede top oynayabileceklerini söyledi.

Ahmet topu alıp hızlıca sınıftan ayrıldı. Arkasından Salih ve arkadaşları geliyordu. Ahmet topu yere vurarak götürürken birden top patladı. Ahmet bir anda arkasından gelen arkadaşlarına topu Salih’in patlattığını, onu öğretmene şikâyet edeceğini söyledi.

Öğretmen Salih’ i yanına çağırdı ve “ Niye Ahmet’ in topunu patlatıyorsun? ” diye sordu.

Salih “ Ben bir şey yapmadım öğretmenim.” diye cevap verdi. Ahmet arkadaşlarına ısrarla topu Salih’ in patlattığını, yalan söylediğini, yalancı olduğu için onunla konuşmamaları gerektiğini söyledi.

Salih çok üzülmüştü, aslında onun bir suçu yoktu. Sonra Ahmet bir gün hastalandı. Birkaç gün okula gelmedi. Salih’i sınıfta günlerdir üzgün gören öğretmeni olayı arkadaşlarına ve kendisine tekrar anlatmasını istedi. Öğretmenleri ve arkadaşları ona inandı. Teneffüste

bahçeye oyun oynamaya gittiler. Ahmet iyileŖip sınıfa geri geldiğinde arkadaşları “ Niye bize yalan söyledin?” Asıl yalancı sensin.” diye söylediler. Bir süre Ahmet’ le konuşmadılar, oyun oynamadılar.

Ahmet okulda Salih’in bir süre önce yaşadığı yalnızlığın aynısını yaşıyordu. Ahmet düşününce Salih’e büyük bir kötölük yaptığını anladı. Çok pişman oldu. Salih’i arkadaşlarından kiskandığı için böyle bir yalan söylemişti. Yaptığı davranışın yanlış olduğunu anladı.

Ahmet, öğretmeninden, Salih ve arkadaşlarından özür diledi ve hatasından ders çıkarmış oldu.

ÖZGÜR YUSUF ERCAN(4/F)

YAŞAMA TUTUNMAK

Ben Ferit. Bugün okulda deprem tatbikatı yapıyorduk. Artık depremin yaptığı zararı artık ben de biliyordum.

Tatbikattan sonra öğretmenimiz, gerçek bir depremde neler yapmamız gerektiğini anlattı. Sarsıntı anında sakin kalmamız, sağlam bir yer bulup "çök, kapan, tutun" hareketini yapmamız gerektiğini söyledi. Eğer bina dışındaysak, açık alanlara gitmemizi ve binalardan, direklerden uzak durmamızı hatırlattı.

Daha sonra, deprem sonrası neler yaşanabileceğini düşündüm. Yıkılan binalar, enkaz altında kalan insanlar, zarar gören yollar ve elektrik kesintileri... Haberlerde izlediğim deprem görüntüleri gözümün önüne geldi. İnsanların panikle kaçıştığını, kurtarma ekiplerinin enkaz altında kalanları çıkarmaya çalıştığını hatırladım.

Deprem, büyük bir felaket olabilir ama önlem alırsak zararını en aza indirebiliriz. Evde ailemle birlikte bir deprem çantası hazırlamaya karar verdim. İçine su, yiyecek, el feneri, ilk yardım malzemeleri ve düdük koyacağız. Ayrıca, deprem anında nerede buluşacağımızı belirleyeceğiz.

Bugünkü tatbikat bana çok şey öğretti. Artık sadece depremin zararlarını değil, ona karşı nasıl hazırlıklı olmamız gerektiğini de biliyorum.

Eve gittiğimde öğrendiklerimi aileme anlattım. Annem ve babam da bu konuda bilinçlenmemden çok memnun oldular. Hep birlikte evde güvenli alanları belirledik ve bir acil

durum planı oluşturduk. Deprem çantasına su, yiyecek, el feneri, pil, ilk yardım malzemeleri ve bir d koyduk.

Bu hazırlıkları yaparken içimde bir rahatlama hissettim. Artık deprem olursa ne yapacağımı biliyordum ve bu da beni korkudan çok tedbirli olmaya yönlendiriyordu. O gece yatağıma yattığımda iim huzur doluydu. Çünkü hem kendimi hem de ailemi korumak için önemli bir adım atmıştım.

Deprem korkutucu olabilir ama bilinçli olursak zararlarını en aza indirebiliriz. Bugün ğrendiklerimle kendimi daha g hissediyordum ve bu bana gven veriyordu!

ÖMER ALSAÇ(4/F SINIFI)

YIKILAN DÜNYAM

Merhaba! Benim adım Defne. Hatay'ın Defne ilçesinde dünyaya geldiğim için annem adımı Defne koymuş. Biz iki kardeşiz. Babam kasap, annem ev hanımıdır. Kardeşim Ufuk 4 yaşındadır, ben ise 9 yaşındayım. Oturduğumuz bina 5 katlı olup biz 3. katta yaşamaktayız. Ben yemeklerde biraz seçiciyim. Mesela sebze yemeği pek sevmem. O yüzden annemle hep kavga ederdim. "Of anne yine mi ıspanak, bıktım." derdim. Annem: "Güzel kızım, Allah sebzeleri biz farklı vitaminler alıp büyüyelim, sağlıklı olalım diye yaratmış. Sevmediğin yumurtanın içinde bir sürü faydalı vitaminler var" derdi. Odamı da beğenmezdim kardeşim Ufuk ile paylaştığım için. Yani anlayacağınız her şeyden şikâyet eden, mızımız bir çocuktum. Ta ki o kötü gece yaşanana kadar.

Uyuyorduk hepimiz. Tek hatırladığım çok kötü bir ses ve her yer karanlık. Bir de çok üşüyordum. Kıpırdamaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Ne olduğunu anlayamadım. Anne! Baba! diye bağırdım. Ama kimse beni duymuyordu. Sonra uyumuşum. Uyandığımda sabah olmuştu. Küçük bir delikten içeri giren ışıktan anlamıştım. Kardeşim Ufuk yüzüstü düşmüş, üzerine giysi dolabımız düşmüştü. Ona yardım etmek istiyordum ama hareket edemiyordum. Tekrar tekrar "Anne" diye bağırdım. Fen Bilimleri dersinden izlediğimiz doğal afetlerden yola çıkarak deprem olduğunu anlamıştım. Sonra bir iş makinası sesi geldi ve teyzem adımı söylüyordu, hepimizin adını. Elimin yakınında Ufuk'un çingiraklı bir oyuncacı vardı. Elimi uzatıp aldım, ses yaptım. Sonra bir abinin sesi geldi. "Sesimi duyan var mı?" Bütün

gücümle bağırdım ama kimse duymuyordu. Sonra biri beni duydu. Tam 8 saat uğraşarak beni çıkardılar. “Abi kardeşim de var.” dedim. “Annem ve babam var.” dedim. “Tamam küçük kız! Sen hastaneye git, biz onları da çıkaracağız” dedi. Ambulansa binerken son kez evimize baktım. Her taraf yıkılmıştı, çok kötüydü. Teyzem elimi tuttu. Hastaneye gittik. Hep annemi sordum, sustu. Herkes sustu. Bir hafta sonra taburcu oldum vücudumda bazı morluklarla. Teyzemler aldı beni. Beyaz bir konteynerde kalıyorduk. Annem, babam ve küçük kardeşim melek olmuştu. Çok ağladım, çok üzüldüm ama ne fayda.

Annemin o beğenmediğim yemeklerini aşevinde yemek sırası beklerken özledim. Kardeşim Ufuk’un kalem ile defterimi çizmesini özledim. Zil çalınca babam geldi diye kapıya koşmayı özledim. Annemin saçını taramayı özledim, Ufuk ile oynadığımız oyunları, babamın okuduğu hikâyeleri, kısacası ben o şikâyet ettiğim şeyleri, ailemi çok özledim. Sadece yaşadığım bina değil, anladım ki hayallerim, umutlarım her şeyim yıkılmıştı.

Saliha Nur ALAKUŞ(4/F)

BÜYÜK DESTEK

Puslu bir akşam vakti güneş batmak üzereydi. Ece ile Muhammet okuldan yeni çıkmıştı. O gün okulda oyalanmışlar, oyun oynamaya dalmışlar ve okuldan geç ayrılmışlardı. Gün boyu yaptıkları planlamalar bozulacaktı fakat ikisi de bunu henüz anlamamışlardı. Ece eve gider gitmez üstünü değiştirip, yemeğini yedi ve ödevlerini yapmaya başladı. Okulda gereğinden fazla oyalanmak onu yormuştu. Ayrıca yapması gereken birkaç etkinliği de atlamıştı. Pişman olmuştu ama iş işten geçmişti.

Muhammet daha vahim durumdaydı. Ece ile ayrıldıktan sonra parka uğramış. Birkaç arkadaşını görmüş, onlarla da biraz vakit geçirmiş. Bir süre sonra vaktin geç olduğunu anlamış ve hızlı adımlarla eve doğru yönelmiş. Eve vardığında önce annesi, kapıda onu güzelce bir azarlamış. Sonra daha ciddi bir konuşmayı babası yapmış. Muhammet çok üzgünmüş. En önemlisi anne ve babasının haklı olduğunu biliyor olmasıydı. Çok geç kalmıştı.

Ertesi gün okul vakti gelmişti. Ece ve Muhammet evlerinden tam vaktinde çıkıp okula gittiler. Ece zor da olsa ödevlerini tamamlamıştı. Muhammet ödevlerini yapmayı unutmuştu. Sıkıntıya girmiş, kalp atışı hızlanmış, elleri avuçlarının içi terden ıslanmıştı. Çünkü öğretmen en baştaki sıradan ödev kontrolüne başlamıştı.

Ece arkadaşının durumunu hemen fark etti. El, göz işaretleri ile durumu kolayca anladı. Çünkü kendisi de çok zor tamamlamıştı ödevini. Sıra Muhammet'e geldiğinde öğretmeni uyarı içeren birkaç söz ile geçiştirdi. Normalde Muhammet ödevlerini düzgün ve zamanında yapan, sorumluluk sahibi bir öğrenci idi. Öğretmeni şaşırdı fakat üzerine gidip, onu daha da zor bir duruma sokmak istemedi. Bu durum Muhammet'in daha çok mahcup olmasına sebep oldu. Teneffüste bu iki oyun sever arkadaş el ele vererek Muhammet'in ödevlerini birlikte yapmaya başladılar. Beş teneffüs saati ödevlere yetmişti, Ece'nin yardımı küçümsenemeyecek kadar çoktu. Fikir de Ece'den çıkmıştı zaten. Tamamını birlikte yapıp bitirdiler. Muhammet Ece'ye teşekkür etti.

Muhammet ve Ece birlikte öğretmenin yanına gidip, önce ödevi gösterdiler. Sonra güzel bir aferin alıp içlerini rahatlattılar. Daha sonra tüm olanları anlattılar, öğretmenlerine. Hep birlikte konuşup yapılan yanlışları gözden geçirdiler. Öğretmeni de bir terslik olduğunu anladığını söyledi. Eve geç kalmamaları gerektiğini, her işlerini planlamaya uygun yapmalarını, plansız yapılan işlerin yolunda gitmeyeceğini ve böyle aksiliklerin yaşanabileceğini söyledi. Arkadaş olarak birbirlerine destek oldukları için ikisini de tebrik etti. Bu olaydan sonra iki arkadaş daha çok birbirine destek olup, birbirlerinin yanlışlarını düzelttiler. Her işlerini planlarına yazıp, plan dışına çıkmamaya söz verdiler.

Hamza Kılıçaslan

3-H

BİRAZ KARIŞIK

Neredesin, neredesin sonbahar

Çok tatlı karnabahar

Dünyada yaşayan çok kişi var

Kış aylarında yağmadı kar

Düşmanlardan sen kaç

Yarın var büyük maç

En sevdiğim süt mısır

Ayrıca severim de kısır

Yarın var büyük maç

Oynuyoruz biz, neşeyle saklambaç

Çok dikmiş bu yamaç,

Arkadaş, asıl sağlığımız amaç

Dişimizi temizler kürdan denen ağaç

Herkes dikmelidir bahçeye bir ağaç

Sağlığımız bizim asıl amaç

Sevilmeyi hak eder, doğadaki tüm ağaçlar.

Çok çalışır, hiç durmaz karıncalar

Boş vakitleri yoktur, hiç durmaz arılar

En sevdiğim renk sarı güneş

Sağlığımızdır arkadaş asıl amaç.

SİHİRLİ ELMA ÇEKİRDEĞİ

Merhaba! Benim adım Ali. Aslında bu maceranın başlangıcı. Haydi başlayalım...

Babam iş gezisi için yurt dışına gidiyordu. Babam onu hatırlamam için bana bir elma çekirdeği verdi. O da ne ? Ne olsa beğenirsiniz ? Elma çekirdeği konuşuyor. Onu duyabilmek için iyice kulağıma yaklaştırmam gerekti. Çünkü çok incecik bir ses duydum başlangıçta. Emin olamadım ve etrafımdaki her nesneyi dinledim. Sonunda buldum. Benim çekirdekten geliyordu ses. İnanamadım.

-Heyy! Ben konuşuyorum, elma çekirdeği. Yaklaştır beni kulağına. Aman ha çok yaklaştırma, düşerim içine, diye de ekledi. Çok şaşkındım ama mutluydum, inanamıyordum. Derken bir örümcek çekirdeği kaptı elimden. Mücadele ettim, örümceğin elinden aldım canım çekirdeğimi.

-Hay allah, bütün planlarımız, maceralarımızla birlikte örümceğin midesinde olacaktı.

Diye bir ses geldi. Yine çekirdeğim konuşuyordu.

-Peki senin bir adın var mı?

-Bilgin benim adım, dedi ve gülümsedi ufak ufak.

Bilgin'i örümceğin elinden aldığım için çok gurur duydum kendimle." Planımız ne?" diye sordum. Bana sosyal medyada bir sayfa açacağımızı söyledi. Şaşırdım, daha çok endişelendim. Çünkü babam asla izin vermezdi, sosyal medya için henüz küçük olduğumu düşünüyordu.

Hesabımızın adı “Elma Çekirdeği “ olacak. Burada yemek tarifleri vereceğiz. Çocukların hiç sevmediği ya da çok iştahla bakmadığı yemekleri, öyle güzel anlatacağız ki çocuklar hayran olacak. Yemekleri yapmaları için annelere istekte bulunacaklar ve hevesle yiyecekler. En önemlisi ve püf noktası, her yemeğin içine elma çekirdeği katacağız dedi. Bu sefer, o kadar elma çekirdeğini nereden bulacağız sorusu geldi aklıma. Cevap hazır! Gözlerime inanamadım. Elma çekirdeği karşımda, birdenbire bölünmeye ve çoğalmaya başladı. Saniyeler içinde bir avuç dolusu elma çekirdeğim olmuştu. Bir avuç bilginim vardı.

İlk yemeğimiz ne olsun diye düşündük ve önce bir yemek listesi yaptık. Çocukların çok ta bayılmadığı... Karnabahar, ıspanak, pırasa, bamya , Uzayıp gitti liste. Karnabahar yemeğine elma çekirdeği ekledik, adı artık “Elma Çekirdekli Karnabahar” Aynı adlandırmayı farklı yemeklere de yaptık. Sayfamız çok eğlenceli ve hayranları artan hale gelmeye başlamıştı. Yetişkinlerden tebrik ve beğeni mesajları alıyorduk ve bu bizi çok mutlu ediyordu.

Ne oldu dersiniz? Üç aylık süre öyle hızlı geçmişti ki, babamın dönme zamanını unutmuştum. Babam sosyal medya sayfamızdan görmüş beni, eve gelinceye kadar bir şey söylemedi. Karşılaştığımız anda çok mutlu olduğunu, beni bu çalışmamdan dolayı tebrik ettiğini söyledi. Amacımıza ulaşmıştık. Hem babam sosyal medyanın yerinde kullanıldığında faydalı olduğunun farkına vardı. Hem de çocuklara her tür yemeği sevdiren bir arkadaşım oldu.

Muhammet Zana GÖKTAŞ (3-H)

BAHAR

Mevsimlerin en güzelidir, benim için bahar!
Ağaçlar yeşerir, kırlarda çiçekler açar renk renk
Kuşlar yuvalarında rahat, mışıl mışıl uyumakta
Ve güneş ısıtmakta ve aydınlatmakta tüm canlıları

Karıncalar göründü tek tek, işe koyuldular hemen
Arılar vız vız tepemde, polenler kapış kapış
Ayşe Teyze çocuklarla yarışır, neşeyle cıvı cıvı
Mevsimlerin en güzelidir, benim için bahar!

Düşmanlar dost olur, barışır kaynaşır baharda
Halaylar çekilir, horonlar oynatılır, döner döner insanlar
Çok güzel günler, geceler birbirini kovalar
Çok güzel geldin, çok hoş geldin ülkeme bahar.
Yağsın yağmur, açsın çiçekler, toprak koksun her yer
Güneş açsın, çocuklar coşsun oynasın, sevilsin sevensin
Yine gelsin bahar
Hep gelsin bahar.

Masal AĞIR

3-H

AYI GOGO İLE ARMUT AĞACI

Güneşli bir gün ormanda dolaşırken Ayı Gogo' nun dikkatini bir armut ağacı çekti. Ağacın yanına yaklaşıp armutlardan yemek istedi. Baktı ki armutlar henüz olgunlaşmamış beklemesi gerektiğini anlamış. Çünkü önceki yıl olgunlaşmadan yediği birkaç armut ona çok karın ağrısı yapmış, problem çıkarmış. Aradan birkaç gün geçmiş. Ayı Gogo ormanda tekrar dolaşırken ağacın yanına gelmiş. Bakmış ki bir de ne görsün?

Kargalar olmamış armutları didikliyor ve zarar veriyormuş. Ayı Gogo buna çok kızmış ve kargaları ağaçtan uzaklaştırmaya çalışmış. Uğraşmış fakat başaramamış, üstelik kargalar Ayı Gogo'ya gülererek ağaca ve olmamış armutlara zarar vermeye devam etmişler. Aradan günler geçmiş, Ayı Gogo vazgeçmemiş kargaları kaçırmaya çalışmış. Kargalar da vazgeçmemiş ağaçlara ve armutlara zarar vermiş. Ayı Gogo'yu çıldırtan davranış, kargaların armutlara zarar verdiği yetmiyormuş gibi bir de armutları koparıp yere atıyorlar, ziyan ediyorlarmış.

Her müdahale sonrası Kargalar gülüp dalga geçiyor, Ayı Gogo'yu daha çok öfkeliendiriyorlarmış. Bu yolla bir çözüm bulamayacağını anlayan Ayı Gogo ormanda aylak aylak yürürken arkadaşı Tıstıs'ı görmüş. Tıstıs'a olanları anlatmış. Kargalarla başedemediğini ve onunla dalga geçip gülmelerine çok üzüldüğünü söylemiş.

Tıstıs armut ağacının ormandaki yerini öğrenmiş ve arkadaşlarını toplayarak ağacın yanına ulaşmış. Etrafta henüz kargalar görünmüyormuş. Her biri ağcın bir dalına sarınarak, bütün dallara sarınmış yılanlar. Kargalar geç bir vakitte gelmişler ve yılanları fark etmeden armutları gagalamaya başlamışlar. O sırada Ayı Gogo, yine ağacın etrafında dolarken kargaların hala işbaşında olduğunu görmüş. Yine Ayı Gogo'ya gülmüşler, alay etmişler.

İşte tam bu sırada Tıstıs'ın tıslama sesi ile tüm yılanlar bulundukları yerlerden çıkmışlar. Bir anda, ayaklarının altında canlanan dal parçalarına anlam veremeyen kargalar, geç de olsa yılanları görmüşler. Yılanlar kargalara doğru sıçrayarak onları ağaçtan kaçırmayı başarmışlar. Bu sefer onların kaçışını seyredip gülen Ayı Gogo olmuş.

Ayı Gogo arkadaşı Tıstıs ve diğerlerine çok teşekkür etmiş. Destekleri için onlara borçlu olduğunu söylemiş. Bir gün gerek olursa kendisinin de onlara yardım edebileceğini söylemiş.

Bütün bu karmaşa bittikten sonra, kargalar bir daha ormanın o kısmına hiç uğramamışlar. Ayı Gogo ve arkadaşları sabırla armutların olgunlaşmasını bekleyip, bal gibi tatlı, bol bol sulu olan armutları afiyetle yemişler.

Boşuna dememişler “Armutun iyisini aylar yerler.” diye.

Merve Sena ÖZCAN (3-H)

ARKADAŞLIK ŞARKISI

Arkadaşlık bir şarkı, kalpte çalan
Neşe verir, sevgi verir, güven verir.
Bazen kavgası da tatlı olur arkadaşların
Her zaman yanında olduğunu hatırlatır insana.
Bilirim ki, dostum, sırdaşım, canım arkadaşım.

Arkadaşımla birlikte ağlar, birlikte güleriz.
Hayatımızın her anını paylaşmak, anlatmak isteriz
Doyamayız ki birlikte geçen zamanlara
Bir şarkı tutturup, sürekli söylemek isteriz ve söyleriz
Arkadaşlık bir ömür olmalı, kucak kucak sevgi ile dolmalı.

Hiranur ASLAN (3-H)

GÜNEŞ

Güneş bizim için önemlisin

Güneş olmazsa biz yaşayamayız.

Hayat kaynağımız, canımız

Sabahları doğuşunu izlemek ne keyifli.

Güneş olmazsa hayat olmaz,

Meyve, sebze, ağaç olmaz,

Hayvanlar yaşayamaz, beslenemez, çoğalamaz

Sağlık olmaz, bolluk olmaz

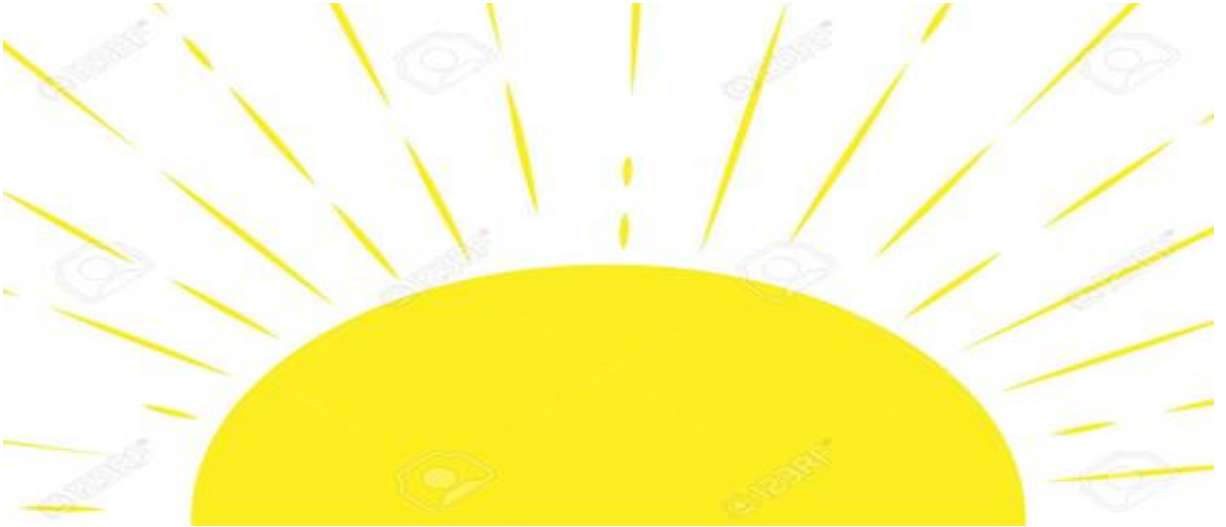
Güneşim, hayatım, canım eşim

Canım demeyi en çok hak eden,

Ateşsin içimi yakan kurutan,

Akşamları batışını izlemek ne hüzünlü.

Bager KADACI (3-H)

DENİZ'İN EV KORKUSU

Bir hafta sonu Deniz ve ailesi markete gidecekti. Deniz markete gitmeyi, büyük market alışverişlerini sevmiyordu. Ailesi ile bu konuda sürekli bir tartışma yaşıyordu. Aslında bütün çocuklar hele de market olduğu zaman alışverişe bayılır, öyle değil mi?

Birkaç yıl önce Deniz ailesi ile alışverişe gittiğinde kötü bir olay yaşanmıştı. Anne ve babası reyonlardan ihtiyaçlarını alırken Deniz abur cubur reyonunda takılıp kalmıştı ve anne babasını kaybetmişti. O sırada yaşadığı heyecan ,korku ve dehşet ona çok zor gelmişti. Çok korkmuştu. Neyse ki bir kadın Deniz'in sessiz sessiz ağladığını görüp yanına geldi. Deniz ona kaybolduğunu, anne babasını bulamadığını anlattı. Kadın Deniz'in elinden tuttu, ailesini buluncaya kadar hiç bırakmadı. Süre çok uzun değildi fakat Deniz için sanki gün bitmişti. Nihayet ailesine kavuştu. Çok mutlu oldu. Bir daha alışverişe gitmek istemedi. Her zaman kaybolacağını düşünüyordu. Asıl sevmediği alışveriş değildi. Korkuyordu. Annesi artık büyüdüğünü, böyle olayların küçükken olabileceğini anlattı ama Deniz dönmedi fikrinden.

O hafta sonu Deniz evde kaldı. Annesi kendi telefonunu ona bıraktı ve sık sık aradı. Deniz'in gözü hep telefonda oluyordu. Oynadığı oyundan hiç keyif almıyor, sürekli kapıyı, pencereyi kontrol ediyor, evin içinde geziyor ve en ufak bir sese kulak veriyordu. Hiç rahat değildi. Bir süre geçtikten sonra kapı çaldı. Anne ve babasının geldiğini düşündü. Kapıyı “kim o ?” demeden açtı. Onlar değildi. Bu hareketinden pişman oldu fakat gelen karşı dairedeki komşusu Nalan Nine idi. Bir kase getirmiş ve şeker istiyordu. Annesinin evde olmadığını söyledi ve hemen telefon edip annesine sordu. Annesi Deniz'e şekerin yerini tarif etti. Deniz komşu nineye şeker verdi.

Deniz evde oyalanacak bir şeyler arıyor ama yok. Sürekli kapı, pencere, telefon arasında gidip geliyordu. Yoruldu ve kanepede uyuyakaldı. Uyandığında hala annesi yoktu. Alışveriş Uzun sürebiliyordu, ama bu sanki biraz fazla olmuştu.

Deniz annesini aradı. Ulaşılmıyordu. Elleri terledi, gözleri doldu, tam ağlamak üzereydi ki anahtarla kapının açıldığını duydu. Gelen anne ve babasıydı. Deniz bir yandan gülüyor yandan gözyaşları akıyordu gözünden. Olanları ve yaşadığı duyguları annesine anlattı. Korkusunu paylaştı, çözüm yolu aradılar.

Deniz bundan sonra evde yalnız kalmamaya karar verdi. Ailesi ile birlikte olacak, onlarla hep beraber ve gittikleri her yere gidecekti. Ailesi Deniz'in cebine kendi telefon numaralarını yazdıkları bir kağıt yerleştirdiler. Zaten seneye okula başlayacaktı ve bazı durumlara alışmalıydı. Bu arada en kısa zamanda telefon numaralarını ezberlemesi gerekiyordu. Okulda ailesinden ayrı olacaktı.

Bu Deniz için çok önemli bir gelişme oldu. Artık evde yalnız kalmaktan ya da alışverişte kaybolmaktan korkmuyordu. Babası kızıyla gurur duyuyor ve ailesi onu çok seviyordu.

DÖRT ARKADAŞIN MÜZİĞİ

Alper, Miran, Alihan ve Osman Mert dört arkadaş çok iyi dostlukları olan arkadaşlardı. Yine bir gün bir araya geldiler ve konuşmaya başladılar. Birlikte oldukları zamanları en verimli şekilde geçirmek için plan yaparlardı. Bir seferinde satranç oynamışlar, bir seferinde UNO, başka bir zaman mangala, bazen isim-şehir.... Bu kez şarkı yarışması yapmaya karar verdiler.

Alihan ile Alper ve Miran ile Osman Mert takım olacaktı. Alihan bize gelecek ve Osman Mert de Miranlar'a gidecekti. Anlaşıldı. Arkadaşlar çalgı araçlarını alıp birlikte çalışmaya başladılar. Akşam vakti gelince her çocuk kendi evine gitti. Geceyi mışıl mışıl uyuyarak geçirdi. Bir sonraki gün hepsi heyecanlıydı ve mutluydu. Yeni bir şey olacaktı bu.

Alper dayısı, teyzesi ve amcasını arayıp planlarını anlattı. Kendilerine bir jüri gerektiğini ve yardımlarına ihtiyacı olduğunu söyledi. Dayısı ve amcası bu teklifi kabul etti. Hep birlikte Alperlerin evinde buluştular. Çalgı araçları. Yarışmacılar ve jüri, hepsi hazır. Önce Alihan ve Alper tabak, çanak, bardak ta kullanarak güzel bir müzik çaldı. Sonra Osman Mert ve Miran müziklerini çaldılar. İki grup da sunumunu bitirdikten sonra jüri kararını açıkladı.

Takımlar eşit puan aldı. Her iki grup da çok iyi çalmıştı. "Arkadaşlık kazandı." dediler. Hepsi birden ellerindeki müzik aletleri ile melodilerini çaldılar. Ortam o kadar güzel bir müzikle doldu ki. Jüri üyeleri birlikte çalınan son müzik parçasını daha çok beğendiler. Çocuklara, hep birlikte çalmalarını, böyle daha hoş olduğunu söylediler.

Bu dört arkadaş, her biri çanak çömlek, bardak, çatalarla harika bir müzik yapmışlardı. Hem çok eğlenmişler hem de arkadaşlıklarını daha da güçlendirmişlerdi. Bu günü anı defterlerine yazacaklar ve etrafına notalarını bilmedikleri melodi işaretleriyle dolduracaklardı. Ne keyifli bir hafta olmuştu.

Alper DİNÇ 3-H

MEVSİMLERİN GÜZELLİĞİ

İlkbahar ile başlar mevsimler

Ağaçlarda çiçekler açar

Kuşlar cıvı cıvı öter

Hayvanların da en sevdiği mevsimdir ilkbahar

Meyveleri sayalım, çilek, avakado, erik, vişne

Sebzeleri sayalım, patlıcan bezelye, sarımsak, soğan

Çiçeklenir her yer baharla birlikte

Yaz gelir sonra, çeşit çeşit meyvesi, sebzesiyle.

Yaz mevsimi geldi, şenlendi, bahçe kapı

Yaz en sıcak mevsim, bu mevsimde tatile gidilir kesin

Meyve, sebze, her çeşitten bol bol

Unutma, biraz buzluğa biraz kavanoza koy.

Sonbaharda ağaçlar, sararır bir bir yapraklar

Düşen yapraklarla oynamak başka,

Kışı düşünmek başka, kışı yaşamak bambaşka.

Gelin kartopu oynayalım, Eğlenelim coşalım.

Çocuğuz biz, her yerde oyun bulalım.

Alihan YILMAZ

3-H

SELİN İLE MİNİK KUŞ

Güneşli bir ilkbahar günü Selin erkenden uyandı. Selin dokuz yaşında ve üçüncü sınıfa gidiyordu. Pencereden gelen “cik cik” seslerine doğru yöneldi. Pencerede minik bir kuş vardı. Kuş rengarenk tüyleri olan çok dikkat çekici ve güzel bir kuştı.

Önce uzaktan baktı Selin kuşa. Cesaret edemedi hemen eline almaya. Biraz çekindi. Bit olur, böcek olur diye düşündü. Sonra kuşun acıklı acıklı öttüğünü düşündü. Annesini çağırdı. Birlikte aldılar kuşu ellerine. Bir kese kağıdının içine koydular ve sokaklarının arkasındaki veterinerine götürdüler.

Veteriner Zeynep Hanım çok sevgi dolu bir hanımdır. Hayvanları ve çocukları çok sever. Kliniğindeki hayvanlara çok güzel bakar ve çocukların zaman zaman gelip onları sevmelerinden keyif alır. Zeynep Hanım kuşu muayene etti. Kanadının ve ayağının birinin incinmiş olduğunu söyledi. Selin telaşla başında beklerken, o gerekli müdahaleyi yaptı. Birkaç vitamin verdi ve yapması gerekenleri bir bir anlattı.

Selin eve gelince kuşu özenle bir bakıma aldı. Veterinerin söylediği her şeyi harfi harfine yaptı. Gün geçtikçe kuşa daha çok alıştı. Bir yandan da “Acaba sahibi kimdi ?” diye düşünüyordu. Bir hafta geride kaldı ve kuş tamamen iyileşti. Artık evde istediği yere uçuyor, kaçıyor. Selin mahallede çok aradı ama bir türlü sahibini bulamadı. Kuşunu arayan bir çocuk olduğunu düşünmek, onu çok üzüyordu. Belki birisi bu kuş için gözyaşı döküyordu.

Önce kuşa Lina adını verdi. Bakım sürecinde Lina için kafes, yem, suluk, yemlik ve hatta oyuncak bile almıştı. Lina’yı çok sahiplendi ve ona gözü gibi baktı. En iyi arkadaşı kuşu Lina olmuştu.

Lina için oyun parkına, sokaktaki markete, bilgi yazdı. Arayan olur, Lina’yı almak ister diye korkuyordu. Fakat bunu insanlık görevi olarak yapmalıydı.

Telefon Lina için hiç çalmadı. Lina Selin’in kuşu ve en iyi arkadaşı oldu.

Amine SARUHAN 3-H

KÜÇÜK TIRTIL

Bir ormanda küçük bir tırtıl yaşırmış. Bu tırtıl hayatını hiç beğenmiyormuş. Hiçbir işe yaramadığını düşünüyormuş. Bir gün yatarken bir dilek tutmuş.

-Keşke bir aslan olsam. O zaman ben ormanın kralı olurdum, herkes beni beğenir, sözümünden çıkmazdı.

Sabah olmuş, bizim tırtıl uyanmış. Aslan olmuş. Dileği gerçekleşmiş ve aslanın tahtında oturuyormuş. Tam bir kral havasına girmiş, kuşlarla sohbet ediyormuş. Hayvanların türlü türlü dertlerini dinliyor, ormanda dolaşmaya çıkıyor ve her gören ona selam veriyormuş. Kelebeklerle kovalamaca bile oynamış.

Bir gün tilki hasta olmuş. Aslan tilkinin ziyaretine gitmiş. Tüm hayvanlar da oradaymış. Doktor olan fil hastalığı bulmaya çalışıyormuş. Fakat bir türlü hastalığı bulamamış. Tilti o kadar kötü durumdaymış ki, artık hiç yürüyemeyeceğini, hatta yataktan bile kalkamayacağını düşünüyormuş. Doktor fil araştırmış, soruşturmuş, sonunda bir çare bulmuş. Tilkinin iyileşebilmesi için tırtır tükürüğüne ihtiyacı varmış. Tükürük derken tiksineyelim. Bu tırtılların koza örerken salgıladıkları, bir sıvı imiş. Ormanda tırtıl aramaya başlamışlar. Tabi ki bulamamışlar. Ormandaki hayvanlar ümidi kesmişler. Salyangozların salgısını denemişler, maalesef işe yaramamış.

Sahte aslan kral, yani bizim tırtıl çok mutlu durumundan. Eğleniyor, geziyor. Bir gün tilkinin yanına gitmiş. Tilkinin çektiği acıyı görmüş. Tilki dayanılmaz acılar çekiyor ve eklemleri çok ağrıyormuş. Aslan kralın yani tırtılın aklında bir soru vardı. Aslan olmaya devam etmeli miydi, yoksa arkadaşını kurtarmak için tırtıl mı olmalıydı. Bu konu hakkında karar vermeliydi. Krallıktan vazgeçemiyordu. Ama arkadaşının durumuna çok üzülüyordu. Belki de küçük bir tırtıla dönmeliydi ama küçük tırtıl aslan kral olmaktan çok memnundu. Böylece sürekli aynı sorular etrafında dönüyor ve yine kararsız kalıyordu. Kendini çok sıkışmış hissediyordu.

Artık yoruldu ve bir karar vermeliydi. Kendi hayallerinden vazgeçmeliydi, ya da arkadaşının gözleri önünde acısına katlanmalıydı. Nihayet bir gece yatarken,

-Ne isem o olayım, herkese faydalı olayım, ben de mutlu olayım.

diye dilemiş dileğini.

Yine dileği kabul olmuştu. Uyandığında eski haline yani tırtıla dönmüştü. Buna çok mutlu oldu. Hemen doktor fili buldu, ona salyasını verdi. Tilki için tedavi olmuştu. Kısa sürede toparlanacak ve iyileşecekti.

Üzerinden epey bir zaman geçtikten sonra tilki tamamen iyileşip sağlığına kavuşmuş. Sonra küçük tırtıla dönüp şöyle demiş:

-Teşekkür ederim tırtıl kardeş. Sen olmasaydın tekrar sağlığıma kavuşamazdım.

Demiş. Küçük tırtıl kendisinin de bu ormanda faydalı bir varlık olduğunu, tırtıl olarak ta bir şeyler başarabileceğini anlamış. Bu olan tırtılı çok çok mutlu etmiş.

Ömer Faruk USTA (3-H)

YAZ MEVSİMİ

Yaz mevsimi yaklaştı

Her yerde çiçekler açtı

İnsanlar doya doya eğlendi

Uzandı çocuklar hep çimlere.

Tarlada karpuzlar çiçek açtı

Zamanı gelince afiyetle yerler

Çocuklar neşeyle tarlayı gezer

Anneler çiçeklerle fotoğraf çeker

Yaz mevsimi eğlencedir herkese

Çocukların neşesi, denizlerin gözdesi

Sohbet eder eş dost, gezer tozar

Yoktur mevsimlerde yaz gibisi.

Elifnur KADACI

3-H Sınıfı öğrencisi

ALARA VE KÖPEK

Alara annesinden izin alıp parka gitti. Parktan çıkış saati gelmişti. Alara da eşyalarını toplayıp bir an önce evde olmak için hızlı adımlarla yürüyordu. Sokakta hızlı adımlarla yürürken önüne bir köpek çıktı. Alara köpeği fark etmemişti önce. Durup köpeğe baktı ve köpeğin hareketsiz bir şekilde yattığını gördü. Alara korktu, köpeğe çok fazla yaklaşmadı. Dikkatlice baktığında köpeğin yaşıyor olduğunu ama hareket edemediğini anladı. Köpek Alara'nın gücünün yeteceği kadar büyüklükteydi. Alara köpeği aldı ve kendi sokaklarında tanıdığı bir veteriner ablası vardı, oraya götürdü. Veteriner abla, yaptığı muayeneden sonra köpeğin ayağının kırık olduğunu ve kaburgalarının da bir tanesinin kırık olduğunu söyledi. Veteriner abla köpeğe gerekli olan ilaçları verdi ayağını güzelce sardı ve evde iyi bakılmasını söyledi.

Alara eve geldiğinde kucığında bir köpek vardı. Annesi babası ve kardeşi merakla Alara'ya bakıp sorularına cevap bekliyorlardı. Alara parktan gelirken başından geçenleri ve köpekle nasıl karşılaştığını, onu veterinerine götürdüğünü tek tek anlattı. Annesi babası ve kardeşi Alara'nın bu kadar duyarlı olmasına ve köpeğe gerekli bakımı yaptırmasına çok sevindiler. Babası Alara ile gurur duyduğunu söyledi. Hafta sonu köpekle oynamakla onunla ilgilenmekle geçti. Hafta sonuna denk geldiği için okulda olmadığından dolayı kocaman iki gün, birlikte eğlenceli geçireceği koskoca iki gün köpek ve Alara'yı bekliyordu.

Sabah uyandı elini yüzünü yıkadı. Köpek çok acıkmıştı, köpeğe yemek verdi sonra dişlerini fırçaladı, sonra markete gittiler. Köpek yemeklerinden ona ait güzel mamalardan harika bir ziyafet çektiler. Havanın güzel olmasını da fırsat bilip, evin önündeki bahçede küçük bir gezinti ve eğlenceli vakit geçirdiler. Daha sonra tekrardan veterinerine gidip köpeğin kontrollerini yaptırdılar. Veteriner abla köpeğin durumunun gayet iyi olduğunu söyledi. Veteriner abla ayrıca birkaç şey daha söyledi.

Birkaç gün önce akşam saatlerinde köpeğin sahibi olduğunu ve onun kayıp olduğunu bildiren kişiler gelmişler. Veteriner abla köpeğin sahiplerinin iletişim numaralarına almış ve merak etmemelerini köpeklerinin çok iyi olduğunu iyi birisinin baktığını söylemiş.

Alara veterinerden hemen çıkar çıkmaz kendisine verilen telefon numarasını arayıp köpeği en kısa zamanda kendi sahibine götürmüş. Bu işte hem Alara hem köpeğin sahipleri hem de köpek çok iyi bir dostluk kazanmışlar. Alara ve kardeşi hafta sonu, boş zamanlarında gidip köpekle oynayıp, köpeğin sahipleri ile de arkadaş olmuşlar. Mutlu bir şekilde yaşamışlar.

YAŞLI ADAM VE HOROZ

Büyük Bir çiftlikte bir horoz yaşarmış. Her gün güneş doğduğunda çok güzel bir sesle öter, neredeyse şarkı söylermiş. Çiftlik sahibi yaşlı adam onun şarkısını dinlermiş. Çok beğenirmiş. Sabah sabah horozun sesi ile çocuklar gelip dans ederlermiş.. Yaşlı adam buna çok duygulanırmış. Yaşanan bu güzel olayları kıskanan bir tavşan, her gün buradan geçermiş. Her gün biraz daha fazla kıskanırmış. Gördüğü bu manzaraya daha fazla dayanamamış ve bir plan yapmış. Horozu ormana kaçırarak, yaşlı adamı evinden kovacak ve tüm havuçlarını kırıntısına kadar yiyecekmiş.

Aradan birkaç gün geçmiş yine böyle devam etmiş. Çocuklar da gelince tavşan planını yapmaya karar vermiş. Önce çocukları korkutmuş” Benim adım tavşan, ben bildiğiniz tavşanlara benzemem, iki dişimin arasında sizi ezerim!” demiş. Çocuklar bu sözlerin üzerine tavşandan korkup kaçmışlar. Yaşlı adam da korkup evinin bir köşesine saklanmış. Yaşlı adam horozunun gitmesine çok üzölmüş ve ağlamış. Yaşlı adamın yüksek sesle ağladığını duyan tavşan yaşlı adamın yanına gitmiş ve onu evinden kovmuş.

Çaresiz kalan yaşlı adamın, başı dönüyormuş, çok yorulmuş ve çok susamış ayrıca karnı da çok acıkmış. Bir kayanın üstüne oturmuş ve ağlamaya başlamış.

Tam da bu sırada horozun çok yakın arkadaşları varmış, kurt, ayı, tilki, çakal. Yaşlı adamı görünce onun yanına gelmişler. Yaşlı adam yine korkmuş ve sonunun geldiğini düşünmüş. Fakat bu hayvanların arasında o çok sevdiği horoz da varmış. Horoz güzel sesiyle şarkı söyleyip, önce yaşlı adamı sakinleştirmiş. Sonra hep birlikte oturup bir karar vermişler. Birilerinin tavşana bir ders vermesi gerektiğini düşünmüşler.

Hep birlikte eve gitmişler. Tavşan oturmuş, gerçekten de havuçları son kırıntısına kadar yemeye çalışıyormuş. Yaşlı adam ve hayvanlar onun bu rahat tavırlarına çok kızmışlar. Öyle yüksek sesle bağırılmışlar ki tavşanın yediği havuç boğazda kalmış.

Bütün hayvanlar tavşana kızmışlar ve ona cephe almışlar. Duruma çok üzülen tavşan yaptığı kötülüğün farkına varmış. Horoz tavşana “Eğer iyilik yapsaydın iyilik bulurdun, kötülük yaptığı için sen de kötülük buldun.” demiş.

Tavşan bu sözlere daha çok üzölmüş ve onlardan defalarca özür dileyip iyi bir tavşan olacağına dair söz vermiş. Bu kötü olaylardan sonra tavşan bir daha asla arkadaşlarına karşı kıskançlık sergilememiş. Arkadaşları ile beraber ve yaşlı adamlarla beraber çiftlikte mutlu huzurlu yaşamaya devam etmişler.

Ömer Asaf ÖZBAYRAK (3-H)

SENİ UNUTMADIK ATATÜRK

Senin sayende sıramda oturuyorum, sevgili Atatürk,
O kalemle yazıyorsam düşündüklerimi, senin sayende sevgili Atatürk,
Merak etme, vatanımız emin ellerde sevgili Atatürk,
Emanetine hep sahip çıktık ve sahip olacağız sevgili Atatürk.

Her an ve her saniye kalbimde, aklımdasın sevgili Atatürk,
Sen yanımda olmasan da, fikirlerin aklımda sevgili Atatürk,
Bu kalbim sönmeyecek, sen içinde olduğun için sevgili Atatürk,
Seni çok seviyoruz, vatanımla birlikte, canımsın çanım Atatürk.

Eflin GÜLMEZ

SEVİMLİ KÜÇÜK KAPLUMBAĞA

İlkbahar günlerinden bir sabah uyandığımda, çok güzel kuş sesleri duydum. Hemen koşup penceremi açtım. Odamın pencereleri oldukça büyüktü. Kafamı dışarıya doğru sarkıtıp temiz havanın mis gibi tazeliğini ciğerlerime çektim.

Evimizin biraz ilerisinde pencerenin daha ileri kısmında bir kaplumbağa gördüm. Fakat kaplumbağada bir terslik vardı. Kaplumbağa sırtının üzerinde duruyordu. Koşarak evden çıktım, gidip kaplumbağayı ayaklarının üzerine düz çevirdim. Bahçede onu yalnız bırakmak istemedim ve eve götürdüm. Eve götürdükten sonra, açtır diye yemek ve su verdim. Küçük kaplumbağanın üzgün olduğunu düşündüm. Belki de ailesini bulamamıştır diye aklıma geldi. Tabii ki bu kadar küçük bir kaplumbağanın ailesinin yanında olması gerekirdi. Hemen küçük kaplumbağayı elime alıp çalılıkların arasında ailesini aramaya başladım. Çok aramama gerek kalmadan kaplumbağayı bulduğum yerin biraz ilerisinde, bütün ailesi onu bekliyordu. Oracıkta durmuşlar sessiz sakin en küçük bireylerini bekliyorlardı. Bu beni çok duygulandırdı ve çok sevinmişim. Küçük kaplumbağayı elimle yavaşça indirdim. Ailesine doğru ilerlemeye başladı. Ailesine kavuştuktan sonra bana baktığını ama bu sefer mutlu bir şekilde baktığını hissettim.

Yaptığım bu iyilikten dolayı kendimle gurur duyuyordum ve kaplumbağaları ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha anladım.

Miran Emir ADIYAMAN

3-H

Küçük Kalplerden Büyük Hayaller

Bu kitap, çocuklarımızın saf ve renkli dünyalarının bir yansımasıdır. Her hikâye, onların hayal gücünün, sevginin ve umudun izlerini taşır. Sayfaları çevirirken, bir çocuğun gözünden dünyaya bakmanın ne kadar özel olduğunu hissedeceksiniz. Onların kaleminden dökülen bu satırlara kulak verin; çünkü bu hikâyeler, geleceğin en güzel umutlarını fısıldıyor. Haydi, küçük kalplerin büyük hayallerine tanıklık etmeye hazır olun.

**Tanıtım nüshasıdır,
para ile satılmaz.**